

ZELLPLOTË

7 PËRKUSHTIME PËR
DISHEPULLIMIN E
BREZAVE TË ARDHSHËM

DAVID MICHAEL

Truth:78

ZELLPLOTË

7 PËRKUSHTIME PËR
**DISHEPULLIMIN E
BREZAVE TË ARDHSHËM**

DAVID MICHAEL

Truth:78

Ky libër u mundësua në gjuhën shqipe nga qendra "IGNIS". Për më shumë materiale të tjera nga qendra "IGNIS", vizitoni faqen www.dritez.al

Përktheu: Asim Hamza
Redaktoi Elona Dilka
Kryeredaktore: Vilma Dina
Këshillues përkthimi: Kumam Suresh Singh
Përshtatja e faqesjes në shqip: Vision Printing shpk

Të gjitha citimet biblike, nëse nuk thuhet ndryshe, janë marrë nga Bibla ABS 2000, përdorur me leje nga Albanian Bible Society (A.B.S.)

Të drejtat e rezervuara. Asnjë pjesë e këtij botimi nuk mund të riprodhohet, të vendoset në ndonjë sistem ose të transmetohet nëpërmjet çdo forme apo mënyre elektronike, mekanike, fotokopjimi, inçizimi apo në ndonjë mënyrë tjetër pa marrë më parë leje me shkrim nga botuesi.

Paqisim brezat e ardhshëm që ta njohin, ta nderojnë dhe ta çmojnë Perëndinë.

ISBN: 978-1-952783-07-4

PRODUCTION:

Managing Editor: Steve Watters
Designers: Daniel Carroll (cover)
and Laura Johns (interior)
Editorial Review: Karen Hieb, Sally Michael,
Sherri Moran, Jill Nelson, and Candice Watters
Theological Review: Gary Steward

Zealous: 7 Commitments for the Discipleship of the Next Generations

© 2020 Truth78.

All rights reserved. No part of this publication may be reproduced in any form without written permission from Truth78. Published in Minneapolis, Minnesota by Truth,-.

Scripture quotations are from The Holy Bible, English Standard Version® (ESV®), copyright © *2001 by Crossway, a publishing ministry of Good News Publishers.

Used by permission. All rights reserved.
ISBN: 978-1-7330097-8-2

*Equipping the Next Generations to
Know, Honor, and Treasure God*

Truth78.org
info@Truth78.org
877.400.1414
@TruthTruth78

*Dedikuar të gjithë atyre që punojnë me besnikëri
për dishepullimin e brezit të ardhshëm.*

Kushtoji kujdes, o populli im, ligjit tim;
dëgjo fjalët e gojës sime.
Do të hap gojën time për të thënë shëmbëlltyra
dhe kam për të paraqitur misteret e kohërave të lashta.
Atë që ne kemi dëgjuar dhe kemi njohur
dhe që etërit tanë na kanë treguar,
nuk do t'ua fshehim bijve të tyre,
por do t'i tregojmë brezit të ardhshëm lavdet e Zotit,
fuqinë e tij dhe mrekullitë që ai ka bërë.

Ai ka vendosur një dëshmi te Jakobi
dhe ka vënë një ligj në Izrael
dhe ka urdhëruar etërit tanë
që t'ua bëjnë të njohur bijve të tyre,
me qëllim që brezi i ardhshëm t'i njohë
së bashku me bijtë që do të lindin;
dhe këta nga ana e tyre t'ua tregojnë bijve të tyre
dhe të vendosin te Perëndia besimin e tyre
dhe të mos harrojnë veprat e Perëndisë,
por të respektojnë urdhërimet e tij,
dhe të mos jenë si etërit e tyre,
një brez kokëfortë dhe rebel,
një brez me zemër të paqëndrueshme
dhe me një frymë jobesnike ndaj Perëndisë.

PSALMI 78:1-8

Pasqyra e lëndës

Pjesa I: Çfarë është zelli dhe pse ka rëndësi?	9
Pjesa II: 7 përkushtime për dishepullimin e brezave të ardhshëm	21
1 ▾ Përçafoni një vizion biblik për besimin e brezit pasardhës	23
2 ▾ Kultivoni një partneritet të fuqishëm mes kishës dhe familjes	35
3 ▾ Jepni mësim gjerësinë dhe thellësinë e tërë këshillës së Perëndisë	45
4 ▾ Shpallni Ungjillin e lavdishëm të Jezu Krishtit	53
5 ▾ Dishepulloni mendjen, zemrën dhe vullnetin	63
6 ▾ Lutu me varësi të hiri sovran i Perëndisë	75
7 ▾ Frymëzo adhurim të Perëndisë për lavdinë e Perëndisë	85
Pjesa III: Mos të të lëshojë zemra	95
Mirënjohje	103

Shtojca 1 <i>Burime për mbështetjen e përkushtimeve</i>	105
Shtojca 2 <i>Vizioni për brezat e ardhshëm</i>	109
Shtojca 3 <i>10 të vërteta thelbësore të Ungjillit</i>	119
Shtojca 4 <i>Një brez do t'i shpallë brezit tjetër veprat e tua</i>	123
Rreth TRUTH78	131

ZELLPLOTË

*7 përkushtime për dishepullimin
e brezave të ardhshëm*

Çfarë është zelli dhe pse ka rëndësi?

THELLË - THELLË, ne vrasim mendjen. U japim një Bibël, u mësojmë të vërtetën, u bëjmë pyetje depërtuese, i udhëheqim në lutje, afirmojmë të mirën, ballafaqojmë mëkatin, u sigurojmë një shembull të mirë të cilin ta ndjekin, i ndihmojmë të gjejnë miq të mirë – por, thellë-thellë, vrasim mendjen nëse ajo që po bëjmë, po funksionon.

Ata lexojnë Biblën dhe madje mësojnë përmendësh pjesë të saj. Thonë se e besojnë të vërtetën, u japin përgjigje të mira pyetjeve tona, bëjnë *lutjen*, bëjnë vepra të mira, pranojnë mëkatin e tyre, ndjekin shembullin tonë, kanë miq të mirë – por, thellë-thellë e vrasim mendjen nëse fryti që po shohim, do të zgjasë.

Shohim prindër të përkushtuar e megjithatë të lodhur, që me besnikëri i sjellin fëmijët e tyre në kishë pas një jave të ngjeshur jete familjare, shkolle, detyrash, përfshirjesh shoqërore dhe veprimtarish të pafundme për të siguruar mundësitë më të mira që fëmijët e tyre të kenë sukses në jetën që i pret – dhe, thellë-thellë, e vrasim mendjen nëse Fjala e Perëndisë, që hyn në hapësirat e vogla të jetës së tyre të ngjeshur, do të jetë e mjaftueshme për ta mbështetur sigurinë e tyre në Perëndinë dhe Fjalën e Tij.

Shohim të rinj, të cilët turren në grupet e të rinjve, me veshje për t'u përshtatur apo për t'u dalluar nga të tjerët, mblidhen në adhurim, këndojnë këngë lavdërimi dhe dëgjojnë fjalët e përjetshme të jetës, ndërkohë që merren me median sociale, kanë mendime lakmuese për zotërimet e miqve të tyre, i druhen mohimit nga ata që jua kanë rrëmbyer zemrën dhe shpërfillin të vetmen gjë që do të ketë më tepër rëndësi në çastin e fundit të jetës së tyre kalimtare. Thellë-thellë, ne

vrasim mendjen, nëse Fjala e Perëndisë që ata po dëgjojnë dhe po këndojnë, do të depërtojë në zemrat e tyre të shpërqendruara dhe do t'i përshtatë me shëmbëlltërinë e Krishtit.

Ne jemi dëshmitarë të lotëve dhe psherëtimave të një prindi të krishterë, zemra e të cilit është thyer për shkak të një fëmije, që e ka shkëmbyer të vërtetën me të cilën u rrit me gënjeshtat e botës.

Dëgjojmë një prind tjetër, që po vajton për një fëmijë, i cili e ka braktisur udhën që të çon në jetë për një udhë më të gjerë dhe më të ndritshme që të çon në shkatërrim.

Vëzhgojmë prindër të hutuar, të cilët nuk mund t'i besojnë dot fjalëve që dalin nga goja e fëmijëve të tyre, si edhe qëndrimeve dhe bindjeve zemërngrurta kundër Perëndisë, të cilat përcaktojnë jetët e tyre boshe.

Dëgjojmë një baba, teksa flet për fëmijën e tij, që ka bërë një zgjedhje të mirë për martesë dhe po rrit fëmijë shumë të mirë, po merr pjesë aktive në kishë, ka sukses në profesionin e tij dhe po bën të gjitha gjërat e mira dhe të drejta që i mësuan të bënte, megjithatë, në të gjithë këtë, ky baba vret mendjen nëse ka ndonjë provë të besimit që shpëton.

Thellë-thellë, vrasim mendjen nëse fëmijët që po rriten në familjet tona, që po marrin pjesë aktive në kishat tona dhe po ulen në klasat tona, do të rriten dhe do të bëhen pjesë e atyre që e përqafojnë Krishtin si thesarin e tyre më të madh dhe e ndjekin Atë plot pasion. Apo në vend të kësaj do t'iu bashkohen atyre që po kërkojnë thesar atje ku nuk mund të gjendet, duke mohuar kështu të vetmen shpresë për gëzimin e përjetshëm?

Vrasim mendjen nëse fëmijët tanë do të lulëzojnë në shtegun e urtësisë së pafundme apo do të ecin sipas këshillës së të paudhëve. A do të bashkohen me bashkësinë e të drejtëve apo do të ulen bashkë me tallësit? A do të jenë ata si lisa të palëkundur të drejtësisë që i zgjatin rrënjët e tyre thellë në rrëketë jetëdhënëse të Fjalës së Perëndisë apo do të jenë si byku, të ushqyer nga cisternat boshe të botës dhe të hedhur tej nga era e gjykimit? A do të qëndrojnë ata në lirinë e Krishtit apo do të zhyten nën peshën e dënimit të mëkatit të tyre të pafalur? A do të gjejnë ata kënaqësi në praninë e Zotit apo do të banojnë në errësirën e përjetshme? A do t'i këndojnë përjetë lavde Shpëtimtarit dhe Mbretit të tyre apo do ta kalojnë përjetësinë duke qarë dhe duke kërcëllitur dhëmbët me armikun e lashtë të shpirtit të tyre?

Për dekada me radhë kam ndërvepruar me qindra prindër të krishterë, vullnetarë të shërbesës së fëmijëve, udhëheqës të rinjsh, mësues, pastorë, gjyshër dhe kolegë shërbese. Pothuaj secili prej tyre kujdeset për shpirtrat e fëmijëve që po rriten në familjet dhe kishat e tyre. Ata duan që fëmijët e tyre të besojnë te Krishti, ta ndjekin Atë si Zot dhe t'iu binden mësimin të Tij. Për fëmijët e tyre, ata nuk dëshirojnë asgjë më pak se gëzimin e përjetshëm dhe përmbushjen e premtimeve të Perëndisë në jetën e tyre.

Megjithatë, më është krijuar përshtypja që jo të gjithë po e ndienin peshën e duhur të përgjegjësisë për shpirtrat e fëmijëve që iu ishin besuar. Jo të gjithë po i kushtonin vëmendje nga afër zhvillimit frymëror të fëmijëve të tyre. Jo të gjithë po gjenin kohën për të numëruar periudhën e ndikimit që patën në jetët kalimtare të fëmijëve të tyre. Jo të gjithë po e kuptonin ngutën për të trajtuar çështjet e një zemre që po ngurtësohej.

Shumë prej tyre u mungonte një plan për udhëzimin e fëmijëve në të vërtetën. Shumë prej tyre po mendonin se shkolla e së dielës mjaftonte. Shumë prej tyre po besonin se një familje e krishterë ishte e mjaftueshme. Shumë prej tyre po mendonin se miqtë e krishterë ofronin një ndikim të mjaftueshëm. Shumë prej tyre ishin të shteruar nga përparësitë e tjera në familje dhe në kishë. Shumë prej tyre ishin të paralizuar nga frika dhe të mbingarkuar nga rrethanat prindërore pa mbështetje, pa urtësi, pa udhëzim apo inkurajim të vazhdueshëm. Shumë prej tyre dukeshin të pashqetësuar nga mungesa e një oreksi për Fjalën e Perëndisë. Shumë prej tyre i shpërfillën qëndrimet dhe sjelljet e rrezikshme frymërore, duke i quajtur “thjesht një fazë kalimtare”. Shumë prej tyre hamendësuan se çdo gjë do të shkojë mirë dhe në fund fëmijët e tyre do të ishin mirë. Shumë prej tyre po i ndihmonin fëmijët e tyre të fitonin botën, ndërkohë që po i shpërfillnin kërcënimet kundër shpirtit të tyre.

Shumë prej tyre u mungonte zelli për dishepullimin e brezit të ardhshëm. Dhe zelli mund të shkaktojë një ndryshim domethënës.

ARSYE PËR T'U SHQETËSUAR

Për më shumë se 20 vjet kemi dëgjuar statistika dhe kemi parë prirje shqetësuese që vënë në pah se 50 deri 90 përqind e fëmijëve që rriten në kishë, nuk e frekuentojnë më kishën, pasi shkëputen nga familja.¹ Në vitin 2003, George Barna jo vetëm që siguroi të dhëna që dokumentojnë rënien e ndikimit frymëror të kishës te brezi i ardhshëm, por ofroi edhe parime dhe strategji proaktive për të reaguar ndaj shqetësimeve.

Disa prej gjërave që rekomandoi Barna, tingëllonin tepër prem-tuese. Ai tha se miliona prindër dëshirojnë një përjetim pozitiv për fëmijët e tyre në një kishë aty afër dhe me “një shërbesë me cilësi vazhdimisht të lartë.”² Mundësia e pasjes së miliona anëtarëve mjaftoi për t'i motivuar shumë kisha që ta rritnin investimin në shërbesat e fëmijëve dhe të të rinjve. Buxhete më të mëdha dhe më tepër staf premtonin se më tepër fëmijë do të qëndronin në kishë edhe kur të rriteshin. Programi cilësor i tërheq familjet në kishë. Shumë prej atyre kishave u motivuan nga potenciali ungjillëzues për të arritur familjet jobsimtare me ungjillin. Fatkeqësisht, prirjet negative kanë vazhduar për shkak se shpesh theksi ishte te programi cilësor dhe jo te dishepullimi.

Asnjë numër programesh të reja nuk mund ta zhbënte frymën mbizotëruese të indiferencës dhe “mosinteresimit”³ në kishë dhe mes prindërve për zhvillimin frymëror të fëmijëve të tyre:

Prindërit amerikanë—madje edhe të lindurit sërish, frekuentues kishe, që përshkruhen nga kisha si “shtylla”—në përgjithësi po bëjnë atë që prindërit e tyre bënë me ta: i çojnë fëmijët në kishë dhe lejojnë profesionistët fetarë që t'i japin formë zhvillimit frymëror të të rinjve... të rriturit priren t'i kthehen asaj që kishin si model, duke vënë në dukje se të çuarit e fëmijëve në kishë dhe organizimet e herëpashershme fetare janë të mjaftueshme. Duke i bërë iso një lloji mendësie, e cila është bërë përgjigje e zakonshme

¹ Për një përmbledhje të studimeve rreth të rinjve, të cilët braktisin krishterimin, duke përfshirë gamën e përllogaritjeve, shihni <https://coldcasechristianity.com/writings/are-young-people-really-leaving-christianity/>

² George Barna, *Transforming Children into Spiritual Champions: Why Children Should Be Your Church's #1 Priority* (Ventura, Calif: Regal Books, 2003), 40-41.

³ Po aty, 42.

që del nga hulumtimi ynë, një nënë shpjegoi: “Në fund të fundit këtë bënë prindërit e mi me mua dhe u bëra njeri për së mbari.”⁴

Faktet që dokumentojnë problemin dhe zgjidhjet e sugjeruara, nuk e kanë përmirësuar situatën. Përkundrazi, situata është përkeqësuar që nga momenti që Barna botoi gjetjet e tij. Një titull artikulli që raportonte për një studim të kohëve të fundit nga Pew Research Study, deklaroi zymtë: “Dobësimi i krishterimit në SH.B.A. vazhdon me një ritëm të shpejtë.”⁵ Duke komentuar mbi këtë studim, Albert Mohler tha: “Kur shohim brezin që njihet si milenialët, kuptojmë se vetëm 49% e tyre e përshkruajnë veten si të krishterë. Kjo shifër është jashtëzakonisht e ulët në krahasim me brezat pararendës amerikanë.”⁶

Del që problemi nuk është mungesa e fondeve, por mungesa e motivimit biblik. Ajo për të cilën kisha dhe prindërit kanë nevojë, është ajo që Bibla na urdhëron—zelli.

ZELLI KA RËNDËSI PËR PERËNDINË

Nga Zanafilla te Zbulesa, gjithçka për të cilën jemi thirrur t’i shërbejmë Mbretit tonë, përfshirë edhe dishepullimin e brezit të ardhshëm, kërkon zell. Te Ligji i Përtërirë 6, Izraelit iu dha përgjegjësia për t’i udhëzuar (dishepullizuar) fëmijët e tij. Konteksti për atë udhëzim ishte zelli për Perëndinë - “do ta duash, pra, Zotin, Perëndinë tënd, me gjithë zemër, me gjithë shpirt dhe me tërë forcën tënde” (6:5); zell për Fjalën e Tij—“Dhe këto fjalë që sot po të urdhëroj, do të mbeten në zemrën tënde” (6:6); dhe zell për dishepullim—“do t’ua ngulitësh fëmijëve të tu” (6:7).

Në Dhiatën e Re, Pali u bën thirrje vëllezërve dhe motrave të tij në Romë ta “paraqesin trupin e tyre si fli të gjallë, të shenjtë, të pëlqyeshëm për Perëndinë” (Romakëve 12:1). Pastaj, tre kapitujt në vazhdim i mbushi me nxitje që përshkruajnë një fli të gjallë, e cila është

⁴ Po aty, 78.

⁵ “In U.S., Decline of Christianity Continues at Rapid Pace,” <https://www.pewforum.org/2019/10/17/in-u-s-decline-of-christianity-continues-at-rapid-pace/>

⁶ Albert Mohler vë në dukje që mes milenialëve: “Faktori i madh... është shtimi i numrit të atyre që nuk e frekuentojnë kishën dhe ulja e numrit të atyre që e frekuentojnë.” <https://albertmohler.com/2019/10/22/briefing-10-22-19>

e shenjtë dhe e pëlqyeshme. Kjo përfshin edhe Romakëve 12:11 ku Pali e nxit kishën në Romë, duke i shkruajtur: “Mos jini të përtuar në zell; jini të zjarrtë në frymë, duke i shërbyer Zotit.” Zelli dhe zjarri në shërbimin ndaj Zotit kanë rëndësi për shkak se i tillë është shërbimi i shenjtë dhe i pranueshëm për Zotin.

Zelli në Shkrim nuk është thjesht entuziazëm. Është zjarr dhe zell i lindur nga pasioni për Perëndinë dhe lavdinë e Tij. Ai është rezultati i një zemre në zjarr për lavdinë e Perëndisë, është i papërmbajtshëm dhe derdhet në ungjillëzim, dishepullim, shërbim dhe vepra të mira e të zellshme.

Zoti e urren mungesën e zellit. Këtë gjë e shohim në fjalët e Tij drejtuar kishës në Laodice: “Unë i njoh veprat e tua, që ti nuk je as i ftohtë, as i ngrohtë. Do të doja të ishe i ftohtë ose i ngrohtë! Por, mbasi je kështu i vakët dhe as i ftohtë e as i ngrohtë, do të të vjell nga goja ime.” (Zbulesa 3:15-16).

Përgjatë Shkrimit, vetë Perëndia është i zellshëm për ta përcjellë këtë të vërtetë në brezat e ardhshëm. Zelli ynë jo vetëm që përputhet me vullnetin e Perëndisë, por, ashtu sikurse do ta shohim edhe në kapitujt në vazhdim, ndjek edhe shembullin e Perëndisë.

7 PËRKUSHTIME PËR DISHEPULLIMIN E BREZAVE TË ARDHSHËM

Nga ajo që Perëndia na ka zbuluar në Fjalën e Tij dhe nga ajo që kam parë të japë fryt në 40 vjet shërbesë, besoj se ka të paktën shtatë përkushtime që janë thelbësore për dishepullimin e zellshëm të brezit të ardhshëm. Shtatë kapitujt në vazhdim u dedikohen themeleve të atyre përkushtimeve.

Besoj se këto shtatë përkushtime janë shumë të rëndësishme, por do të jenë të pafrytshme, nëse nuk ka zell. Për pothuaj tri dekada, kam qenë duke shpalosur një vizion për dishepullimin e brezave të ardhshëm. Përgjatë viteve, kam qenë pjesë e një rrjeti në rritje me prindër dhe udhëheqës kishe anembanë vendit me mendime të njëjta të cilin do ta përshkruaja si një rrjet që “ka një vizion për brezin e ardhshëm”. Ende besoj se vizioni është thelbësor. Kjo është një prej arsyeve pse e vendosëm “Përfaqoni një vizion biblik” të parin në listën e shtatë përkushtimeve. Ky është shpesh vendi ku unë filloj të trajtoj prindërit

dhe udhëheqësit e kishave. Sigurisht që mungesa e vizionit në kishë dhe në familje është problem. Megjithatë, tani jam i bindur që nuk mjafton të kesh një vizion – madje dhe një vizion biblik – nëse i mungon zelli. Një vizion pa zell nuk ka për t'i ndryshuar prirjet në kishë dhe vizioni pa zell rrallëherë bëhet realitet.

ZELLI DHE 7 PËRKUSHTIMET

E megjithatë, pavarësisht se zelli ka shumë rëndësi, pavarësisht sa shumë dëshiroj ta shoh kishën të bëhet më e zellshme për dishepullimin e brezit të ardhshëm dhe, pavarësisht faktit sa i shqetësuar jam nga neglizhimi mbizotërues i kësaj përgjegjësie të dhënë prej Perëndisë, nuk mund ta bëjmë dot as veten dhe askënd tjetër të zellshëm. A do të thotë kjo që nuk mund të bëjmë dot asgjë derisa të pushtohemi prej zellit për brezin të ardhshëm? Jo. Edhe pse, në fund të fundit zelli është punë e Perëndisë në zemër, unë besoj se ka gjëra që mund t'i bëjmë, të cilat Perëndia do t'i përdorë për të ngjallur zell te ne dhe tek të tjerët.

Te Kolosianët 1:28, Pali na ndihmon të kuptojmë përgjegjësinë dhe synimin tonë në dishepullim: “që ne e kumtuam [Krishtin] duke e paralajmëruar dhe duke e mësuar çdo njeri [përfshirë edhe fëmijët tanë] me çdo urtësi, që ta paraqesim çdo njeri [përfshirë edhe fëmijët tanë] të përsosur në Krishtin Jezus.”

Në vargun 29, shohim frymën në të cilën e bëjmë këtë punë dhe e ndjekim këtë synim: “për këtë edhe mundohem duke u përpjekur, sipas veprueshmërisë së tij që vepron tek unë me fuqi.” Pali, me energjinë që vinte prej Perëndisë, u mundua ta paraqiste këdo të pjekur në Krishtin. Kishës në Korint, Pali i tha që: “jam munduar më shumë se gjithë të tjerët, jo unë, por hiri i Perëndisë me mua” (1 e Korintasve 15:10). Zelli i Palit për t'i shërbyer besimit të të tjerëve, ishte fryti i zellit të Zotit që vepronte brenda tij.

Kjo është njëlloj si përvoja jonë me besimin. Besimi nuk është rezultat i veprave; besimi është dhuratë e Perëndisë (Efesianëve 2:8-9), e megjithatë ne jemi thirrur të “luftojmë luftën e mirë të besimit” (1 e Timoteut 6:12). Besimi pa vepra është i vdekur dhe ne duhet të përpiqemi të “kërkojmë shenjtërim, pa të cilin askush nuk ka për ta parë Perëndinë” (Hebrenjve 12:14).

Filipianëve 2:12-13 siguron çelësin për të kuptuar lidhjen mes asaj

që vetëm Perëndia mund të bëjë dhe asaj që duhet të bëjmë ne—“veproni për shpëtimin tuaj me frikë e me dridhje, sepse Perëndia është ai që vepron në ju edhe vullnetin edhe veprimtarinë, sipas pëlqimit të tij.”

R R I T J A N Ë Z E L L

Nëse je bindur që është e rëndësishme të kesh zell për dishepullimin e brezit të ardhshëm, por ende nuk po ndien shumë zell për këtë kauzë, atëherë “vepro për” zellin tënd për dishepullimin e brezit të ardhshëm, sepse Perëndia është duke vepruar në ty si vullnetin, ashtu edhe veprimtarinë e Tij sipas pëlqimit të Tij. Nëse pëlqimi i Tij është që të kesh këtë zell – dhe unë besoj se po, duke njohur zellin e Tij për dishepullimin e brezit të ardhshëm – atëherë, zelli do të vijë. Kjo është arsyeja pse të rekomandoj t’i përqafosh shtatë përkushtimet thelbësore dhe t’i zbatoni ato, duke i besuar Perëndisë jo vetëm për hirin, që të jesh në gjendje të veprosh sipas tyre dhe t’i përmbushësh, por gjithashtu edhe për zellin pa të cilin përpjekjet e tua do të jenë të paqëndrueshme.

Më lejo ta ilustruj se si funksionon kjo gjë. Kushdo që udhëheq një shërbesë fëmijësh dhe të rinjsh e di që rekrutimi i vullnetarëve për të shërbyer është pjesë e rëndësishme dhe sfiduese e punës. Përmes hirit të Perëndisë, përgjatë viteve kam rekrutuar qindra vullnetarë, shumë prej të cilëve nuk ishin shumë të zellshëm për dishepullimin e brezave të ardhshëm kur e filluan shërbesën (meqë njerëzit punojnë në shërbesat e brezit të ardhshëm për arsye të ndryshme). Megjithatë, ndërsa këta burra dhe gra filluan punën e dishepullimit, pashë Perëndinë ta ndizte vazhdimisht këtë zell në zemrat e tyre. Ka qenë edhe më ngazëlluese të shoh çfarë bën Perëndia me atë zell: ide të reja, strategji të reja, zgjerim shërbesë, energji, pasion, frymë lutjeje, thellim në Fjalën e Perëndisë – që të gjitha synojnë me zell dishepullimin e vërtetë. Shumë të tjerë po arrijnë më tepër nga sa përfytyroja unë dhe shumë prej tyre ma kanë kaluar në zell dhe përkushtim ndaj kauzës së dishepullimit.

Sikurse ata vullnetarë për herë të parë, as unë nuk isha gjithmonë i zellshëm për këtë vizion. Ndërsa hedh vështrimin pas, mund të tregoj dy gjëra që Perëndia i përdori për të ndezur zellin tim. Së pari, në vitin 1974, po bija në dashuri me një vajzë që studioje Edukimin e Krishterë, e cila ishte dhe vazhdon të jetë më e zellshme se kushdo që kam njohur për dishepullimin e brezit të ardhshëm. Perëndia i ka

dhënë Sally-t një zell të pashueshëm dhe tepër ngjitës, të cilin Ai e ka përdorur për të ndezur dhe mbështetur zellin brenda meje për më shumë se katër dekada.

Së dyti, në vitin 1980, isha një ndjekës 26-vjeçar i Krishtit, që kishte pasur fatin të kishte prindër të perëndishëm dhe shërbëtorë të tjerë besnikë të Perëndisë, të cilët investuan në besimin tim që nga shkolla e së dielës e deri në seminarin teologjik. Përgjatë atyre viteve, u rrita në njohjen e Perëndisë, në dashurinë për Jezusin, në dëshirën për të përhapur Ungjillin, në pasionin për ta përdorur jetën time në shërbim të Krishtit. Por në mes të atij viti, Perëndia më çoi në kishën e një pastori të ri në moshë dhe që sapo ishte punësuar në atë kishë, John Piper-i. Kështu nisi shtegtimi i më shumë se 33 vjetëve nën ndikimin e vazhdueshëm të shërbesës së tij të predikimit besnik ekspozues dhe të mësimin biblik.

Perëndia e përdori predikimin e John Piper-it për të më hapur sytë ndaj dimensioneve të Perëndisë, të cilat nuk i kisha parë kurrë më parë. Rrënjët e besimit tim u zhytën edhe më thellë në të vërtetat, të cilat nuk i kisha kuptuar më parë. Përmes hirit të Perëndisë po formohesha nga një njohuri në rritje e Fjalës së Perëndisë dhe lavdisë së Tij, përmes një njeriu, i cili ende e ka atë zell për të vërtetën, për lavdinë e Perëndisë dhe për përhapjen e atij zelli për gëzimin e të tjerëve. Zelli i tij ishte ngjitës. Gjatë dekadës në vazhdim unë dhe Sally përjetuam një zell në rritje, të parezistueshëm dhe këmbëngulës për të përhapur njohurinë e këtij Perëndie të lavdishëm dhe të vërtetën jetëdhënëse të Fjalës së Tij për brezin e ardhshëm.

ZELL SIPAS NJOHURISË

Nëse nuk jemi formuar prej njohurisë së vërtetë të Perëndisë, mund të jemi të zellshëm, por jo për atë që do ta shpëtojë brezin pasardhës. Te Romakët 10:1-2, Pali shkruan: “dëshira e zemrës sime dhe lutja që i drejtoj Perëndisë për Izraelin është për shpëtim të tij. Sepse unë dëshmoj për ta se kanë zell për Perëndinë, por jo sipas njohurisë.”

Duke predikuar mbi këtë tekst, John Piper thotë:

Ka një zell, i cili nuk është zell shpëtues dhe ka një zell që është pjesë e të qenët i shpëtuar... njëri nuk është sipas njohurisë dhe tjetri është sipas

njohurisë... nëse bashkëkombësit e dashur të Palit, për të cilët ai dëshiron shumë fort që të shpëtohen, nuk janë shpëtuar për shkak se zelli i tyre nuk përputhet me njohurinë, atëherë njohuria është e një rëndësie masive.⁷

Pastaj Piper-i e zbaton këtë gjë për brezin e ardhshëm:

Kjo është tepër, tepër e rëndësishme. Nëse shqetësohesh për rritjen e fëmijëve, do t'i rritësh ata që ta kenë atë njohuri ose jo. Nëse je pastor, kjo ka rëndësi. Ka rëndësi nëse je mësues i shkollës të së dielës. Ka rëndësi nëse je udhëheqës i një grupi të vogël. Ka rëndësi nëse je mësues në një seminar teologjik. Ka një zell që nuk përputhet me njohurinë. Ata marrin lloj-lloj njohurish, të cilat i çojnë drejt e në ferr.⁸

ZELL PËR FËMIJËT E FËMIJËVE TË FËMIJËVE TANË

Mundi ynë ka një efekt shumë të gjerë mbi brezat, të cilin nuk do ta dimë kurrë. Kur Psalmi 78:5 flet për t'i shpallur “dëshminë” “brezit të ardhshëm,” na specifikohen të paktën tre breza, dy prej të cilëve nuk ekzistonin ende. Në këtë psalm, lexojmë që etërit ishin urdhëruar t'i mësonin fëmijët e tyre në mënyrë që “brezi i ardhshëm t'i njohë së bashku me bijtë që do të lindin [këta janë nipërit ende të palindur të këtyre “etërve”]; dhe këta nga ana e tyre t'ua tregojnë bijve të tyre [këta janë stërnipërit ende të palindur të këtyre “etërve”] (vargjet 5-6), në mënyrë që ata fëmijë që nuk kanë lindur “të vendosin te Perëndia besimin e tyre dhe të mos harrojnë veprat e Perëndisë” (vargu 7).

Një brez ia shpall të vërtetën rreth Perëndisë brezit tjetër; ky është model i themeluar prej Perëndisë. Perëndia e bën Vetën të njohur edhe në mënyra të tjera, por Ai e ka caktuar këtë gjë si një nga mjetet e Tij parësore për ta bërë të njohur lavdinë e Tij në të gjithë brezat. Njohuria që ndikimi yt do të arrijë shumë më larg se fëmijët e lindur në jetën tënde, është motivues i fuqishëm për zell.

⁷ John Piper, “*Zeal for God: Deadly or Indispensable?*” predikim i dhënë në Kishën Baptiste Kenwood, Cincinnati, Ohio. 10 Tetor 2013. <https://www.desiringgod.org/messages/zeal-for-god-deadly-or-indispensable>

⁸ Po aty.

ZELL PËR BESIM TË FORTË NË NJË BOTË ARMIQËSIE

Zelli për dishepullimin e brezit të ardhshëm intensifikohet edhe nga dëshira për t'i përgatitur fëmijët për një botë që është gjithnjë e më armiqësore ndaj të vërtetës së Fjalës së Perëndisë. Kjo gjë nuk duhet të na habitë. Te Luka 21:17 Jezusi i paralajmëroi dishepujt e Tij: “Dhe ju do të urreheni nga të gjithë për shkak të emrit tim,” dhe në vargun 16 Ai premton: “do të vrasin disa prej jush.” Te Gjoni 15:19 Jezusi shpjegon pse: “Po të ishit nga bota, bota do të donte të vetët; por sepse nuk jeni nga bota, por unë ju zgjodha nga bota, prandaj bota ju urren.”

Pothuaj me frymën e Tij të fundit, Jezusi po i përgatiste qëllimisht dhe me kujdes dishepujt e Tij për një botë që do t'i urrente. Nëse jemi dishepujt e Tij, ato fjalë vlejnë edhe për ne. Zellin tonë e ushqen edhe dëshira e ngutshme dhe e sinqertë për t'i përgatitur me po atë qëllim dhe kujdes edhe fëmijët, të cilët po përballen apo do të përballen me këto sfida.

ZELL PËR DETYRË DHE KËNAQËSI

Si ndjekës të Krishtit, ne kemi për detyrë t'jua përcjellim fëmijëve tanë të vërtetën që na është besuar. Por detyra, e vetme, mund të bëhet an-gari dhe rrallëherë na ndihmon të këmbëngulim kur jemi të shkura-juar, të mbingarkuar dhe të lodhur në përpjekjet tona. Dishepullimi i brezit të ardhshëm është *më tepër* se detyrë. Investimi i kohës, talen-teve dhe burimeve tona në besimin e fëmijëve dhe nipërve tanë është një investim në gëzimin e tyre dhe jo vetëm në gëzimin e tyre, por edhe në gëzimin tonë. Përderisa Krishti duroi kryqin duke i mbaj-tur sytë te gëzimi që gjendej para Tij (Hebrenjtë 12:2), edhe ne duhet t'i mbajmë sytë tanë te gëzimi që është para nesh dhe fëmijëve tanë. Kjo ka për të na aftësuar të durojmë ulje-ngritjet në përpjekjet tona dishepulluese.

Apostulli Gjon shpalli se ai nuk kishte “gëzim më të madh nga ky: të dëgjoj se bijtë e tu ecin në të vërtetën.” (3 e Gjonit 1:4). Çfarë lajmi do të ishte gëzimi yt më i madh për fëmijët apo nipërit e tu? Që u pranuan në ekipin e futbollit? Që u diplomuan me nota të shkëlqyera? Që u pranuan në Universitetin Oxford? Bota jonë na bën presion të kemi përparësi gjithçka dhe çfarëdolloj gjëje përveç asaj që do të na

kënaqte me të vërtetë. Nuk ka gëzim më të madh në këtë jetë apo në atë që vjen, sesa të pajtohesh me Perëndinë përmes Krishtit:

“Ti do të më tregosh shtegun e jetës; ka plot gëzim në praninë tënde; në të djathtën tënde ka kënaqësi në përjetësi” (Psalmi 16:11).

Ndërsa e përjetojmë këtë gëzim në Perëndinë, gëzimi ynë do të derdhet në dishepullimin e fëmijëve në familjet dhe kishat tona. Brezit të ardhshëm do t’i shërbehet më mirë nga prindërit dhe mësuesit që kanë një vizion ngjitës të fuqizuar prej gëzimit për jetët e tyre.

VRASIM MENDJEN

Është gjë e mirë ta vrasim mendjen për brezin e ardhshëm – të mendojmë me kthjelltësi për atë që i pret fëmijët në familjet, kishat dhe komunitetet tona.

Por nuk ka pse ta bëjmë këtë të frikësuar.

Nuk ka pse ta vrasim mendjen, nëse përpjekjet tona do të jenë të kota. Mund ta vendosim shpresën tonë te Perëndia, duke i besuar mirësisë së vullnetit të Tij sovran. Nëse jemi të zellshëm dhe të vendosur për të bërë atë që Perëndia na ka udhëzuar, nëse po shpresojmë te një Perëndi i lavdishëm, atëherë mund ta vrasim mendjen se çfarë veprë dishepullimi mund t’i pëlqejë Perëndisë të bëjë në zemrat, në familjet, në kishat, në komunitetet tona e më tej.

Nëse lutemi me vendosmëri për zell në dishepullimin e brezit të ardhshëm, mund ta vrasim mendjen duke qenë shpresëplotë.

Shtatë
përkushtimet

PËRKUSHTIMI

1

Përqafoni një vizion biblik për besimin e brezit të ardhshëm

DËSHIROJ T'JU PREZANTOJ ME dy pastorë të sajuar, të cilët quhen pastor Programi dhe pastor Vizioni.¹ Që të dy këta burra u shërbejnë kishave ungjillore të shëndetshme dhe që predikojnë ungjillin. Që të dy po udhëheqin kisha që po rriten dhe që po zhvillohen. Me të dy kam shumë gjëra të përbashkëta nga ana teologjike dhe kënaqem kur kaloj kohë me ta. Që të dy ndiejnë një barrë për të humburit në komunitetet e tyre dhe të dy kanë një dëshirë të fortë që t'i rritin kishat e tyre përmes ungjillëzimit. Edhe pse mund të duken të njëjtë, kur i vëzhgon nga afër, nuk janë të tillë.

Pastor Programi beson se shërbesa me fëmijët dhe të rinjtë është një nga përparësitë më të larta të kishës së tij, sikurse reflektohet edhe nga numri i stafit dhe buxheti që kisha i ka kushtuar kësaj përparësie. Shumë kohë më parë ai zbuloi që kjo shërbesë është e rëndësishme për njerëzit, në mënyrë

¹ Po i quaj *pastorë* edhe pse nuk është e domosdoshme të jenë pastorë, në mënyrë që të përfaqësojnë dy llojet e udhëheqësve që kam në mendje.

të veçantë për prindërit, kur marrin në shqyrtim një kishë, dhe kështu ai mendoi: “Nëse fëmijët kalojnë një kohë të mirë dhe mezi presin të shkojnë në kishë, atëherë prindërit e tyre do të jenë më të prirur për të ardhur edhe vetë.” Ai nuk e ka harruar kurrë këshillën për rritjen e kishës nga një plak i kishës së tij të parë, 30 vjet të shkuara, i cili i tha: “Pastor, nëse u jep fëmijëve diçka argëtuese për të bërë, prindërit do të mblidhen si bletët.”

Edhe pastor Vizioni beson se shërbesa me fëmijët dhe të rinjtë është një nga përparësitë më të larta të kishës së tij, sikurse reflektohet nga numri i stafit dhe nga buxheti që kisha i ka kushtuar kësaj përparësie. Udhëheqja në kishën e tij e kupton që fëmijët dhe të rinjtë përfshihen në përgjegjësinë e tyre biblike ... si pleq të “ruani tufën e Perëndisë midis [tyre]” (1 e Pjetrit 5:2). Ai nuk e harroi kurrë këshillën që mori para 30 vjetësh nga një prej pleqve në kishën e tij të parë, i cili i tha: “përkujdesja për besimin e fëmijëve dhe të rinjve në këtë kishë është po aq e rëndësishme sa dhe përkujdesja për besimin e prindërve të tyre.” Qysh atëherë, pastor Vizioni i ka mësuar njerëzit e tij se përgjegjësia biblike që kanë për t’i shërbyer njëri-tjetrit; për ta ndërtuar njëri-tjetrin; për të mbajtur barrat e njëri-tjetrit; për t’u kujdesur, ngushëlluar, inkurajuar, nxitur, korrigjuar, qortuar, pajisur, udhëzuar dhe për ta motivuar njëri-tjetrin në dashuri dhe vepra të mira vlen si për fëmijët dhe të rinjtë, ashtu edhe për të rriturit.

Pastor Programi e merr seriozisht shërbesën me brezin e ardhshëm. Ai e di që ka shumë gjëra që po konkurrojnë për vëmendjen e të rinjve. Ai është i shqetësuar që ky brez do të humbasë, nëse kisha nuk ecën me kohën. Ai i inkurajon udhëheqësit e shërbesës së fëmijëve dhe të të rinjve që të përdorin teknologjitë e fundit dhe filozofitë e edukimit në të gjitha programet e tyre. Ai shpesh u thotë: “Fëmijët janë tepër të rëndësishëm që t’i mërzitim me metoda, të cilave u ka kaluar koha. Kur fëmijët dhe të rinjtë argëtohen në kishë, formohen qëndrime pozitive rreth kishës, të cilat do të mbeten me ta për gjithë jetën. Këto përjetime pozitive do t’i motivojnë që të vijnë në kishë, edhe kur të rriten. Për më tepër, për shkak se zakonet formohen qysh herët në jetë, ata që e frekuentojnë rregullisht kishën kur janë të vegjël, ka shumë të ngjarë që do të vazhdojnë ta bëjnë, edhe kur të rriten.”

Pastor Vizioni e merr seriozisht shërbesën me brezin e ardhshëm. Ai e di

që ka shumë gjëra që konkurrojnë për vëmendjen dhe dashurinë e të rinjve. Ai dëshiron të bëjë gjithçka që mundet për t'u siguruar që ata që po rriten në kishën e tij, do ta çmojnë Krishtin si shpresën e tyre të përjetshme edhe pas 20, 40 apo 80 vjetësh, duke i ngulur sytë te Perëndia për gjithçka që kanë nevojë, me zemra që gufojnë në lavdërim për Zotin dhe buzë që shpallin vlerën e Tij të pafundme. Ai lutet që besimi i tyre të themelohet aq mirë sa të durojnë, të jenë besnikë deri në fund, të jenë në gjendje t'i bëjnë ballë ditës së gjykimit dhe të kënaqen në praninë e Zotit përjetë. Ai e di se qëndrimet dhe bindjet për gjithë jetën formohen qysh herët, prandaj i frymëzon të rinjtë në kishën e tij të gjejnë kënaqësinë e tyre në Perëndinë dhe të kultivojnë një orientim radikal me Perëndinë në qendër të të gjitha sferave të jetës së tyre. Ai dëshiron që ata të jenë të zjarrtë përgjatë gjithë jetës me një pasion ngjitës për epërsinë e Perëndisë në të gjitha gjërat, për gëzimin e të gjithë popujve përmes Jezu Krishtit.

Në vend që t'i mërzhitë fëmijët duke përsëritur të vërteta të thjeshta dhe prezantime të cekëta të Biblës, ai dëshiron që fëmijët të rriten në kishën e tij duke shijuar gëzimin e gërmimit të thellësive të Biblës dhe zbulimit të gjërave të mrekullueshme nga Fjala e Perëndisë. Ai i inkurajon prindërit dhe udhëheqësit e shërbesës së fëmijëve t'i kushtojnë vëmendje të kujdesshme asaj që fëmijët po mësojnë dhe të përdorin metoda të efektshme në hedhjen e një themeli të fortë biblik dhe doktrinor për fëmijët dhe të rinjtë, i cili do t'i mbajë të palëkundur përgjatë jetës së tyre.

Kisha e pastor Programit ka një faqe shumë të mirë interneti, e cila reklamon “një dhomë të mobiluar mirë për fëmijët, shkollë të së dielës për të gjitha moshat dhe një larmi veprimtarish për fëmijët dhe të rinjtë, përfshirë këtu edhe koret e fëmijëve duke filluar që me parashkollorët.”

Kisha e pastor Vizionit ka një faqe shumë të mirë interneti, e cila reklamon “një dhomë të mobiluar mirë për fëmijët, shkollë të së dielës për të gjitha moshat dhe një larmi veprimtarish për fëmijët dhe të rinjtë, përfshirë këtu edhe koret e fëmijëve duke filluar që me parashkollorët” - dhe të gjitha janë modeluar prej një vizioni me pesë pika që ata të jenë burra dhe gra të fortë në besim, të cilët:

- kanë një pikëpamje të madhe për Perëndinë që sundon gjithësinë dhe e mban atë përmes fjalës së Tij të fuqishme.
- e duan Fjalën dhe mësojnë të jetojnë sipas saj, duke zhvilluar një besim, i cili është në gjendje t'u bëjë ballë edhe kohëve të vështira.
- janë tërësisht të përkushtuar për të parë shpalljen e Ungjillit nëpër botë për lavdinë e Perëndisë dhe për gëzimin e të gjithë popujve
- dëshirojnë të dinë si ta luftojnë mëkatin në mënyrë edhe më efektive – duke braktisur idhujt e kësaj bote dhe duke përquaruar një trashëgimi, e cila i tejkalon së tepërmi ngushëllimet e përkohshme që këta idhuj pretendojnë të ofrojnë.
- të jenë prindër që e duan njëri-tjetrin dhe të jenë të pajisur që t'i udhëheqin fëmijët e tyre te Perëndia, që inkurajohen dhe mbështeten, që ndërsa përpiqen të ushqejnë besimin e fëmijëve të tyre, marrin inkurajim dhe mbështetje.

Shpresa dhe lutja ime e zjarrtë është që do të ketë një numër edhe më të madh udhëheqësish në kishë, të cilët mendojnë si pastor Vizioni, për shkak se vetëm aktivitetet dhe lojërat nuk do t'i përgatitin fëmijët për vuajtjen – apo për sukseset – e jetës që i pret. Kisha ka nevojë për udhëheqës, të cilët janë të bindur se dishepullimi i fëmijëve që po rriten në familjet dhe kishat e krishtera, duhet të modelohet dhe të orientohet përreth një vizioni biblik për brezin e ardhshëm.

BËRJA KUNDREJT UDHËHEQJES

Shumë të rinj që po rriten në familje të krishtera, marrin pjesë në programe të kishës. Programe të tilla përqendrohen te sigurimi i veprimtarive për fëmijë dhe të rinj, të cilat nuk janë të lidhura në mënyrë të qartë me ndonjë synim apo qëllim (vizion). Një shërbesë e prirur nga veprimtaritë, thekson më tepër të tashmen sesa të ardhmen. Ata përqendrohen më tepër në atë që po bëjnë me fëmijët dhe më pak në synimin drejt të cilit i udhëheqin fëmijët.

Edhe pse pastor Vizioni ofron të njëjtën gjë “një dhomë të mobiluar mirë për fëmijët, shkollë të së dielës për të gjitha moshat dhe një larmi veprimtarish për fëmijët dhe të rinjtë” si dhe pastor Programi,

pastor Vizioni identifikon qëllimin dhe synimin specifik për secilën veprimtari, përtej kujdesit për fëmijët dhe sigurimit të një përjetimi pozitiv për ta (dhe për prindërit e tyre). Një program apo veprimtari e prirur nga vizioni lidhet në mënyrë të qartë me synime të veçanta dishepullimi, të cilat motivohen prej lutjes dhe dëshirës që fëmijët ta përqafojnë Krishtin me gjithë zemër.

Prindërit, mësuesit e krishterë dhe udhëheqësit e kishës së prirur nga vizioni mendojnë dhe veprojnë sipas asaj që dëshirojnë të jetë e vërtetë për fëmijët e tyre pas 10, 20, 40 vjetësh nga tani. Përparësitë e tyre formohen duke bërë pyetje si këto:

- Çfarë dëshirojmë që të dinë dhe të kuptojnë fëmijët tanë për Perëndinë dhe Fjalën e Tij?
- Çfarë dëshirojmë që të kuptojnë ata rreth ungjillit?
- Çfarë shenjash besimi dhe pjekurie frymërore dëshirojmë që të kenë ata?
- Cilat pjesë të Biblës dëshirojmë që të jenë në gjendje t'i citojnë përmendsh, kur të kenë mbaruar shkollën e mesme?
- Çfarë lloj bashkëshorti dhe babai apo bashkëshorteje dhe nëne dëshirojmë që të jenë ata?
- Çfarë dëshirojmë që t'u mësojnë fëmijëve të tyre?
- Si do të donim që ata të reagonin, kur të vijnë tragjeditë apo kur të përballen me vuajtjen në jetën e tyre?
- Çfarë gjëje do t'i mbrojnë nga tundimet e pasurisë, kënaqësisë dhe suksesit?
- Çfarë dëshirojmë që të besojnë, kur të marrin frymë për herë të fundit?

SHIGJETA DHE NDËRTESA

Psalmi 127:3-5 dhe 1 e Korintasve 3:9-17 ofrojnë dy imazhe, të cilat e përforcojnë dishepullimin e prirur nga vizioni. Te Psalmi 127:4, psalmisti i përshkruan fëmijët si “shigjeta në duart e një trimi”. Edhe pse nuk është domosdoshmërisht pika kryesore, ky imazh sugjeron që “trimi” (luftëtari) ka një shënjestër para tij. Ashtu sikurse shigjetat kanë për qëllim të drejtohen diku, kështu edhe dishepullimi që iu bëjmë fëmijëve duhet të ketë parasysh një synim dhe objektiv të

veçantë. Udhëheqja e kishës së prirur nga vizioni duhet që më së pari të jetë në gjendje të përcaktojë shënjestrën dhe pastaj të jetë në gjendje t'i frymëzojë prindërit, stafin e shërbesës së fëmijëve dhe të rinjve, vullnetarët, udhëheqësit e kishës dhe bashkësinë si një e tërë që t'i drejtojnë përpjekjet e tyre drejt asaj shënjestre. Pa një shënjestër, ata që po investojnë në brezin e ardhshëm, po i drejtojnë "shigjetat" e tyre në drejtime të ndryshme dhe me raste madje në drejtime të kundërta. Nganjëherë "shigjetat" thjesht drejtohen kuturu dhe drejtimi i tyre ndryshohet, kur shfaqet një tekë apo një rrymë e re. Për pasojë, arrihet pak apo aspak përparim në dishepullim.

Te 1 e Korintasve 3:9-17, Apostulli Pal thotë se populli i Perëndisë (përfshirë edhe brezat e ardhshëm) janë "ndërtesa e Perëndisë" (vargu 9), e cila po ndërtohet mbi themelin e Jezu Krishtit. Pali dhe Apollo e panë veten e tyre si ndërtues mbi atë themel.

Para se të nisë ndërtimi i një ndërtese, gjëja më e mirë është të kesh një vizion të hollësishëm se çfarë do të jetë ajo ndërtesë. Ky vizion duhet të ndahet me këdo që po punon në ndërtesë, në mënyrë që vizioni dhe qëllimi përfundimtar për ndërtesën të përmbushen. Ndërtuesit më të zotë, muratorët me më tepër përvojë dhe mjeshtrat më të mirë, të cilët kanë veglat më të mira dhe pajisjet më moderne, nuk mund ta ndërtojnë dot me sukses një ndërtesë pa një vizion të hollësishëm dhe një përkushtim nga të gjithë ata që janë pëfshirë në punë për të arritur të njëjtin synim. Në të njëjtën mënyrë, veprimtaria më e frytshme dhe më e efektshme e dishepullimit në shtëpitë dhe kishat tona do të qeveriset nga një vizion biblik, i cili është i përbashkët për të gjithë ata që kontribuojnë në përpjekjen dishepullizuese.

VEPRIMTARIA DUHET T'I SHËRBEJË VIZIONIT

Psalmi 78:1-8 ilustron bukur marrëdhënien mes aktivitetit dhe vizionit. Vargu 4 identifikon veprimtarinë, domethënë t'i tregosh brezit të ardhshëm "lavdet e Zotit, fuqinë e tij dhe mrekullinë që ai ka bërë". Ka shumë arsye të forta që dikush mund të tregojë histori rreth veprave të lavdishme të Zotit në shkollën e së dielës për fëmijë. Fëmijëve u pëlqen t'i dëgjojnë ato histori. Mund të gëzohemi kur ata përfshihen të kënaqur për më tepër se një orë në një veprimtari domethënëse, kur kënaqen me kohën që kalojnë në kishë dhe janë të gatshëm të vij-

në sërish për më tepër. Por kjo nuk është arsyeja kryesore që na jep Psalmi 78 për të shpallur veprat e lavdishme të Zotit. Vlera e historive rreth veprave të lavdishme të Zotit nuk është vlera e tyre argëtuese, por fuqia e tyre për t'i udhëhequr fëmijët që “të vendosin te Perëndia besimin e tyre” (vargu 7). Udhëheqësi i shërbesës së prirur nga vizioni dëshiron shumë më tepër se një kohë të mirë dhe përfshirje domethënëse për fëmijët. Ai nuk do të rehatohet gjersa fëmijët nën kujdesin e tij “të vendosin te Perëndia besimin e tyre”, derisa të kujtojnë “veprat e Perëndisë” dhe të “respektojnë urdhërimet e tij.” Psalmi 78:7 e bashkon *veprimtarinë* tonë dishepullizuese me një *vizion* të shprehur qartë për fëmijët tanë. Ai gjithashtu ndez edhe një pasion për atë vizion.

Fëmijët tanë po rriten në një botë shpërçendrimesh, e cila kërcënon ta joshë dashurinë e tyre larg Perëndisë dhe veprave të Tij të mrekullueshme. Ne dridhemi nga mendimi që ata mund të verbohen nga premtimet boshe dhe nga shkëmbimi i të vërtetës së Perëndisë me një gënjeshtëri. Pasioni ynë për një brez burrash dhe grash që kanë shpresë në Perëndinë, ndizet nga një dëshirë e fortë për gëzimin e tyre të përjetshëm dhe nga interesimi serioz për shpirtat e tyre. Ne kërkojmë me dëshpërim që fëmijët tanë ta llogaritin gjithçka si humbje në krahasim me vlerën e jashtëzakonshme të njohjes së Krishtit. Nuk dëshirojmë që të mashtrohen për të besuar në idhujt e padenjë të kësaj epoke dhe kështu ta shesin shpirtin e tyre për diçka që nuk të kënaq dhe as të shpëton. Ky vizion i Psalmi 78:7 formon dëshirën e zemrave tona për fëmijët tanë, e cila fuqizon zellin tonë për dishepullimin e tyre.

NDIZNI ZELL PËR VIZIONIN

Pa ndezur zell, një deklaratë vizioni e formuluar mirë për dishepullimin e brezit të ardhshëm është thjesht një deklaratë tjetër vizioni e mirëformuluar. Nuk frymëzon atë lloj pasioni që mund të motivojë dhe mbështetë përpjekjet e një prindi apo mësuesi dishepullbërës. Si ta ndezësh atë zell për brezin të ardhshëm?

1. Themeloje vizionin tënd për brezin e ardhshëm mbi Fjalën e Perëndisë. Ne si njerëz që mbartim shëmbëllimin e Perëndisë, jemi projektuar prej Krijuesit tonë që të reagojmë ndaj qëllimeve, ndaj përparësive, ndaj dëshirave dhe ndaj Fjalës së Tij. Kur vizioni ynë themelohet mbi Biblën

dhe kur përdorim një gjuhë biblike për ta shprehur atë vizion, ajo jehon në zemrat e popullit të Perëndisë dhe nxit një reagim prej zemre që thotë: “Amen!” dhe “Po! Këtë dëshiroj për fëmijët e mi!” Sigurisht, ka qindra vargje që mund të na ndihmojnë të përcaktojmë dhe shprehim vizionin tonë, përfshirë këtu edhe këta katër shembuj:

Që fëmijët tanë ta kenë frikë Perëndinë dhe të ecin në tërë rrugët e Tij
“Dhe tani, o Izrael, çfarë kërkon nga ti Zoti, Perëndia yt? Të kesh frikë nga Zoti, Perëndia yt, të ecësh në tërë rrugët e tij, ta duash dhe t’i shërbesh Zotit, Perëndisë tënd, me gjithë zemër e me gjithë shpirt” (Ligji i Përtërirë 10:12).

Që fëmijët tanë të kenë një dashuri të thellë dhe të qëndrueshme për Krishtin

“Qëndroni në mua dhe unë në ju; sikurse shermendi nuk mund të japë fryt nga vetja, po qe se nuk qëndron në hardhi, kështu as ju, nëse nuk qëndroni në mua. Unë jam hardhia, ju jeni shermendet; kush qëndron në mua dhe unë në të, ai jep shumë fryt, sepse pa mua nuk mund të bëni asgjë. Në qoftë se ndokush nuk qëndron në mua, hidhet jashtë si shermendi dhe thahet; pastaj i mbledhin dhe i hedhin në zjarr dhe digjen” (Gjoni 15:4-6).

Që fëmijët tanë të kenë një pikëpamje të madhe për Perëndinë, i Cili punon në të gjitha gjërat për të përmbushur qëllimet e Tij

“...Unë jam Perëndia, dhe nuk ka asnjë tjetër; jam Perëndia dhe askush nuk më ngjet mua, që shpall fundin që në fillim dhe shumë kohë më parë gjërat që ende nuk janë bërë, duke thënë: ‘Plani im do të realizohet dhe do të bëj gjithçka që më pëlqen, duke thirrur nga lindja një zog grabitqar dhe nga një tokë e largët njeriun që do të zbatojë planin tim. Po, kam folur dhe do të bëj që të ndodhë; kam bërë planin dhe do ta realizoj’ (...). (Isaia 46:9-11)

Që fëmijët tanë të mësojnë ta trajtojnë si duhet Fjalën e së vërtetës

“Ji i zellshëm të dalësh përpara Perëndisë si i sprovuar, si punëtor që nuk ka pse të turpërohet, që ndan drejt fjalën e së vërtetës.” (2 e Timoteut 2:15).

2. Kujtoju që vuajtja po vjen. Një mëngjes të diele, pranverën e vitit 2002, pastori John Piper u përgatit të jepte një predikim nga Romakëve 8:18-25, të titulluar “Nënshtruar kotësisë me shpresë”. Ai filloi me një lutje që përfshinte këto fjalë:

Zot, të lutem, vendos një shkëmb shprese poshtë këmbëve të kësaj bashkësie, në mënyrë që kur të fryjnë erërat e dhimbjes, vuajtjes, rënkimit dhe prishjes, të mos rrëzohemi. Përdori këto gjashtë deklarata të madhërisme shprese në këtë tekst për t'i thelluar rrënjët tona në dhe përreth kësaj të vërtetë shkëmb graniti të premtimeve të Tua, në mënyrë që jetët tona të mos thahen gjatë thatësisë që herët a vonë po vjen për të gjithë ne në këtë dhomë.

Ndërsa Piper-i nisi hyrjen e atij mesazhi, ai tha:

Thjesht që ta dini se çfarë kam në mendjen time pastorale, po ju përgatit për të vdekur. Po ju bëj gati që të vuani. Po ju bëj gati që ta dini se çfarë po mendoj, kur të vij në dhomën tuaj të spitalit... në mënyrë që të mos më duhet t'ju predikoj, por thjesht t'ju përqafoj.²

Kjo lutje dhe dëshirë e zemrës së pastorit tim më sfidoi që të vazhdoja t'i shtrija rrënjët e mia më thellë në “të vërtetën shkëmb graniti” për çfarëdo sfidash që do të më dalin para. Ato më ndihmuan gjithashtu të shprehja zemrën dhe vizionin tim për brezin e ardhshëm.

Apostulli Pjetër na thotë te 1 e Pjetrit 1:6-7 që sprovat e llojeve të ndryshme testojnë “vërtetësinë” e besimit tonë. Këto sprova po vijnë për mua dhe për ju, si dhe për fëmijët në familjet dhe kishat tona. Kur të vijnë telashet e pamënjatueshme, dëshirojmë që ata të kenë rrënjë të thella në të vërtetën shkëmb graniti të premtimeve të Perëndisë. Dëshirojmë që ata të kenë një besim të fortë që mbetet i palëkundur dhe del i vërtetë, në mënyrë që në momentet e brengës, problemeve martesore, në shtatzëni, fëmijëve të pabindur, invaliditetit, kancerit, armiqësisë, përndjekjes apo çfarëdo telashi tjetër që mund të vijë në jetën e tyre, të mos na duhet t'u predikojmë, por thjesht t'i përqafojmë.

² John Piper, “Subjected to Futility in Hope—Part 2, Romans 8:18-25,” predikim i dhënë në Kishën Baptiste Bethlehem, Minneapolis, Minn. 5 Maj, 2002. <https://www.desiringgod.org/messages/subjected-to-futility-in-hope-part-2>

3. Përdor gjuhë që ka kuptim për njerëzit e veçantë, të cilët dëshironi t'i motivosh dhe frymëzosh. Përshtatja e fjalëve të tua me përjetimet e përbashkëta të njerëzve në trupin e kishës mund të jetë një ndihmë e madhe për të ushqyer zell. Për shembull, për shkak se u mbështetëm te frazeologjia e pastor John-it në Kishën Baptiste Betlehem, bashkësia e dinte saktësisht se çfarë donim të thoshim kur thamë se dëshirojmë që fëmijët tanë të bëhen:

“...të krishterë me zemër që e ndjekin me zell Perëndinë dhe që jetojnë me besim në hirin e ardhshëm; që shpallin lavdinë e Perëndisë me një cilësi të shkëlqyer dhe të pashpërqendruar, të ndërgjegjshëm se bëjnë gabime dhe prapë të guximshëm, zemërthyer por kurajozë; që janë të përkushtuar ndaj përhapjes së një pasioni për epërsinë e Perëndisë në të gjitha gjërat për gëzimin e të gjithë popujve përmes Jezu Krishtit...”³

Shumë prej këtyre frazave të njohura patën një ndikim emocional që ndezi zell për brezin e ardhshëm. U ndikova personalisht nga seria e predikimeve, e cila më ndihmoi të kuptoja se çfarë do të thotë të “jetoja me besim në hirin e ardhshëm”. Pas asaj serie, mund t'i thosha një grupi prindërisht që ishin ndikuar në mënyrë të ngjashme: “Le të rritim një brez që jeton me besim në hirin e ardhshëm,” dhe kjo gjë shkaktoi një miratim prej zemre. Kjo frazë u kujtonte atyre një të vërtetë që kishte domethënie për ta, gjë e cila ndizte një zell brenda tyre që kjo të ishte e vërtetë edhe për fëmijët e tyre.

4. Mbaje përjetësinë para syve. Moisiu u lut te Psalmi 90:12: “na mëso të numërojmë ditët tona”. Ka urtësi edhe në numërimin e ditëve të fëmijëve tanë. Kupto që pas një kohe që shkon si avulli, çdo fëmijë do të dalë përpara Mbretit të mbretërve dhe Zotit të zotërve dhe do të dëgjojë një nga dy deklaratat prej gojës së Gjykatësit të të gjithë tokës. Fëmijët tanë ose do të dëgjojnë:

³ Një pjesë e gjuhës së vizionit që u formua në kontekstin e shërbesës së kishës Betlehem, ka funksionuar mirë jashtë atij konteksti. Në Shtojca kam përfshirë deklaratën e vizionit të formuar në kishën Betlehem, të cilën e përdora edhe në shërbesën time në Kishën College Park në Indianapolis, Indiana.

“Të lumtë, shërbëtor i mirë dhe besnik... hyr në gëzimin e zotit tënd.” (Mateu 25:21).

Ose do të dëgjojnë:

“Shërbëtor i lig dhe përtac... dhe shërbëtorin e pavlerë hidheni në errësi-rën e jashtme. Atje do të ketë qarje dhe kërcëllim dhëmbësh” (Mateu 25:26, 30).

Barra e këtij realiteti ndikon në përparësitë e mia për prindërim, për edukimin e nipërve dhe mbesave, për shërbesë, si dhe ushqen zellin tim për dishepullimin e fëmijëve, nipërve dhe mbesave dhe fëmijëve të kishës sime.

John Angell James-i (1785-1859) pati një shërbesë 50-vjeçare si pastor britanik, shërbesë e cila karakterizohej nga një zell domethënës për dishepullimin e brezit të ardhshëm dhe nga një shqetësim për shpirtrat nën dritën e përjetësisë. Në një sfidë që prindërit ta marrin seriozisht përgjegjësinë e tyre, James-i dridhej si baba, ndërsa mendonte rrjedhojat e përjetshme të përpjekjeve të tij:

Fëmija im është i pavdekshëm dhe fati i tij i përjetshëm varet kryesisht prej meje. Nuk jam vetëm autori i ekzistencës së tij apo të saj – por deri në njëfarë mase edhe i fatit të tij apo të saj. Unë do të jem mjeti që ndoshta do ta ngre në qiell apo do ta zhyt në humbje. Po e edukoj fëmijën tim të jetë bashkëpjesëtar i djallit dhe i demonëve të tij në zjarrin e përjetshëm apo shok me shoqërinë e panumërt të engjëjve në lavdinë e përjetshme? O Perëndi, më ndihmo, sepse kush është i zoti për këto gjëra?⁴

Vizioni përfundimtar për fëmijët tanë është që ata të jenë shokë me “bashkësinë e engjëjve në lavdinë e përjetshme”. Në të vërtetë, kush është i zoti për këto gjëra? Na ndihmoftë Perëndia Vetë që të përqafojmë një vizion biblik për besimin e brezit të ardhshëm.

⁴ John Angell James, “Earnestness implies a deep sense of tremendous responsibility of the parental relation” në *The Church in Earnest*, kapitulli 5, pjesa III (Boston, Mass.: Gould, Kendall, & Lincoln, 1849), 116-117.

PËRMBLEDHJE

Të kesh një vizion është gjë me rëndësi për dishepullimin e fëmijëve dhe të rinjve. Udhëheqësit e prirur nga vizioni marrin në konsideratë ku po shkojnë – qartësojnë synimet e tyre – dhe pastaj me kujdes zhvillojnë dhe zbatojnë një plan të qëllimshëm për arritjen e atyre synimeve. Duke patur një vizion afatgjatë, udhëheqësit mund të zhvillojnë në mënyrë edhe më të efektshme, një strategji dishepullimi që e vlerëson çdo program, veprimtari, kurrikul dhe burim nën dritën e vizionit më të madh.

Vështrim përpara: *Ku po zbatohet ky vizion? Kush e ka përgjegjësinë për këtë vizion dishepullimi?*

PËRKUSHTIMI

2

Kultivoni një partneritet të fuqishëm mes kishës dhe familjes

FAMILJA XHONSON SHKON ÇDO të diel në Kishën Biblike të Hirit. Që të dy prindërit janë rritur në familje jo të krishtera, janë mirënjohës për udhëzimin e shëndoshë biblik që marrin fëmijët e tyre në shkollën e së dielës dhe në takime të tjera fëmijësh dhe të rinjsh. Ata ndiejnë peshën e përgjegjësisë që u hiqet nga supet duke e ditur që burra dhe gra me më tepër njohuri dhe pjekuri biblike po kujdesen për nevojat frymërore të fëmijëve të tyre. Sapo i çojnë fëmijët në klasat e ndryshme, zoti dhe zonja Johnson hyjnë në takimin e përbashkët të adhurimit për të shijuar një kohë ushqyerjeje frymërore pa shpërqendrime. Në mes të jetës së tyre të ngjeshur dhe sfidave të prindërimit në një epokë gjithnjë e më laike, çifti Xhonsion e kthen vështrimin gjithnjë e më tepër drejt kishës që të plotësojë nevojat frymërore të fëmijëve të tyre.

Edhe familja Uillis vjen çdo të diel në kishë dhe me besnikëri ulet në të njëjtin vend të sallës. Është shumë e dukshme që të katër fëmijët Uillis janë plotësisht të përfshirë gjatë shërbesës – ata këndojnë, ulin

kokën gjatë lutjes dhe mbajnë shënime gjatë predikimit. Kjo nuk është rastësi. Prindërit e marrin tepër seriozisht dishepullimin e fëmijëve të tyre. Pjesëmarrja si familje në adhurimin e përbashkët është një përparësi e lartë. Por familja Uillis beson se takimi i përjavshëm i adhurimit është thjesht një investim i vogël në zhvillimin frymëror të fëmijëve të tyre. Në shtëpi, zoti Uillis e udhëheq familjen në përkushtime të përditshme dhe udhëzimi biblik përdoret ndjeshëm gjatë studimeve të tyre në shtëpi. Megjithatë, është një vend në kishë, ku nuk do t'i gjeni fëmijët Uillis: në shkollën e së dielës apo në ndonjë program tjetër fëmijësh apo të rinjsh. Ata kanë marrë një përgjegjësi pothuajë të plotë dhe ekskluzive për disiplinimin e fëmijëve të tyre.

Ja ku kemi dy çiftet prindërisht, që i duan shumë fëmijët e tyre dhe dëshirojnë fort që ata ta njohin, t'i besojnë dhe ta duan Jezusin. Megjithatë, secili nga çiftet e prindërve po dështon për të parë dhe për të kuptuar plotësisht një përgjegjësi të rëndësishme dhe një mjet të hirit që Perëndia e ka planifikuar për dishepullimin e fëmijëve të tyre. Kisha nuk është përsosore dhe prindërit nuk mjaftojnë.

KUSH ËSHTË PËRGJEGJËS PËR DISHEPULLIMIN E BREZIT TË ARDHSHËM?

Ky rast që përfshin dy familje, përshkruan një realitet që në njëfarë mase ekziston në shumë kisha. Shpesh kjo krijon një tension, që në qendër të vet ka pyetjen se kush është përgjegjës për dishepullimin e brezit të ardhshëm. Pozita ekstreme ka në të dyja anët. Disa thonë se vetëm kisha është përgjegjëse për edukimin dhe zhvillimin frymëror të fëmijëve. Të tjerë besojnë se kjo përgjegjësi bie plotësisht mbi prindërit dhe është e gabuar që kisha të ndërhyjë aty, ku është vetëm vendi i prindërve. Në pikëpamjen e tyre, përfshirja e vetme, e garantuar nga Bibla, që duhet të ketë kisha, është që t'i nxitë, t'i udhëzojë dhe t'i pajisë prindërit ta përmbushin përgjegjësinë e tyre të dhënë nga Perëndia.

Shumica e prindërve dhe udhëheqësve të kishës që janë përlëshur me këtë çështje, zakonisht e gjejnë veten diku në mes të këtyre dy pozitave ekstreme, duke u anuar nga njëra anë apo nga tjetra.¹ Në shumë

¹ Për lexim të mëtejshëm rreth kësaj teme, shih librin e dobishëm nga Timothy Paul Jones, *Perspectives on Family Ministry: Three Views* (Nashville: B&H, 2009).

raste, përgjegjësia që kanë kisha dhe prindërit për zhvillimin frymëror të fëmijëve, është e paqartë. Mënyra si kisha dhe familja duhet të lidhen dhe të punojnë së bashku për këtë përgjegjësi, rrallëherë diskutohet apo jepet mësim.

Ndonjëherë prindërit hamendësojnë se fëmijët e tyre po dishepullohen përmes shërbesave të kishës më tepër nga sa po ndodh realisht. Ndonjëherë udhëheqësit e kishës hamendësojnë se në familje po bëhet më tepër dishepullimin nga sa ndodh realisht. Në shumë raste, as prindërit dhe as udhëheqësit e kishës nuk po i kushtojnë shumë vëmendje dishepullimit të fëmijëve dhe madje po i kushtojnë më pak vëmendje natyrës së përgjegjësisë së tyre.

Atje ku ka një rënie të dishepullimit të qëllimshëm dhe gjithëpërfshirës në familje dhe në kishë, nuk duhet të habitemi kur të shohim një rritje shoqërore të paditurisë biblike për ata që janë rritur në këto familje dhe kisha.

Pali e identifikoi problemin shekuj më parë kur pyeti: “si do të besojnë tek ai për të cilin nuk kanë dëgjuar?” (Romakëve 10:14). Si do të besojnë pa ndonjë njohuri bazë apo kuptim të Fjalës së Perëndisë? Edhe pse na thuhet zemra kur e shohim të ndodhë, nuk duhet të na habitë, kur shohim një numër në rritje fëmijësh që e braktisin Krishtin dhe Kishën e Tij, pasi shpëputen nga familja dhe hyjnë në një botë ku nuk gjejnë inkurajim për t’ia parë sërish derën ndonjë kishë.

Ndryshimi i kësaj rryme shqetësuese kërkon varësi totale në hirin e Perëndisë, gjithashtu, si kisha ashtu dhe familja ta marrin mantelin e përgjegjësisë së përbashkët për dishepullimin e fëmijëve të tyre. Në përpjekje për t’ua ngulitur këtë përgjegjësi prindërve, pastori britanik John Angel James në vitin 1849 i nxiti prindërit t’ia kujtonin shpesh vetes përgjegjësinë, që kishin për shpirtrat e fëmijëve të tyre:

Nëse vërtet thelloheni në mendime, shpesh do të thoni: “Unë jam prind. Jam prind i krishterë. Rrëfej se besoj që fëmija im ka një shpirt, shpëtimi apo humbja e të cilit do të varet shumë prej meje. Po, varet shumë prej meje nëse fëmijët e mi do të jenë përgjithmonë në lavdi apo në [Ferr]. Sa mendim solemn dhe i patregueshëm! Sa mendim jashtëzakonisht i rëndësishëm! Nuk duhet të kujdesem vetëm për trupat dhe të edukoj mendjet – por kam shpirtra, shpirtra të pavdekshëm që duhet t’i sjell te Krishti! Çdo prind

tjetër, qoftë kafshë apo zog, i shtyrë nga instinkti, ju mëson të vegjëlve të vet më të mirën që natyra e tyre mund të bëjë; po unë, a duhet ta neglizhoj të mirën e tyre më të madhe [mbi të cilën varet shpresa e tyre e përjetshme] duke neglizhuar dishepullimin e fëmijëve të mi? Edhe përbindëshat e detit i ushqejnë të vegjëlit e tyre – a të tregohem unë më katil se ata?²

Në mënyrë që ne të veprojmë më mirë se “përbindëshat e detit” në familje dhe në kishë, duhet ta kuptojmë qartë dhe ta përqafojmë faktin se kisha dhe shtëpia (familja) janë dy institucione të themeluara nga Perëndia për dishepullimin e brezit të ardhshëm. Si prindërit, ashtu edhe udhëheqja e kishës duhet ta mbajnë këtë privilegj dhe përgjegjësi me besnikëri dhe llogaridhënie para Perëndisë. Pastaj, ashtu sikurse sugjeron edhe ky përkushtim i dytë, ata duhet të kultivojnë një partneritet të fuqishëm mes kishës dhe familjes.

Para se të shqyrtojmë se çfarë përfshin kjo, le të shqyrtojmë justifikimin biblik për këtë partneritet.

NJË MODEL BIBLIK

Ndoshta udhëzimi më i qartë që u jepet prindërve, gjendet tek Efesia-nëve 6:4, ku etërit nxiten t’i rritin fëmijët e tyre “në disiplinë dhe në këshillën e Zotit”. Nuk ka dyshim se Moisiu kishte prindërit në mendje te Ligji i Përtërirë 6, kur e udhëzoi Izraelin t’ia “ngulitë” fëmijëve të vet “këto fjalë që sot po të urdhëroj” (v.6). Ne mund ta shohim qartë se konteksti për këtë udhëzim është familja, kur Moisiu vazhdon t’i udhëzojë ata “do të flasësh për to [“fjalët”] kur rri ulur në shtëpinë tënde, kur ecën rrugës, kur ke rënë në shtrat dhe kur çohesh” (v.7).

Përgjatë librit të Fjalëve të Urta nënkuptohet përgjegjësia prindërore për udhëzimin e fëmijëve. Te Fjalët e Urta 1:8 lexojmë: “Dëgjo, o biri im, mësimet e atit tënd dhe mos i lër pas dore mësimet e nënës tënde.” dhe te Fjalët e Urta 6:20 lexojmë: “Biri im, ruaje urdhërimin e atit tënd dhe mos harro mësimet e nënës sate.”

² John Angel James, “Earnestness implies a deep sense of the tremendous responsibility of the parental relation” te libri *The Church in Earnest*, kapitulli 5, pjesa III (Boston, Mass.: Gould, Kendall, & Lincoln, 1849), 115-116. (Shënim: Kllapat në këtë citim vënë në dukje vendet ku kam zëvendësuar disa fjalë për t’i komunikuar më qartë mendimet e James në një audiencë bashkëkohore.)

Fjalët e Palit te 2 e Timoteut 1:5 dhe 3:15 nënkuptojnë që Timoteu i ri u mësua nga nëna e tij Eunike dhe nga gjyshja e tij Loide. Mund të hamendësohet që ishin këto gra me besim të sinqertë, të cilat e preztantuan më së pari Timoteun me “shkrimet e shenjta”, të cilat i kishte njohur që nga fëmijëria.

Bibla ka akoma më tepër për të thënë rreth përgjegjësisë së përbashkët që populli i Perëndisë ka për udhëzimin e brezit të ardhshëm. Është e qartë se Moisiu kishte prindërit në mendje, kur foli dhe shkruajti fjalët e Ligjit të Përtërirë 6:6-7, por për shkak se në atë kohë po i drejtohej gjithë Izraelit (Ligji i Përtërirë 1:1), duhet të hamendësojmë gjithashtu se po e vendoste këtë përgjegjësi edhe mbi gjithë bashkësinë.

Te Psalmi 78 e dallojmë këtë përgjegjësi të përbashkët të shpallet më qartë. Në vargun 3, Asafi flet për të vërtetat “që etërit tanë na kanë treguar,” dhe në vargun pasardhës ai vendos që të mos ia fshehë këto të vërteta “bijve të tyre, por do t’i tregojmë *brezit të ardhshëm* lavdet e Zotit”. Duket se Asafi po e përforcon përgjegjësinë e bashkësisë për t’i udhëzuar “fëmijët e tyre”.

Vargu 5 i Psalmi 78 vë në dukje sërish përgjegjësinë individuale që “etërit tanë” kishin për t’i mësuar fëmijët e tyre. Pas kësaj deklaratë, Asafi shpreh dëshirën e përbashkët në Izrael që brezi i ardhshëm ta njohë të vërtetën, në mënyrë që të çohet dhe t’i mësojë “bijtë që do të lindin... të vendosin te Perëndia besimin e tyre” (vargjet 6-7). Është e qartë se çdo person në Izrael kishte nevojë të kuptonte përgjegjësinë e tij apo të saj individuale për udhëzimin (dishepullimin) e brezit të ardhshëm dhe ta mbante bashkë me gjithë bashkësinë përgjegjësinë për ta bërë “dëshminë” (vargu 5) të njohur për të gjithë brezat.

Dhiata e Re mëson se kisha është përgjegjëse për dishepullimin dhe asgjë nuk sugjeron se fëmijët duhet të përjashtohen. Pali i thotë kishës në Kolos: “që ne e kumtuam [Atë] duke e paralajmëruar dhe duke e mësuar *çdo* njeri me çdo urtësi, që ta paraqesim *çdo* njeri të përsosur në Krishtin Jezus” (Kolozianëve 1:28).

Efesianëve ai u shkruan: “ai dha disa si apostuj, të tjerë si profetë, të tjerë si ungjilltarë, të tjerë si barinj e mësues, për ndreqjen e shenjtorëve, për veprën e shërbimit, dhe për ndërtimin e trupit të Krishtit, derisa të arrijmë të gjithë tek uniteti i besimit dhe i njohjes së Birit të Perëndisë... në masën e moshës së plotësisë së Krishtit, që të mos

jemi më foshnja... por... të rritemi në çdo gjë drejt atij që është kreu, Krishti” (Efesianëve 4:11-15).

Te 2 e Timoteut 2:2 Pali i kujton dishepullit të tij: “ato që dëgjove nga unë përpara shumë dëshmitarëve, besojua njerëzve besnikë, që do të jenë të aftë të mësojnë edhe të tjerë.”

Kur lexojmë Hebrejve 10:24: “Dhe le të kujdesemi për njëri-tjetrin, për t’u nxitur për dashuri dhe vepra të mira,” fëmijët duhet të jenë pjesë e konsideratës sonë. Kur na thuhet më herët në këtë letër “por nxitni njëri-tjetrin çdo ditë, për sa kohë thuhet ‘sot’, që të mos ngurtësohet ndonjë nga ju prej mashtrimit të mëkatit” (Hebrejve 3:13), duket që fjala “ndonjë” përfshin si të rinjtë, ashtu edhe të moshuarit.

Zelli ynë për dishepullimin e brezit të ardhshëm duhet të karakterizohet nga pesha e përgjegjësisë biblike, të dhënë nga Perëndia. Jo vetëm çdo prind, pastor, plak, udhëheqës të rinjsh dhe mësues i shkollës të së dielës, por edhe çdo ndjekës i Krishtit duhet ta ndiejë peshën e kësaj përgjegjësie dhe një detyrim për t’i ndihmuar të rinjtë të bëhen dhe të rriten si dishepuj.

Së bashku, kisha dhe familja mund të arrijnë më tepër për dishepullimin e brezit të ardhshëm, nga sa mund të bëjë secili nga këta institucion më vete. Secili sjell ndikimin dhe burimet që tjetri nuk i ka. Kështu, pra, është jetësore që të përqendruar te ndikimi i fuqishëm që mund të ketë bashkëpunimi i tyre.

KISHA DHE DISHEPULLIMI

Kishat janë të pajisura në mënyrë ideale për të shpalosur një vizion biblik për brezin e ardhshëm, të cilin mund ta përqafojë gjithë bashkësia dhe çdo prind në kishë. Kisha mund ta nxitë vizionin përmes predikimit dhe mësimin. Ajo siguron një shërbesë adhurimi të përbashkët, e cila nuk mund të imitohet në familje. Ajo gjithashtu është e përshtatur mirë për formimin e një plani të strukturuar dishepullimi për fëmijët dhe të rinjtë.

Një rol tjetër i rëndësishëm që luan kisha në bashkëpunim me familjen, është që të sigurojë një komunitet mbështetjeje, inkurajimi, frymëzimi dhe llogaridhënieje si për “dishepullin”, ashtu edhe për “dishepullbërësin”. Prindërit e rinj kanë përfitimin e marrëdhënieve si te

Titi 2 me prindër me përvojë, të cilët mund t'u sigurojnë këshillim dhe urtësi praktike të nxjerrë nga vitet e shumta të përjetimit. Gjithashtu ekziston edhe përfitimi i mundshëm që fëmijët dhe të rinjtë të mësojnë dhe të ndikohen nga të rriturit e tjerë që kanë një besim, vizion dhe vlera të përbashkëta me prindërit e tyre. Fëmijët gjithashtu kanë mundësinë të rriten në besim përkrah të rinjve të tjerë në kishë, të cilët po mësojnë të njëjtat gjëra dhe po inkurajohen në të njëjtin drejtim.

Një nga çelësat për dishepullimin e efektshëm dhe të frytshëm të brezit të ardhshëm në familje dhe në kishë është një shërbesë e efektshme dhe e frytshme për burrat. Ndikimi që ka bashkëshorti dhe babai në forcën e një martese, në qëndrueshmërinë e familjes, në zhvillimin fizik, emocional dhe frymëror të fëmijëve, është i pallogaritshëm. Investimi që bën kisha duke i ndihmuar burrat të kuptojnë rolin dhe përgjegjësinë e tyre si barinj në familjet e tyre, duke u dhënë mjetet dhe mbështetjen për të cilën kanë nevojë, mund të sjellë fryt në jetët e fëmijëve dhe nipërve të tyre për brezat e ardhshëm.

PRINDËRIT DHE DISHEPULLIMI

Edhe pse mund të them shumë më tepër rreth mundësive unike që ka kisha për të ndikuar besimin e brezit të ardhshëm, do ta mbyll këtë kapitull duke konsideruar rolin e rëndësishëm që kanë prindërit në procesin e dishepullimit.

Nuk është fare nevoja të themi se mundësitë e prindërve për të ndikuar te një fëmijë individual janë të pafundme. Lidhja mes një prindi dhe një fëmije, ndryshe nga çdo marrëdhënie tjetër në jetën tonë, është një mjet i jashtëzakonshëm për dishepullimin e brezit të ardhshëm. Si prindër, ne kemi një interes, një dashuri, një llogaridhënie dhe një përgjegjësi të veçantë dhe unike për fëmijët tanë. Për shkak të kësaj marrëdhënieje unike, ne do të jemi më të përkushtuar dhe më të interesuar se kushdo tjetër në këtë botë, për zhvillimin fizik, emocional dhe frymëror të fëmijëve tanë.

Mes gjithë aseteve domethënëse që prindërit sjellin në bashkëpunimin kishë-familje, është njohja. Asnjë mësues i shkollës të së dielës apo punëtor i të rinjve nuk e ka mundësinë për ta njohur një fëmijë ashtu si e njej prindi i vet. Prindërit janë në gjendje të shohin pikat e forta dhe ato të dobëta, shenjat e hirit dhe shenjat e shturjes dhe të

mëkatit. Ata do të dëshmojnë rritjen frymërore në jetën e fëmijës dhe do ta dinë se ku nevojitet rritje.

Prindërit gjithashtu kanë shumë më tepër kohë dhe kontakt me fëmijët. Në shumicën e rasteve, fëmijët në moshë shkollore, familjet e të cilëve janë aktive në kishë, do të kalojnë më pak se katër orë në javë në veprimtaritë dishepulluese të kishës. Ato pak orë mund të kenë shumë ndikim, por sigurisht që nuk mund të ofrojnë dot përjetimet e përditshme të jetës, në të cilat Fjala e Perëndisë mund të përjetohet, sprovohet dhe të zbulohet si e vërtetë. Gjatë asaj kohe të shkurtër në kishë, rrallë është e mundur që të rinjtë mund të sfidohen t'i besojnë Perëndisë në një situatë të veçantë dhe të hedhin një hap besimi. Prindërit i kanë këto mundësi çdo ditë! Fryma e Shenjtë i vendos fëmijët çdo ditë në situata ku, me udhëzimin dhe ndikimin e prindërve të tyre, ata mund ta zbatojnë të vërtetën që kanë mësuar dhe ta shohin Perëndinë që punon në jetët e tyre.

Prindërit janë në një pozitë për të siguruar dishepullim gjatë gjithë jetës për fëmijët e tyre, ndërsa ata rriten nga fëmijëria në moshë të pjekur dhe kalojnë përgjatë stinëve të ndryshme të jetës. Ndikimi dishepullues i një prindi ka të ngjarë që do të zgjatë jo vetëm te fëmijët dhe nipërit e tyre, por te të gjithë brezat.

Sërish, pastori John Angel James na siguron një këshillë me vend për ta mbyllur këtë kapitull. Edhe pse këto fjalë ua shkruan djemve të rinj, pika e tij përforcon për të gjithë ne ndikimin që kanë veprimet tona te brezat e ardhshëm:

Prandaj konsideroni marrëdhëniet familjare që do të mbështesni. Shihni përpara dhe mendoni se çfarë lloj bashkëshorti, babai, zotërie dhe zanatçiu ka të ngjarë të rrisni; dhe si do të kujdeseni për ekonominë familjare. Fati i jetës së një gruaje dhe lumturia e një familjeje do të varet nga ju; ndoshta do të jetë një familje e madhe; dhe nga sjellja e tyre përmes një vazhdimësie të dukshme do të varet fati i të tjerëve që do të lindin prej tyre. Kështu, ju do të nisni një linjë të familjes tuaj që do të jetë e ndritshme apo e errët, e cila do të vazhdojë për të gjithë brezat e ardhshëm, do të

jetë duke vazhduar derisa të bjerë boria e fundit. Mjerimi apo shkëlqimi, në shekujt e largët... mund ta gjejë fillësën tek ju.³

Ndërsa me besnikëri kultivojmë një bashkëpunim të fuqishëm mes kishës dhe familjes, i pëlqetë Perëndisë që të krijojë një “linjë të ndritshme familjeje”, nga ata që mundohen me besnikëri së bashku për dishepullimin dhe gëzimin e përrjetshëm të “të gjithë brezave të ardhshëm derisa të bjerë boria e fundit!”

P Ë R M B L E D H J E

Perëndia e ka thirrur kishën dhe familjen ta trajnojnë brezin e ardhshëm që ta njohë, nderojë dhe çmojë Perëndinë përmes Jezu Krishtit. Kjo gjë arrihet përmes një bashkëpunimi të dashur dhe strategjik mes kishës dhe familjes. Ky bashkëpunim pohon faktin që prindërit për shkak të afërsisë, mundësisë dhe planit të Perëndisë kanë një përgjegjësi unike për ta ushqyer besimin e fëmijëve të tyre (shih Ligji i Përtërirë 6:4-7). Ky bashkëpunim pohon gjithashtu edhe rolin dhe përgjegjësinë e udhëheqjes së kishës për të siguruar inkurajim dhe trajnim për prindërit, si dhe udhëzimin formal për fëmijët dhe të rinjtë.

Vështrim përpara: *Çfarë duhet t'i mësojë specifikisht brezit të ardhshëm ky brez prindërisht dhe mësuesisht?*

³ John Angel James, *Addresses to Young Men: A Young Man's Friend and Guide* (Morgan, Penn.: Soli Deo Gloria Publications, 1995. Botimi i parë në 1860), 32.

3

Jepni mësim gjerësinë dhe thellësinë e tërë këshillës së Perëndisë

MËNGJESIN E PARË QË Suresh Singh-u vizitoi shkollën e së dielës me miqtë e tij, mësuesi tregoi historinë e Eksodit. Suresh-i nuk kishte dëgjuar kurrë për Perëndinë që e nxori popullin e Izraelit nga Egjipti me shenja dhe mrekulli. Javën tjetër, mësuesi dha mësim sërish të njëjtën histori. Kështu bëri edhe javën më pas. Edhe javën pas saj.

“E dëgjova historinë e Eksodit çdo javë për *dy* vjet për shkak se nuk kishin ndonjë gjë tjetër,” kujton Suresh-i. Një nga arsyet kryesore që Suresh-i nuk mësoi më tepër nga Bibla gjatë asaj kohe, ishte për shkak se fshati i tij në shtetin Manipur në Indi nuk kishte në dispozicion ndonjë kurrikul për fëmijët, në gjuhën e tyre (edhe pse Bibla ishte përkthyer në gjuhën Hmar para 26 vjetësh).

Nuk do të gjeni kurrë një kishë në Amerikën e Veriut që ta përsëritë historinë e Eksodit dy vjet rresht për fëmijët, por jam i shqetësuar që kishat që kanë në dispozicion një bollëk të madh burimesh për t’ua mësuar Biblën fëmijëve, nuk u japin më shumë se thjesht një copëz të Biblës.

Shpesh fëmijëve të vegjël ju tregohen herë pas here të njëjtat his-

tori, ndërsa pjesë të mëdha të Shkrimit anashkalohen. Kur shumica e fëmijëve në familje të krishtera janë pesë vjeç, e kanë dëgjuar historinë “Noeu dhe Arka” me dhjetra herë, ndërsa pjesë të tjera të rëndësishme të Biblës janë shpërfillur. Nëse “i gjithë Shkrimi është i frymëzuar nga Perëndia dhe i dobishëm për mësim, bindje, ndreqje dhe për edukim me drejtësi” (2 e Timoteut 3:16), a nuk duhet t’i njohim fëmijët me sa më shumë pjesë të Shkrimit, që ata mund të thithin? Në vend që t’i mërzitim me prezantime të cekëta të të njëjtave histori herë pas here, a nuk duhet ta zgjerojmë themelin e njohurisë së tyre biblike?

Kur e kufizojmë sasinë e Shkrimit, ndaj së cilës ekspozohen fëmijët, kufizojmë gjithashtu edhe pikëpamjen e tyre për Perëndinë. Perëndia duhet të shihet në larminë e gjerë të karakterit të Tij shumëfaqësh. Si mund të kuptohet besnikëria e Perëndisë ndaj popullit të Tij të zgjedhur jashtë kontekstit të historive të shumta të mënyrës se si Perëndia e trajtoi Izraelin e pabesë? Si mund ta kuptojnë fëmijët që premtimet e Perëndisë janë të vërteta, nëse nuk iu jepet përfundimi i historisë ku premtimet e Perëndisë përmbushen? Vetëm duke u ekspozuar ndaj një larmie historish dhe pjesësh biblike, fëmijët mund ta kuptojnë ekulibrin e karakterit të Perëndisë – që Ai është i mëshirshëm, e megjithatë i drejtë; që Perëndia është i ngritur dhe i lartësuar e megjithatë Ai banon në një bashkësi intime me popullin e Tij.

TË MOS TËRHIQESH NGA SHPALLJA E TËRË KËSHILLËS SË PERËNDISË

Pak vargje në Bibël më bëjnë të dridhem më tepër se Veprat 20:26-27. Aty gjejmë këto fjalë të jashtëzakonshme që Pali ua tha pleqve të kishës së Efesit: “Prandaj sot po ju deklaroj se unë jam i pastër nga gjaku i të gjithëve; sepse nuk u tërhoqa për të mos ju treguar gjithë këshillën e Perëndisë”. Të menduarit për rrjedhojat e këtij vargu mjafton për ta mbajtur çdo pastor, prind apo mësues zgjuar natën.

E dimë nga udhëzimi që Moisiu i dha Izraelit te Ligji i Përtërirë 6:6-7 që “këto fjalë” duhet të jenë në zemrat tona dhe që duhet “t’ua ngulitim” fëmijëve tanë. E dimë nga Psalmi 78:5 që Perëndia “ka vendosur një dëshmi te Jakobi dhe ka vënë një ligj në Izrael,” të cilat jemi urdhëruar t’ua mësojmë fëmijëve tanë. E dimë nga fjalët e Palit te 2 e Timoteut 1:14 që na është besuar një “visar i mirë”, i cili duhet të “ruhet”.

Të gjitha këto tekste e përforcojnë përgjegjësinë që kemi dhe e ushqejnë zellin tonë për ta përcjellë me besnikëri të vërtetën e Fjalës së Perëndisë te brezat e ardhshëm. Megjithatë, fjalët e lamtumirës së apostullit Pal drejtuar bashkëpleqve të tij në brigjet e Miletit na bëjnë të kuptojmë se çfarë përgjegjësie e madhe është kjo. Pali e kuptoi që ai ishte përgjegjës për t'ua shpallur këtyre burrave “gjithë këshillën e Perëndisë”. Neglizhimi i kësaj përgjegjësie do ta bënte Palin fajtor për gjakun e tyre. Dy kapituj më herët, Luka regjistron reagimin e Palit ndaj judenjve në Korint, kur “ata kundërshtonin dhe blasfemonin”, për shkak se u dëshmonte se “Jezusi ishte Krishti Pali “i shkundi rrobat dhe u tha atyre: “Gjaku juaj qoftë mbi kokën tuaj, unë jam i pastër” (Veprat 18:5-6).

Ideja që mund të jemi fajtorë për gjakun e dikujt, pasi kemi neglizhuar përgjegjësinë tonë për t'u përcjellë atë që na është besuar, i ka rrënjët në fjalën e Perëndisë te profeti Ezekiel 3:17-21 dhe 33:1-9. Përgjegjësia e Ezekielit u krahasua me atë të një rojtari mbi mur, përgjegjësia e të cilit ishte të njoftonte dhe paralajmëronte ata që ishin brenda murit, nëse shikonte se “shpata po afrohej”. Nëse neglizhimi i përgjegjësisë së tij rezultonte në vdekjen e atyre për të cilët i ishte dhënë urdhri që t'i paralajmëronte nga rreziku i afërt, rojtarit do t'i kërkohet llogari për gjakun e tyre. Megjithatë, nëse njerëzit vdisnin për shkak se nuk ia vunë veshin paralajmërimit të rojës, i cili i përmbushi me besnikëri detyrat e tij, ai do të dalë i pafajshëm dhe gjaku i njerëzve do të bjerë mbi kokat e tyre.

Nuk ka pikë dyshimi që Eliza Spurgeon e kuptoi vendin e saj si rojtare mbi mur për hir të fëmijëve të saj, përfshirë këtu edhe të parëlin-durin e saj, Charles-in, i cili nuk e harroi kurrë lutjen e saj:

Dhe tani o Zot, nëse fëmijët e mi vazhdojnë në mëkatet e tyre, nuk do të humbasin për shkak të padijes dhe shpirti im duhet të japë dëshmi të prerë kundër tyre në ditën e gjykimit, nëse nuk kapen fort pas Krishtit.¹

Neve na është besuar këshilla e Perëndisë dhe përgjegjësia që ta përcjellim atë me besnikëri te brezat e ardhshëm. Ne nuk jemi

¹ Charles Spurgeon, *Autobiography, Volume 1, The Early Years* (Carlise, Penn.: The Banner of Truth Trust, 1962), 44.

përgjegjës për mënyrën se si reagojnë fëmijët, por do të sjellim gjykim mbi veten tonë, nëse fëmijët tanë humbasin në padituri, për shkak se e kemi neglizhuar përgjegjësinë tonë për t'i udhëzuar në gjithë këshillën e Perëndisë.

ÇFARË ËSHTË E TËRË KËSHILLA E PERËNDISË?

Për ta kuptuar këtë përgjegjësi, duhet të konsiderojmë se çfarë është në fakt “tërë këshilla e Perëndisë”. Si mund të themi ndryshe me siguri se e kemi përcjellë me besnikëri të fëmijët tanë të vërtetën që na është besuar, dhe si rrjedhim, jemi të pafajshëm nga gjaku i tyre? Përgjigjja e kësaj pyetjeje është e rëndësishme dhe ka qenë sfiduese që si prindër t'i rritim dy vajzat tona në disiplinën dhe këshillën e Zotit. Si pastor, ka qenë akoma më e rëndësishme dhe sfiduese t'i përgjigjem kësaj pyetjeje për prindërit dhe kishën si një e tërë në përpjekjen për t'i pajisur ata që ta përmbushin me besnikëri thirrjen dhe përgjegjësinë e tyre ndaj fëmijëve që u janë besuar.

Mënyra e lehtë për t'ju përgjigjur kësaj pyetjeje është të mbaj një Bibël në dorë dhe të them: “Kjo është e tërë këshilla e Perëndisë.” Edhe pse kjo është e lehtë, nuk është shumë ndihmë kur duhet të vendosim në mënyrë specifike se çfarë të japim mësim dhe kur ta japim atë mësim. Pali kaloi pothuaj dy vjet me pleqtë e Efesit. Cila ishte shtrirja dhe radha e mësimit të tij? Bibla është e mbushur me të vërtetë, e cila mund të kërkojë një jetë të tërë për t'u kuptuar, madje edhe më gjatë për ta përcjellë të gjithën në mënyrë të efektshme te brezi i ardhshëm. Si mund të fillojmë të dimë çfarë e përbën tërë këshillën e Perëndisë, në mënyrë që të jemi të sigurt se e kemi shpallur mjaftueshëm?

GJERËSIA DHE THELLËSIA

Një vend i mirë për të filluar është që së pari t'u ngulitim prindërve dhe udhëheqësve të kishës se këshilla e Perëndisë, ashtu siç është zbuluar në Shkrime, ka si gjerësi, ashtu dhe thellësi. Për shembull, ne duhet t'i japim brezit të ardhshëm një njohuri të gjerë të mirësisë, dashurisë, mëshirës, besnikërisë, drejtësisë, fuqisë, dhembshurisë, lumturisë dhe shenjtërisë, bashkë me gjithë atributet e tjera të panumërta të Perëndisë. Por secili prej këtyre attributeve ka edhe thellësi, të cilën fëmijët tanë duhet të fillojnë ta kuptojnë.

Merrni si shembull dashurinë e Perëndisë. Shumica e fëmijëve që shkojnë në shkollën e së dielës, mësojnë qysh herët që Perëndia është dashuri dhe që Ai i do ata. Të paktën janë ata fëmijë mes tyre që do të zhyten poshtë sipërfaqes për ta kuptuar thelbin dhe thellësinë e vërtetë të dashurisë së Perëndisë. Në shtëpitë dhe në kishat tona shpesh jemi tepër të kënaqur kur fëmijët tanë mësojnë se Perëndia i do pa e eksploruar, pa e përkufizuar plotësisht dhe pa i dhënë një kontekst asaj dashurie brenda natyrës së shenjtë të Perëndisë. Pali nuk mund të ishte i kënaqur që besimtarët në Efes të kishin një kuptim kaq anemik rreth dashurisë së Perëndisë. “Për këtë arsye” Pali i uli gjunjtë “përpara Atit të Zotit tonë Jezu Krisht, nga i cili merr emër çdo familje në qiej dhe mbi tokë,” që ata “të jenë në gjendje të kuptojnë me të gjithë shenjtorët se cila është gjerësia, gjatësia, thellësia dhe lartësia, dhe ta njohin dashurinë e Krishtit që tejkalon çdo njohuri” (Efesianëve 3:14, 18-19). E njëjta gjë mund të thuhet edhe për njohurinë tonë për fuqinë e Perëndisë. Dy kapituj më herët, Pali i tregoi të njëjtit grupi shenjtorësh në Efes për lutjet e tij të vazhdueshme për disa gjëra specifike, përfshirë dhe kërkesën që ata të njihnin “cila është madhështia e jashtëzakonshme e fuqisë së tij ndaj nesh, që besojmë” (Efesianëve 1:18-19).

Vini re që në të dyja rastet Pali sugjeron që nuk mund ta njohim dot as thellësinë e dashurisë së Tij “që tejkalon çdo njohuri” dhe as fuqinë e Tij të “jashtëzakonshme”. Nëse jemi përgjegjës për ta shpallur gjithë këshillën e Perëndisë, si mund të kemi siguri që e kemi bërë këtë gjë me sukses, nëse caqet e dashurisë dhe fuqisë së Tij nuk mund të njihen dhe as mund të maten? Ajo që duket e pamundur për t’u kuptuar nga të rriturit, mund të duket edhe më sfiduese kur përipiqemi që këto të vërteta t’juaj mësojmë fëmijëve tanë.

Reagimi im fillestar është thjesht sfidimi i vetes për t’u kujdesur për çfarë po u mësojmë dhe në mënyrë të veçantë çfarë nuk po u mësojmë fëmijëve tanë. Nëse në fund të këtij kapitulli lexuesit ndiejnë peshën e përgjegjësisë për t’i rritur fëmijët e tyre në të vërtetën, nëse janë motivuar të hedhin hapa për të ndihmuar me besnikëri dhe qëllim brezin e ardhshëm të njohë sa më tepër nga gjerësia dhe thellësia e këshillës së Perëndisë, nëse përkrah këtyre përpjekjeve të qëllimshme bashkohen me ne duke kërkuar “Frymën e së vërtetës... t’u prijë [fëmijëve tanë]

në gjithë të vërtetën” (Gjoni 16:13), jam i sigurt se fëmijët tanë do të kenë dobi prej gjerësisë dhe thellësisë së këshillës së Perëndisë dhe ne do të jemi të pafajshëm nga gjaku i tyre.

TËRË KËSHILLA E PERËNDISË NË PESË KATEGORI

Për ta dalluar çfarë është një përpjekjeje e qëllimshme dhe besnike për t’u dhënë mësim fëmijëve tanë të tërë këshillën e Perëndisë, mund të na ndihmojë që të mendojmë sipas pesë kategorive të mëposhtme:

1. Vëzhgim i Biblës dhe Studim i Librave të Biblës – Filloni që në vitet parashkollore duke u dhënë fëmijëve një prezantim të së vërtetës, kronologjik dhe të bazuar te historitë. Kjo ka për t’i prezantuar me njerëzit, vendet, ngjarjet dhe temat kyçe të Biblës. Përgjatë udhës, është e rëndësishme ta theksoni Perëndinë si autorin dhe personazhin kryesor në secilën prej këtyre historive dhe sigurisht për Biblën si një e tërë. Kjo do t’u sigurojë fëmijëve një themel bazë të Biblës, mbi të cilin do të mbështeten të vërtetat e tjera. Ndërsa fëmijët rriten, sapo ta shohin gjerësinë e Fjalës së Perëndisë, sikurse është zbuluar, është e dobishme të shihni më në thellësi në librat individualë të Biblës.

2. Teologjia Biblike merret me linjën e përgjithshme historike të Shkrimit, përmes së cilës Perëndia në mënyrë progresive zbulon qëllimet e Tij shpenguese, të cilat arrijnë përmbushjen e tyre të plotë në personin dhe veprën e Jezu Krishtit. Synimi është që studentët të zbulojnë se si gjithë historitë e larmishme të Biblës, të shkruara përgjatë shekujve, shërbejnë së bashku për të komunikuar një mesazh të vetëm dhe të unifikuar. Fëmijët kanë nevojë të shohin se si temat e ndryshme në Shkrim lidhen të gjitha me Krishtin dhe veprën e Tij të shpëtimit.

3. Teologjia Sistematike është një përqsasje tematike për të dhënë mësim doktrinën themelore të besimit të krishterë. Teologjia sistematike e paraqet mësimin e Biblës mbi temat e ndryshme, njëra pas tjetrës dhe e përmbledh çdo temë duke u bazuar në tërësinë e Shkrimit.

4. Shpallja e Ungjillit është një prezantim i qartë dhe tërësor i të vërtetave thelbësore të ungjillit, gjë e cila çon në një kuptim të qartë të

personit dhe veprës së Jezu Krishtit dhe se çfarë do të thotë të reagosh me pendim dhe besim të vërtetë.

5. Udhëzimi moral dhe etik i familjarizon studentët me natyrën, rolin dhe rëndësinë e ligjeve dhe urdhërimeve të Perëndisë, me letërsinë e urtësisë (Jobi, Psalmet, Fjalët e Urta, Predikuesit, Kënga e Këngëve) dhe me mësimet morale dhe etike të Jezusit dhe apostujve. Ky udhëzim është i nevojshëm për të kuptuar karakterin dhe standardet e Perëndisë, si dhe nevojën tonë për ungjillin, si edhe i udhëzon besimtarët në një sjellje të drejtë dhe të perëndishme.

Ndërsa konsiderojmë shtrirjen dhe rendin e udhëzimit tonë, mbajtja e këtyre pesë kategorive në mendje ndihmon për të na udhëzuar, dhe mund të na sigurojë gjerësinë dhe thellësinë e duhur të Shkrimit, e cila është e nevojshme për t'i udhëzuar fëmijët tanë me besnikëri në gjithë këshillën e Perëndisë.

Fjalët e Don Carson-it në lidhje me tërë këshillën e Perëndisë mund të jenë një udhëzues përmbledhës i dobishëm për të përcaktuar nëse mësimi ynë përfshin gjerësinë dhe thellësinë që Pali ka në mendje:

Ajo që Pali duhet të jetë duke thënë, është që ai kishte barrën që të mësonte të gjithë zbuluesin e Perëndisë, si dhe ekuilibrin e gjërave, duke mos lënë jashtë asnjë gjë të rëndësishme parësore, duke mos i anashkaluar pjesët e vështira, duke i ndihmuar besimtarët ta kuptonin të tërë këshillën e Perëndisë që ata vetë të pajiseshin edhe më mirë për ta lexuar Biblën e tyre në mënyrë inteligjente dhe tërësore.²

PËRMBLEDHJE

Ky brez duhet t'i mësojë brezit të ardhshëm tërë këshillën e Perëndisë: një njohuri thelbësore të gjerësisë dhe thellësisë së Shkrimit, e cila është jetike për të arritur te shpëtimi në Krishtin dhe te të jetuarit e një jete besimi. Mësimi i tërë këshillës së Perëndisë përfshin pesë kategori që trajtojnë pyetje të veçanta dhe thelbësore: Vëzhgim i Biblës dhe

² D. A. Carson, "Challenges for the Twenty-First-Century Pulpit" në librin *Preach the Word: Essays on Expository Preaching: In Honor of R. Kent Hughes* (Wheaton, Ill: Crossway Books, 2007), 177-178.

Studimi i Librave të Biblës (Çfarë ka në Bibël? Për kë bën fjalë Bibla?), Teologjia Biblike, (Cili është mesazhi kryesor i Biblës?), Teologjia Sistematike (Cilat janë doktrinat thelbësore të besimit të krishterë?), Shpallja e Ungjillit (Çfarë na nevojitet për t'u shpëtuar? Si shpëtohem?), dhe Udhëzimi moral dhe etik (Si duhet të jetojmë?).

Vështrim përpara: *Çfarë është thelbësore për ta shpallur ungjillin në mësimin tonë të tërë këshillës së Perëndisë?*

PËRKUSHTIMI

4

Shpallni Ungjillin e lavdishëm të Jezu Krishtit

PËRFYTYRONI BASHKË ME MUA skenën e mëposhtme! Është një mëngjes i bukur i ditës së diel në Kishën Biblike Londër. Graham Johnson-i, bashkë me gruan e tij, Karen-in, janë bashkë në një dhomë të vogël konferencash me Ethan-in 14-vjeçar, i cili është dukshëm paksa nervoz.

Çifti Johnson e ka njohur Ethan-in që kur erdhi në jetë. Znj. Johnson dhe mamaja e Ethan-it janë shoqe të mira. Z. Johnson është tip “i modës”, por ai është edhe plak kishë dhe ky takim është paksa i çuditshëm. Ethan-i nuk e di se çfarë të presë.

Ethan-i është një djalë shumë i mirë. Ai sillet mirë në kishë dhe në shtëpi. Ai është i shkëlqyer në mësim, ka një grup të mirë shokësh dhe mësuesit e tij e pëlqejnë shumë. Para disa muajsh, Ethan-i shprehu një dëshirë për t’u pagëzuar, por nuk e kuptoi që kjo donte të thoshte se duhej të intervistohet nga një prej pleqve të kishës.

Ai është i gëzuar tek shikon që Trevor Gilmore-i është aty. Trevor-i

është udhëheqësi i grupit të vogël për djemtë e klasës së nëntë dhe ai udhëhoqi klasën e pagëzimit, në të cilën mori pjesë Ethan-i.

Ndërsa nis biseda e zakonshme për sportin e tij të preferuar, Ethan-i duket që ndihet rehat. Duket qartë që të tre të rriturit janë të mahnitur, ndërsa Ethan-i jep vlerësime golash për disa lojtarë, për fitoret dhe humbjet e sezonit për dy ekipet që ai po pret të dalin në finale këtë vit. Ndërsa sheh orën, Graham Johnson-i buzëqesh dhe kalon në pjesën e intervistës. Pasi Trevor-i lutet, biseda vazhdon:

Z. Johnson: Ethan, a mund të na tregosh se si u bërë i krishterë?

Ethan-i: Epo, shumë kohë më parë, kur isha shtatë vjeç, më vdiq gjyshja. Pas vdekjes së saj, një natë, po mendoja për të. Po vrisja mendjen se çfarë ishte duke bërë. Po mendoja se ç'donte të thoshte të ishe i vdekur. Vrava mendjen nëse vërtet do të shkoja në qiell, kur të vdisja. U frikësova shumë dhe zbrita poshtë për të folur me mamin dhe babin. Babi më tregoi se si mund të isha i sigurt që do të shkoja në qiell, kur të vdisja. Mami dhe babi më treguan disa vargje si Gjoni 3:16 dhe më treguan Ungjillin. Pastaj u lutëm dhe i kërkova Jezusit të vinte në zemrën time.

Z. Johnson: Faleminderit, Ethan! Çfarë kupton ti rreth Ungjillit nga ajo që të tregoi babi atë natë dhe nga gjërat që ke qenë duke mësuar në shkollën e së dielës dhe në grupin e vogël?

Ethan-i: Epo, Bibla thotë që për shkak se të gjithë jemi mëkatarë, nuk mund të shkojmë në qiell, por Jezusi vdiq për mëkatet tona, prandaj, nëse besojmë në Të dhe i kërkojmë të vijë në zemrën tonë, mund të shkojmë në qiell kur të vdesim.

Z. Johnson: E kuptoj. Çfarë do të thotë të besosh në Jezusin?

Ethan-i: Ah... epo... duhet të besosh që Jezusi vdiq për mëkatet e tua... dhe... ah... që Ai është Biri i Perëndisë?

Z. Johnson: Po, ke të drejtë. Bibla na mëson që Jezusi është Biri i Perëndisë dhe që Ai vdiq për mëkatet tona. A mendon se Satani beson që Jezusi është Biri i Perëndisë dhe që Ai vdiq për mëkatet tona?

Ethan-i: Ah... po... ndoshta.

Z. Johnson: Për shkak se Satani e di që Jezusi vdiq për mëkatet tona, a mendon se ai do të shkojë në qiell?

Ethan-i: Jo, sigurisht që jo!

Mr. Johnson: Ethan, pse mendon që mëkati na pengon të shkojmë në qiell?

Ethan-i: Ah... ah... nuk jam i sigurt.

Z. Johnson: Nuk ka problem, Ethan. Cilado qoftë arsyeja, ti e di që mëkati është problem dhe na pengon të shkojmë në qiell, kur të vdesim.

Ethan-i: Po, e drejtë!

Z. Johnson: Ti the se është e rëndësishme që ne të besojmë se Jezusi vdiq për mëkatet tona. Kjo është e vërtetë dhe jam shumë i gëzuar që e beson këtë gjë. Sipas teje, si e zgjidh vdekja e Jezusit problemin tonë të mëkatis?

Ethan-i: E po... kur Jezusi vdiq, Ai mori mbi vete mëkatet tona... dhe vdiq për to në mënyrë që ne të mos na duhet të vdesim...

Ndërsa Ethan-i dhe Z. Johnson vazhdojnë bisedën e tyre, le të dalim nga dhoma, ...

GJERËSIA DHE THELLËSIA E UNGJILLIT

Për shkak se kam shërbyer si pastor dhe plak kisha në dy kisha të ndryshme për më shumë se tri dekada, kam pasur privilegjin të dëgjoj qindra dëshmi nga njerëz, të cilët po përgatiteshin për pagëzim apo anëtarësi kisha. Një pjesë e tyre ishin të rinj në situata dhe ndërveprime të ngjashme me atë që sapo kemi përshkruar. Në secilin rast, synimi ishte të dalloja një rrëfim të besueshëm besimi dhe një kuptim të mjaftueshëm të Ungjillit. Në disa raste, si ai që sapo kemi vëzhguar, një dallim i tillë mund të jetë i vështirë për t'u arritur.

Si është e mundur që një djalë i ri, i cili është rritur në një familje të krishterë, ka frekuentuar gjithë jetën e tij një kishë që predikon Ungjillin, zor se i ka shpëtuar një takim të rinjsh apo shkollë e së dielës dhe në moshën 14-vjeçare, ka një kuptim kaq të mangët për të vetmen gjë që do të ketë rëndësi në përjetësi? Edhe pse biseda të tilla mund të jenë shumë zhgënjyese, është edhe më keq kur personi që po intervistohet është sa dyfishi i moshës së Ethan-it apo ndoshta është një prej prindërve të tij.

Është e qartë që Ethan-i ka marrë disa copëza dhe pjesë të së vërtetës së Ungjillit, por me sa duket nuk ka pasur një përpjekje të suksesshme për ta ndihmuar atë të kuptojë gjerësinë dhe thellësinë e Ungjillit. Për të qenë i qartë, të qenët besimtar nuk përkufizohet nga aftësia për të demonstruar një kuptim të shëndoshë të Ungjillit, ashtu sikurse edhe një kuptim i dobët i së vërtetës nuk tregon domosdoshmërisht një mungesë të besimit të vërtetë. Pyetja është, si mund ta përqafojë dikush Ungjillin me siguri dhe të rrëfejë besimin në veprën shpëtuese të Krishtit, nëse vërtet nuk e kupton atë? Si mundemi ne (apo fëmijët tanë) të kemi ndonjë farë sigurie që ata kanë lindur sërish, nëse nuk e kuptojnë bazën për sigurinë e tyre? A duhet t'i pagëzojmë fëmijët që janë të gatshëm të “zhyten në ujë”, kur duket se realisht janë të paditur për domethënien e pagëzimit? Pagëzimi është një shprehje e jashtme e veprës së brendshme të Krishtit, një vepër e lavdishme dhe e përjetshme në jetën e besimtarit.

Përkushtimi i katërt – Shpallni Ungjillin e lavdishëm të Jezu Krishtit – lindi nga dëshira e zjarrtë që ata që rriten në kishat tona dhe të gjithë ata që vijnë pas tyre, të trashëgojnë një të kuptuar të fuqishëm të Ungjillit “të vendosin te Perëndia besimin e tyre dhe të mos harrojnë

veprat e Perëndisë” (Psalmi 78:7). Ky besim në Perëndinë u sigurua në jetën, vdekjen dhe ringjalljen e përsosur të Birit të Tij, Zotit tonë Jezu Krisht. Kjo shpresë është shpresa e Ungjillit. Kjo shpresë e Ungjillit u shpall mëkatarëve të dëshpëruar që shpëtimi është vetëm me anë të hirit, vetëm nëpërmjet besimit, vetëm në Krishtin!

Por është e rëndësishme të kuptojmë se Ungjilli formohet dhe përcaktohet nga doktrina thelbësore, të cilat gjenden gjithandej në Shkrim. Për shembull, të gjitha atributet e Perëndisë, përfshirë edhe natyrën e Tij si Trini, reflektohen në mesazhin e Ungjillit. Natyra e njeriut, rënia, besëlidhjet e Perëndisë me popullin e Tij, ligji dhe të vërteta të tjera thelbësore, të zbuluara në mënyrë graduale në Dhiatën e Vjetër, janë gjithashtu kyçe për ta kuptuar Ungjillin.

Prandaj, duhet të kemi kujdes që përparësia jonë për ta komunikuar Ungjillin të mos e komprometojë përkushtimin tonë për të dhënë mësim gjerësinë dhe thellësinë e gjithë këshillës së Perëndisë. Po, është e rëndësishme që Dhiata e Vjetër të kuptohet dhe të jepet mësim duke patur parasysh Ungjillin. Megjithatë, në vitet e fundit ka pasur një mbitheksim për ta lidhur në mënyrë të dukshme çdo mësim të Biblës me Jezusin dhe Ungjillin. Kjo temë doli gjatë regjistrimit të një interviste që bëra me John Piper, i cili ngriti një shqetësim të rëndësishëm për të mos e kthyer këtë perspektivë në një formulë të thjeshtëzuar interpretuese. Ai tha:

Reziku i parë i të bërit kryqin qëllimin e çdo historie në Dhiatën e Vjetër, shumë shpejt, menjëherë, rregullisht dhe në mënyrë metodike, është që kjo gjë do të fillojë të tingëllojë shumë artificiale. Do të fillojë të tingëllojë shumë monotone. Do të nisë të duket e shpikur, sepse do të gjeni mënyra shumë të zgjuara për të bërë lidhje, të cilat nuk janë vërtet në Shkrim dhe kjo do t’ju pengojë të shihni gjërat e rëndësishme që vërtet janë aty.¹

Ka një vend dhe një kohë për t’iu prezantuar fëmijëve dhe të rinjve një përmbledhje hap pas hapi të Ungjillit. Por synimi ynë më i madh është të hedhim një themel të fortë të Ungjillit për fëmijët tanë duke

¹ John Piper, intervistë e cituar në “Does Every Lesson Need to be a ‘Jesus and the Cross’ Lesson?” 1 Gusht, 2018. <https://www.truth78.org/blog/post/every-lesson-a-jesus-lesson/>

i njohur ata me “Shkrimet e shenjta, të cilat mund të të bëjnë të ditur për shpëtimin me anë të besimit që është në Krishtin Jezus. I gjithë Shkrimi është i frymëzuar nga Perëndia dhe i dobishëm për mësim, bindje, ndreqje dhe për edukim me drejtësi, që njeriu i Perëndisë të jetë i përkryer, tërësisht i pajisur për çdo vepër të mirë” (2 e Timoteut 3:15-17). Ndërsa i udhëzojmë me besnikëri fëmijët tanë në të vërtetën, Perëndia i bëftë të ditur për shpëtimin dhe të gjallë, për shkak se vendosin shpresën në Ungjill.

T Ë V Ë R T E T A T H E L B Ë S O R E

Dishepullimi i përqendruar tek Ungjilli fillon me një të kuptuar të të vërtetave thelbësore të Ungjillit:

1. Perëndia është Krijuesi sovran i të gjitha gjërave.

Kuptimi ▼ Perëndia të krijoi. Ti i përket Perëndisë. Perëndia është sunduesi yt.

2. Perëndia i krijoi njerëzit për lavdinë e Tij.

Kuptimi ▼ Perëndia të krijoi për ta njohur, për t’i besuar dhe për ta dashur. Atë mbi gjithçka.

3. Perëndia është i shenjtë dhe i drejtë.

Kuptimi ▼ Urdhërimet e Perëndisë janë të shenjta dhe të drejta. Duhet t’u bindesh urdhërimeve të Perëndisë gjatë gjithë kohës.

4. Njeriu është mëkatar.

Kuptimi ▼ Ti nuk u je bindur urdhërimeve të Perëndisë. Ti je mëkatar.

5. Perëndia është i drejtë dhe me të drejtë e dënon mëkatin.

Kuptimi ▼ Ti meriton dënimin e Perëndisë me vdekje dhe ferr. Ti je i paaftë ta shpëtosh veten.

6. Perëndia është i mëshirshëm. Ai është mirëdashës me mëkatarët e padenjë.

Kuptimi ▼ Duhet të mbështetesh në mëshirën e Perëndisë, në mënyrë që të shpëtohesh.

7. Jezusi është Biri i shenjtë dhe i drejtë i Perëndisë.

Kuptimi ▾ Jezusi erdhi në botë për të të shpëtuar.

8. Perëndia e vendosi dënimin e mëkatarëve mbi Jezusin, në mënyrë që drejtësia e Tij të mund të vendosej mbi ta.

Kuptimi ▾ Jezusi vdiq në kryq për t'u dënuar në vend të popullit të Tij.

9. Perëndia u ofron dhuratën falas të shpëtimit atyre që pendohen dhe besojnë në Jezusin.

Kuptimi ▾ Perëndia të thotë të pendohesh për mëkatet e tua, të besosh në Jezusin dhe do të shpëtohesh.

10. Ata që besojnë në Jezusin, do të jetojnë për t'i pëlqyer Atij dhe do të marrin jetën e përjetshme që Perëndia ka premtuar – do të kënaqen me Perëndinë përgjithmonë në qiell.

Kuptimi ▾ Nëse beson te Jezusi për shpëtimin tënd, duhet ta ndjekësh Atë. Jezusi ka premtuar që kur të vdesësh, Ai do të të çojë në qiell për të jetuar dhe për t'u kënaqur përgjithmonë me Perëndinë.²

JETA SIPAS UNGJILLIT

Po të kuptojmë të vërtetat që thamë më lart, me anë të hirit të Perëndisë, kjo duhet të na çojë në një reagim të nevojshëm pendimi dhe besimi të vërtetë vetëm në Krishtin.

Dishpullimi i përqendruar tek Ungjilli duhet të na çojë në një jetë sipas Ungjillit, e cila përfshin të ecurit sipas Frymës (Romakëve 8:4), mohimin e dëshirave tona egoiste dhe të jetuarit për Jezusin (Luka 9:23), besimin e përditshëm tek Ai (Mateu 6:25-34), nënshtrimin ndaj vullnetit dhe udhëve të Tij (Jakobi 4:7), varësinë tek udhëzimi dhe fuqia e Frymës së Shenjtë (Psalmi 32:8; Zakaria 4:6), vrasjen e mëkatit (Kolosianëve 3:5-9), rritjen në shenjtëri (2 e Korintasve 3:18), si edhe nderimin dhe çmuarjen e Krishtit mbi gjithçka (Kolosianëve 2:2-3).

VEPRA SOVRANE E PERËNDISË

Neve na është besuar një mesazh i lavdishëm. Përqaftimi i atij mesazhi

² Shih Shtoja 3: 10 të Vërteta Thelbësore të Ungjillit.

është e vetmja shpresë që brezat e ardhshëm kanë për shpëtimin dhe gëzimin e tyre të përjetshëm. Edhe pse mund të jemi shumë të efektshëm në ndihmën ndaj fëmijëve tanë, që ta kuptojnë dhe ta besojnë të gjithë mesazhin e Ungjillit në tërë plotësinë dhe thellësinë e tij, nuk duhet të harrojmë që zbatimi i Ungjillit në shpirtat e fëmijëve tanë kërkon një mrekulli, të cilën ne nuk mund ta bëjmë dot.

Fëmijët tanë kanë lindur të vdekur në shkeljet dhe mëkatet e tyre. Edhe kurrikula më e përqendruar tek Ungjilli dhe me Perëndinë në qendër, edhe programi më i mirëfinancuar, më i përshtatshëm për moshën, që i përfshin më tepër prindërit, nuk mund t'i ringjallë dot fëmijët tanë nga vdekja frymërore. As nuk mundet që t'i ndryshojë zemrat prej guri në zemra prej mishi (Ezekieli 11:19)

Në fund të fundit, shpëtimi i fëmijëve tanë është në duart e Perëndisë. Jezusi na thotë: “Askush nuk mund të vijë tek unë, po qe se Ati që më ka dërguar nuk e tërheq” (Gjoni 6:44). Perëndia është tërësisht sovran dhe zgjedh kë të dëshirojë Ai (Eksodi 33:19). Nëse Perëndia nuk punon në zemrën e një fëmije, të gjitha përpjekjet tona janë të kota (Luka 18:27).

Megjithatë, shpesh përpjekjet tona janë vetë mjetet përmes të cilave Perëndia, në provaninë e Tij, përmbush veprën e Tij shpëtuese. Ndërsa ne shpallim me besnikëri Ungjillin e lavdishëm të Jezu Krishtit, punojmë me gjithë zemrën tonë, duke i drejtuar, frymëzuar dhe nxitur brezat e ardhshëm me lutje dhe vazhdimisht, drejt një reagimi personal dhe të sinqertë ndaj Ungjillit, i cili jep frytin e dashurisë, besimit dhe kënaqësisë në Perëndinë përmes Jezu Krishtit. I pëlqeftë Perëndisë që ta sjellë atë transformim të bërë prej Frymës dhe të mbështetur te hiri, të cilin e dëshirojmë me aq zell për brezin e ardhshëm.

PËRMBLEDHJE

Ungjilli është i thjeshtë e megjithatë, jashtëzakonisht i thellë, ofrohet falas e megjithatë, është jashtëzakonisht i kushtueshëm dhe duhet të komunikohet si i tillë. Edhe pse Ungjilli mund t'u komunikohet me thjeshtësi fëmijëve, përqasja jonë nuk duhet të jetë e thjeshtë. Ne duhet të hedhim një themel të fortë dhe të thellë, duke i prezantuar qartë dhe me durim të vërtetat kyçe të Ungjillit, të cilat gjenden gjithandej në Bibël. Përmes përsëritjes dhe shpjegimit të këtyre të vërtetave, duke

u thelluar edhe më shumë, ne shpresojmë t'i ndihmojmë fëmijët të shohin shkëlqimin, madhështinë dhe shenjtërinë e Perëndisë, madhësinë e jashtëzakonshme të problemit të tyre të mëkatit dhe dashurinë dhe hirin e pamatshëm të Perëndisë në Krishtin, gjë e cila rezulton në pendim dhe besim të vërtetë.

Vështrim përpara: *Si të japim mësim në një mënyrë që do të inkurajojë besim?*

PËRKUSHTIMI

5

Dishepulloni mendjen, zemrën dhe vullnetin

NUK MJAFTON QË FËMIJËT thjesht ta dinë çfarë thotë dhe mëson Bibla. Për një dishepullim të frytshëm të brezit të ardhshëm është thelbësore mundësia për të udhëzuar mendjen, për të përfshirë zemrën dhe për të ndikuar vullnetin. Merrni në shqyrtim se si bashkëshortja ime iu drejtua mendjes, zemrës dhe vullnetit, ndërsa po mësonte një djalë, i cili tregoi një histori peshkimi.

Sally po i jepte mësim një klase 12-vjeçarësh nga Psalmi 32, një mësim me temën “nga thyerja te falja”. Duke nënvizuar fjalët në tekst, duke përkufizuar fjalët, duke bërë pyetje dhe duke u përgjigjur dhe duke ndjekur arsyetimin e pjesës, nxënësit zbuluan të vërtetat që fshehja e mëkatit sjell mjerim dhe shkakton dëm, por rrëfimi i sinqertë i mëkatit sjell falje. Mësimi e kishte udhëzuar mendjen e tyre.

Por vetëm njohuria nuk sjell liri nga mëkati. Pendimi është ai që e sjell këtë gjë. Dhe në mënyrë që kjo gjë të ndodhë, zemra duhet të përfshihet dhe vullneti duhet të ndikohet. Ndërsa Sally po jepte mësim, duke menduar dhe duke u lutur si t'i arrinte zemrat e tyre, ajo pati shtysën që të pyeste nëse dikush e kishte fshehur mëkatin dhe cili ishte rezultati i fshehjes së atij mëkati.

Një djalë ngriti dorën dhe rrëfeu se kishte qenë në një garë peshkimi. Ai kishte gënjyer dhe tha se kishte kapur tre peshq, kur në fakt kishte kapur dy. Kjo “kapa tre peshq” i kishte dhënë mundësi të merrte kupën. Nxënësit kishin rënë në qetësi të madhe duke dëgjuar këtë dëshmi rrëfimi të sinqertë.

Gruaja ime e pyeti: “Cili ishte rezultati i fshehjes së këtij mëkati?” Djaloshi u përgjigj shpejt: “Sa herë që e shoh atë kupë, ndihem fajtor.” Ky ishte një moment serioz në klasë.

Sally i shpjegoi klasës që ndjenja e fajit është një bekim, i cili mund të na çojë në pendim. Klasa diskutoi së bashku se si të ishin të lirë prej mëkatishtes përmes rrëfimit dhe në fund të mësimit djali e kuptoi se çfarë hapash duhej të hidhte për të qenë i lirë nga faji i këtij mëkati. Ai jo vetëm që e kuptoi se çfarë të bënte–mendja e tij ishte informuar; por dëshironte edhe të ishte i lirë nga mëkati i tij–zemra e tij ishte përfshirë.

Megjithatë, ai nuk ishte ende i lirë, derisa hodhi hapin e rrëfimit të mëkatishtes të tij para prindërve dhe pastaj t’ia rrëfente mëkatin Perëndisë dhe të kërkonte falje. Në atë moment u përfshi vullneti. Fëmija kishte vepruar sipas të vërtetës.

Edhe pse nuk e shohim gjithmonë rezultatin e mësimit tonë – informimin e mendjes me të vërtetën – ne duhet t’i ndihmojmë fëmijët të kuptojnë si ta zbatojnë të vërtetën në jetën e tyre. Nëse e pranojnë të vërtetën, nëse e përqafojnë atë në zemrat e tyre, Fryma e Shenjtë do të sjellë mundësi për të vepruar sipas të vërtetës, duke përfshirë kështu vullnetin.

Nganjëherë prindërit dhe mësuesit theksojnë njërin dimension në kurriz të të tjerëve në dëm të fëmijës. Për shembull:

- Nëse përqendrohemi në përshtatjen e vullnetit me standardin e Perëndisë për sjelljen, pa i kushtuar vëmendje motivit të zemrës pas sjelljes, fëmijët do të piren drejt një vetëdrejtësie pa besim, në vend që të mbështeten në drejtësinë e Krishtit.
- Nëse theksojmë zemrën, por neglizhojmë të udhëzojmë mendjen, mund të ndezim dhe ushqejmë ndjenja, të cilat edhe pse janë të vërteta, nuk përputhen me natyrën apo vullnetin e Perëndisë.

- Nëse theksojmë udhëzimin e mendjes, por i kushtojmë pak vëmendje mënyrës se si duhet të reagojmë ndaj Fjalës së Perëndisë, si duhet ta zbatojmë atë dhe të jetojmë sipas saj, rrezikojmë t’iu japim fëmijëve përshtypjen që Perëndia dhe Fjala e Tij nuk kanë lidhje me jetën e tyre.

Mendja, zemra dhe vullneti—që të treja janë thelbësore. Atëherë, si mund t’i arrini ato?

1. UDHËZO MENDJEN.

Sipas qëllimit të Perëndisë, udhëzimi biblik fillon duke iu drejtuar mendjes. Merrni në shqyrtim se si Shkrimi në mënyrë të herëpas-herëshme përdor fjalë të tilla si: mëso, shpall, udhëzo, prezanto, trego, etj. Si reaguim ndaj Fjalës së Perëndisë, ne jemi thirrur t’i kushtojmë vëmendje, ta njohim, të mendojmë, ta konsiderojmë, të meditojmë, etj. Kjo shkon përtej thjesht leximit të Shkrimit dhe sigurimit të informacionit biblik për fëmijët tanë – edhe pse ky është një hap i parë i rëndësishëm.

Mendoni për këto fjalë nga John Piper-i në artikullin e tij “Një arsye bindëse për trajnimin rigoroz të mendjes”:

Kohët e fundit po lexoja dhe meditoja mbi librin e Hebrejve, kur u ballafaqova fort me faktin se një arsye bazë dhe bindëse për edukimin–trajnimin rigoroz të mendjes–është që personi ta lexojë Biblën me kuptim.

...Çështja e të ftuarit për të siguruar jetesën nuk është aq e rëndësishme sa fakti që brezi i ardhshëm të ketë një qasje të drejtpërdrejtë në kuptimin e Fjalës së Perëndisë. Kemi nevojë për një lloj edukimi që pas Perëndisë i jep vlerën më të lartë njohjes së kuptimit të Librit të Perëndisë dhe rritjes në aftësitë që do t’i zbulojnë pasuritë e Biblës përgjatë gjithë jetës. Do të ishte më mirë të vdisnim nga mungesa e ushqimit sesa të dështonim në kapjen e kuptimit të librit të Romakëve. Zot, bëj që të mos e lëmë në baltë brezin e ardhshëm!¹

¹ John Piper, A Compelling Reason for Rigorous Training of the Mind, 13 Korrik 2005, <https://www.desiringgod.org/articles/a-compelling-reason-for-rigorous-training-of-the-mind>

Udhëzimi i mendjes përfshin trajnimin dhe pajisjen e brezave të ardhshëm për të “zbuluar” pasuritë e Fjalës së Perëndisë. Si rrjedhojë, kjo duhet të përfshijë të mësuarit e tyre që të ndërveprojnë dhe të përfshihen me vetë Biblën. Një prej treguesve më domethënës për gjendjen e edukimit të krishterë në kishat tona është mungesa gjithnjë e më e madhe e Biblës në klasat e së dielës. Dhe, nëse fëmijët kanë Bibla, rrallëherë ju kërkohet të ndërveprojnë dhe ta studiojnë me kujdes një tekst—të mësojnë si të vëzhgojnë, të bëjnë pyetje specifike, të analizojnë, të përmbledhin, të krahasojnë, etj. Përkundrazi, një theksim i “mësimi praktik” (veprimtarisë fizike) e ka zëvendësuar udhëzimin aktiv të mendjes. Kjo shtron pyetjen: Kur fëmijët dhe studentët tanë të rriten, a do të dinë si ta lexojnë, studiojnë dhe interpretojnë Biblën, “ta ndajnë drejt fjalën e së vërtetës” (2 e Timoteut 2:15)? A do të jenë në gjendje t’iu përgjigjen në mënyrë biblike pyetjeve “të vështira” si: “Pse ka vuajtje dhe ligësi në botë?” A do t’i kenë aftësitë e mendimit kritik, që janë të nevojshme për ta shprehur dhe mbrojtur të vërtetën e Perëndisë në një kulturë armiqësore?

Asnjë gjë nuk e zëvendëson udhëzimin biblik të mendjes. Ai duhet të jetë përparësi dhe është aq thelbësor për dishepullimin, sikurse është një këmbë për stolin trikëmbësh. Nëse ndonjëra nga këmbët mungon, stoli rrëzohet. Sfidat përpara nesh është e madhe dhe nuk do të përmbushet nëse i dorëzohemi përtacisë intelektuale në familjet dhe kishat tona. Klasat e shkollës së të dielës të mbushura me veprimtari argëtuese, mësimet gazmore dhe përfshirja e rehatshme në marrëdhënie nuk mund ta sjellin dot ripërtëritjen e mendjes, e cila vjen prej leximit dhe studimit të Fjalës së Perëndisë.

Albert Mohler shkruan: “Besnikëria e krishterë kërkon zhvillimin e kapaciteteve intelektuale të besimtarit, në mënyrë që të mund të kuptojmë besimin e krishterë, të zhvillojmë zakone të të menduarit të krishterë, të formojmë intuata të bazuara mbi të vërtetën biblike dhe të jetojmë me besnikëri ndaj gjithçkaje që Krishti na mëson. Të jeni të sigurt që kjo nuk është e lehtë. Ashtu sikurse dishepullimi i krishterë kërkon rritje dhe zhvillim, edhe besnikëria intelektuale kërkon një jetë të tërë studimi të përkushtuar, mendimi të shenjtëruar dhe reflektimi analitik.”²

² Albert Mohler, “The Glory of God and the Life of the Mind,” 12 nëntor 2010, <https://albertmohler.com/2010/11/12/the-glory-of-god-and-the-life-of-the-mind/>

2. PËRFSHI ZEMRËN.

Fëmijët me prindër të krishterë mund të rriten në kishë, të njihen me Biblën, të dinë të gjitha përgjigjet e duhura, dhe, megjithatë, të gjenden në një rrezik të madh frymëror për shkak se nuk e kanë dashur kurrë të vërtetën apo Autorin e së vërtetës. Ata rrezikojnë të jenë njësoj si farisenjtë shumë të ditur, për të cilët Jezusi tha: “Ky popull më afrohet me gojën e tij dhe më nderon me buzë; por zemra e tyre është larg meje. Dhe më kot më nderojnë” (Mateu 15:8-9).

John Piper ofron një vizion korrigjues:

Ajo që dëshirojmë nga brezi i ardhshëm nuk janë thjesht mendjet plot me faktet e duhura rreth veprave të Perëndisë; ne dëshirojmë mendje plot me faktet e duhura dhe zemra që digjen me zjarrin e dashurisë për Perëndinë e atyre fakteve – zemra që do të japin gjithçka për të ndjekur Jezusin edhe në vendet më të vështira të botës.³

Njohuria për Perëndinë, për veprat e Tij dhe për udhët e Tij nuk do të na shpëtojë, nëse nuk përfshin zemrën dhe nuk ngjall dëshirat dhe dashurinë e duhur. Megjithatë, ashtu sikurse e ka shpjeguar edhe pastori britanik Martin Lloyd-Jones, reagimi i zemrës së pari varet nga njohja e së vërtetës:

E vërteta vjen në mendje dhe te kuptimi i ndriçuar prej Frymës së Shenjtë. Pasi e ka parë të vërtetën, i krishteri e do atë. Kjo ia trazon zemrën... ndërsa e shihni të vërtetën e lavdishme rreth dashurisë së Krishtit, do ta doni dhe do ta dëshironi të vërtetën e lavdishme. Kështu përfshihet zemra.⁴

Kjo lëvizje nga mendja te zemra në fund të fundit është vepër e Perëndisë; megjithatë, Frymës së Perëndisë shpesh i pëlqen ta përmbushë atë vepër përmes prindërve dhe mësuesve që jo vetëm udhëzojnë mendjen, por përfshijnë edhe zemrën e fëmijës. Së pari dhe më

³ John Piper, “One Generation Shall Praise Your Works to Another,” 19 Mars 2000, <https://www.desiringgod.org/messages/one-generation-shall-praise-your-works-to-another>

⁴ Martyn Lloyd-Jones, *Spiritual Depression: Its Causes and Cures* (Grand Rapids: Eerdmans Publishing Company, 1965), 61.

e rëndësishmja, duhet t'i udhëzojmë, t'u përgjërohemi dhe t'i inkurajojmë që t'i besojnë Krishtit me gjithë zemër.

Ted Tripp shkruan: “Nëse ata do të jenë pjesëtarë të jetës së përtjetshme, duhet të besojnë në këtë Jezu Krisht që shpëton. Fëmijët tanë duhet ta pranojnë Atë, të kthehen tek Ai, të mbahen fort tek Ai dhe të mbështeten vetëm tek Ai për shpëtim. Përfundimisht, vepra e Frymës së Shenjtë duhet t'i transformojë fëmijët tanë në njerëz që mbështeten vetëm në Krishtin për shpëtim. Roli ynë është t'u sjellim Ungjillin dhe t'i nxitim të përqafojnë Krishtin, Shpëtimtarin.”⁵

Kjo përfshirje e qëllimshme e zemrës është thelbësore si para, ashtu dhe pas kthimit në besim. Për ta prekur shkurtimisht këtë temë, dëshiroj të sugjeroj katër parime bazë për drejtimin e përpjekjeve tona në përfshirjen e zemrave të fëmijëve tanë.⁶

A. Bëni pyetje që i ndihmojnë fëmijët të kuptojnë gjendjen e vërtetë të zemrës së tyre.

Për shembull, pasi keni lexuar një varg si Romakëve 3:23: “sepse të gjithë kanë mëkatuar dhe nuk e arrijnë lavdinë e Perëndisë”, mund të bëni pyetje të tilla si: “A është kjo gjë e vërtetë edhe për ju? Çfarë provash gjeni në mendimet, ndjenjat, fjalët dhe veprimet tuaja që kjo është e vërtetë? Cila është pasoja e mëkatit? A mund ta rregulloni këtë gjë? Kush është i vetmi që mund t'u ndihmojë?”

B. Ndihmoini fëmijët ta lidhin të vërtetën biblike me situatat reale të jetës.

Fëmijët dhe të rinjtë nuk e shohin dhe nuk e kuptojnë menjëherë si e vërteta e Fjalës së Perëndisë zbatohet në jetët e tyre. Ata kanë nevojë t'ua tregojnë se Bibla është e përshtatshme dhe autoritare për çdo aspekt të jetës. Një prej arsyeve pse prindërit janë të pazëvendësueshëm për dishepullimin e fëmijëve, është për shkak se ata kanë shumë herë më tepër mundësi për ta zbatuar të vërtetën në situatat e jetës reale.

Për shembull, një fëmijë mëson “Emri i Zotit është një kala e fortë,

⁵ Tedd Tripp, “A Child’s Call to Conversion: Faith is a Christian Mark,” 1 Tetor 2010. <https://www.ligonier.org/learn/articles/childs-call-conversion-faith-christian-mark/>

⁶ Shih Shtojca 1 për burime që mund të të sigurojnë një trajtim më tërësor të kësaj teme dhe për strategji praktike për këtë përparësi të dytë dishepullimi, që është përfshi zemrën.

tek ai turret i drejti dhe gjen siguri” (Fjalët e Urta 18:10) pa e ditur se si ta zbatojë personalisht në jetën e vet. Prindi mund të dallojë frikë te fëmija i tij apo i saj. Tani prindi mund ta përdorë këtë situatë për të folur dhe për ta ndihmuar fëmijën të zbatojë Fjalët e Urta 18:10, duke i shpjeguar se Perëndia është si një kala e fortë – i plotfuqishëm dhe i palëkundshëm – që u ofron një strehë të sigurt të gjithë atyre që turren te Jezusi. Perëndia dëshiron ta thërrasim Atë në lutje kurdoherë që ndihemi të frikësuar.

C. Inkurajojini fëmijët të ndërveprojnë në mënyrë aktive dhe të reagojnë ndaj së vërtetës.

T’u thuash fëmijëve të vërtetën dhe t’i nxitësh që ta pohojnë gojarisht të vërtetën, nuk do të thotë domosdoshmërisht se ata e kuptojnë, bien dakord apo e përvetësojnë atë. Duke bërë pyetje specifike për një tekst, ju mund t’i drejtoni ata që të reagojnë në mënyrë personale. Për shembull, kur lexoni shëmbëlltyrën e djalit të humbur nga Luka 15, mund të bëni pyetje të tilla si: “A i ngjan me raste ndonjërit prej bijve? A po të japin gjërat e kësaj bote thesar, gëzim dhe ngazëllim më të madh se Perëndia? A mendon se për aq kohë sa sillesh në një mënyrë të caktuar—të dukesh mirë nga jashtë—do të jesh i pranuar para Perëndisë?”

D. Udhëzojini fëmijët të shohin çfarë ndjenjash dhe dëshira zemre urdhëron Perëndia.

Në vend që t’i pyesni si “ndihen” në lidhje me një tekst të caktuar apo me një të vërtetë biblike, tregojuni atyre çfarë dëshirash dhe ndjenjash urdhëron Perëndia si reagim; për shembull, “pendohuni dhe besoni ungjillin” (Marku 1:15); “Gjej kënaqësinë tënde në Zotin” (Psalmi 37:4); “Ki besim te Zoti me gjithë zemër dhe mos u mbështet në mençurinë tënde” (Fjalët e Urta 3:5); “Përlunoni përpara Zotit” (Jakobi 4:10).

3. NDIKO VULLNETIN.

Davidi këndon në Psalmin 40:8: “Perëndia im, unë gëzohem kur zbatoj vullnetin tënd dhe ligji yt është brenda zemrës sime.” Pali na thotë te Romakëve 2:13: “Sepse jo ata që dëgjojnë ligjin janë të drejtë para Perëndisë, por ata që e zbatojnë ligjin, do të shfajësohen.” Jakobi na këshillon te Jakobi 1:22: “Por bëhuni bërës të fjalës dhe jo vetëm

dëgjues, që gënjejnë vetveten.” Te Gjoni 14:15, Jezusi thotë: “Nëse më doni, zbatoni urdhërimet e mia.” Dhe në vargun 21 Jezusi thotë: “Kush ka urdhërimet e mia dhe i zbaton, është ai që më do.”

Prova e besimit të vërtetë shpëtues është një dëshirë në rritje për të ecur në bindje ndaj Krishtit. Edhe pse kjo varet nga puna transformuese e Frymës së Shenjtë, Perëndia pret që edhe fëmijët e Tij të bëjnë përpjekje reale—duke e nënshtuar dhe përshtatur vullnetin e tyre me vullnetin e Tij të përsosur. Ne nuk mund ta shkaktojmë dot këtë transformim që bëhet prej hirit dhe fuqizohet prej Frymës në jetën e fëmijëve tanë. Megjithatë, ne mund t’i udhëheqim të luten dhe t’i kërkojnë Perëndisë që t’ua ndryshojë zemrat, t’i bëjë ata “bërës të fjalës” dhe jo thjesht “dëgjues”.

Duke mësuar dhe diskutuar fjalën me të rinjtë, kemi nevojë të nxitim një reagim biblik ndaj të vërtetës që kanë dëgjuar.

Duke synuar që ata të zhvillojnë zemrën dhe vullnetin e një dishepulli, ne u tregojmë se çfarë reagimi kërkon Fjala e Perëndisë prej tyre dhe i inkurajojmë të ecin me besim. Roli ynë si prindër dhe mësues është të sfidojmë, inkurajojmë dhe frymëzojmë fëmijët tanë të ndjekin Jezusin, të ecin në udhët e Tij dhe të “luftojnë luftën e besimit” çdo ditë të jetës së tyre.

Ja disa mënyra se si mund ta ndikojmë vullnetin e tyre drejt nënshtrimit dhe bindjes ndaj Perëndisë:

A. Ndihmojini fëmijët të pranojnë autoritetin sovran të Perëndisë në jetën e tyre.

Fëmijët duhet ta kuptojnë se Perëndia është Krijuesi i tyre sovran. Ai i krijoi dhe ata janë të Tijtë. Ne të gjithë duhet t’i japim llogari Atij—si besimtarët, ashtu dhe jobesimtarët. Edhe para kthimit në besim, fëmijët duhet të trajnohen të dallojnë dhe të reagojnë si duhet ndaj autoritetit, duke filluar me autoritetin e prindërve të tyre. Kur e mësoni një dyvjeçar t’i bindet babit dhe mamit duke mbledhur lodrat e veta, po i jepni një parapërgatitje për bindjen dhe nënshtrimin e perëndishëm që, dashtë Zoti, do t’i shërbejnë në perëndishmërinë e vërtetë, kur të jetë i rritur.

B. Theksoni autoritetin e Shkrimit.

Të gjitha mendimet, ndjenjat, fjalët dhe veprimet tona duhet t'i nënshtrohen Fjalës së Perëndisë. Për shembull, kur jepni mësim një varg si Efesianëve 6:1: "Fëmijë, bindjuni prindërve tuaj në Zotin, sepse kjo është e drejtë," bëni pyetje të tilla si: "A po të kërkon Perëndia të bindesh vetëm, kur të ta ketë qejfi? A po të thotë të bindesh vetëm, kur të duket e drejtë?" Theksoni kuptimin biblik të urdhërimeve në Shkrim.

C. Ndhmjojni të kuptojnë që Shkrimi trajton të gjitha fjalët dhe veprimet tona.

Tepër shpesh të rinjtë nuk e shohin dhe nuk e kuptojnë mjaftueshmërinë dhe vlerën e Shkrimit në reagimin ndaj situatave të përditshme. Për shembull, Filipianëve 2:4 thotë: "Të mos shikojë secili interesin e vet, por edhe atë të të tjerëve." Si vlen kjo në rastin kur një shok klase ka vështirësi me detyrat e shtëpisë në matematikë? Le të themi se motra apo vëllai juaj dëshiron vërtet të luajë një lojë të caktuar, por ju doni të luani një lojë tjetër. Po sikur gjyshja të ketë nevojë për ndihmë për të pastruar shtëpinë, por ju dëshironi të shkoni në park me shokët?

D. Drejtojini që të kuptojnë se nënshtrimi ndaj Krishtit dhe bindja ndaj Fjalës së Tij është për gëzimin e tyre.

Duke iu referuar urdhërimeve të Perëndisë, Davidi thotë: "Edhe shërbëtori yt mëson prej tyre, ke një shpërblim të madh duke i zbatuar" (Psalmi 19:11). Urdhërimet e Perëndisë dhe nënshtrimi ynë ndaj tyre nuk kanë për qëllim të na e ndrydhin gëzimin, por ta aftësojnë dhe ta shtojnë atë.

E. Inkurajojini të kuptojnë dhe të shfrytëzojnë ndihmën që Perëndia ka siguruar.

Perëndia u ka siguruar fëmijëve të Tij gjithçka që kemi nevojë për të na ndihmuar të rritemi në përshtatje me Krishtin (2 e Pjetrit 1:3), më të rëndësishmet janë Fjala e Perëndisë, fuqia brendabanuese e Frymës së Shenjtë dhe lutja. Por prindërit, kisha dhe besimtarët e tjerë të perëndishëm janë aty për t'i ndihmuar fëmijët të rriten në perëndishmëri.

F. Ndhimjoni të kuptojnë se nënshtrimi dhe bindja është një përpjekje që varet te hiri dhe vazhdon gjatë gjithë jetës.

Pranoni se ndjekja e Jezusit dhe rritja në bindje është një përparim i ngadalshëm dhe i vazhdueshëm. Kjo përfshin luftën e përditshme ndaj mëkatit në jetën tonë, ecjen me besim, besimin te Jezusi në situatat e reja dhe bindjen ndaj urdhërimeve specifike. Por përsëri do të dështojmë herë pas here. Përfundimisht, shpresa jonë është në Krishtin dhe në bindjen e Tij të përsosur. Ai na e ofron bujarisht faljen e Tij, kur rrëfejmë mëkatet tona dhe kthehemi tek Ai.

Përpjekjet tona dishepulluese duhet t'i sfidojnë, t'i inkurajojnë dhe t'i frymëzojnë fëmijët të “veprojnë për shpëtimin [e tyre] me frikë dhe me dridhje” (Filipianëve 2:12), sipas njohurisë që u është dhënë, duke besuar se Perëndia do të zgjojë dëshirën në zemrat e tyre dhe pastaj të veprojnë mbi bazë të asaj që dinë: “sepse Perëndia është ai që vepron në [ta] edhe vullnetin edhe veprimtarinë” (v. 13).

Një mendim i fundit dhe jashtëzakonisht i rëndësishëm në lidhje me dishepullimin e mendjes, zemrës dhe vullnetit: Si prindër dhe mësues, ne duhet t'i modelojmë këto të vërteta jetëdhënëse. Arritja e zemrës së fëmijëve fillon me zemrën e prindit dhe mësuesit. Mbani mend rendin e dishepullimit që Moisiu përvijoi për Izraelin te Ligji i Përtërirë 6:6-7. Së pari: “këto fjalë që sot po të urdhëroj, do të mbeten në zemrën tënde.” Pastaj: “do t'ua ngulitësh bijve të tu.”

Randy Alcorn shkruan: “Mësimi i së vërtetës fëmijëve tanë është absolutisht i nevojshëm, por nuk mjafton. Themeli i fortë për jetën nuk është vetëm dëgjimi i fjalëve të Perëndisë, por zbatimi i tyre (Mateu 7:24-27).” Ai vazhdon të thotë:

Përmes shembullit tonë si prindërit e tyre duhet t'ua mësojmë fëmijëve tanë të vërtetën e Perëndisë, duke e demonstruar atë në zbatim dhe bindje. E vërteta që duhet të kalojmë kohë me Perëndinë, duhet të demonstrohet nga koha reale që kalojmë me Të. E vërteta rreth faljes së Krishtit duhet të tregohet, ndërsa kërkojmë dhe japim falje në familjen tonë. E vërteta që ungjillëzimi është i rëndësishëm, duhet të demonstrohet nga përpjekjet tona në ungjillëzim. Si prindër, duhet t'i modelojmë bindjet tona të shpa-

llura me guxim dhe devotshmëri. Ndryshe, ajo që bëjmë, do të flasë me një zë aq të fortë, saqë ata nuk kanë për t'i dëgjuar fjalët që po iu themi. Nganjëherë fëmijët tanë edhe nuk do të na e vënë veshin, por rrallëherë do të dështojnë të na imitojnë.⁷

PËRMBLEDHJE

Në mënyrë që fëmijët ta dinë personalisht, ta përqafojnë dhe ta zbatojnë të vërtetën biblike, ne duhet të dishepullojmë mendjen, zemrën dhe vullnetin. Për këtë qëllim, duhet që me zell të udhëzojmë mendjen, t'iu sigurojmë mjetet e duhura dhe aftësitë e nevojshme për ta lexuar, studiuar, interpretuar dhe zbatuar si duhet Shkrimin.

Ndërsa pranojmë plotësisht që vetëm Perëndia mund të sjellë besim në Jezusin të varur prej hirit dhe të krijuar prej Frymës dhe të na udhëheqë të ecim si dishepujt e Tij besnikë, përgjegjësia jonë është të përfshijmë zemrën – të drejtojmë, të frymëzojmë dhe t'i nxitim fëmijët drejt një reagimi personal dhe të sinqertë ndaj të vërtetës së Perëndisë.

Së fundi, besimi i vërtetë shpëtues do të tregohet nga një dëshirë në rritje për të ecur me bindje ndaj Perëndisë. Edhe pse kjo varet prej punës së Frymës së Shenjtë, Perëndia pret që fëmijët e Tij të bëjnë përpjekje, duke zgjedhur çdo ditë t'i besojnë Krishtit, t'i nënshtrohen Atij dhe ta ndjekin Atë me bindje. Prandaj, ne i drejtojmë, i sfidojmë dhe i inkurajojmë nxënësit drejt mendimeve, fjalëve dhe veprimeve specifike të ngjashme me ato të Krishtit.

Vështrim përpara: *Ne mund t'i përmbushim të gjitha përkushtimet e prekura deri më tani—të përqafojmë një vizion biblik, të kultivojmë bashkëpunim të fuqishëm mes kishës dhe familjes, të japim mësim gjithë këshillën e Perëndisë, të shpallim Ungjillin e lavdishëm të Jezusit dhe të dishepullojmë mendjen, zemrën, dhe vullnetin—dhe prapëseprapë të shohim që fëmijët të mos e vendosin shpresën e tyre te Perëndia. Çfarë mund të bëjmë më tepër?*

⁷ Randy Alcorn, "Training Our Children," 11 Gusht 1992. <https://www.epm.org/resources/1992/Aug/11/training-our-children/#ixzz3JTkNY8yu0>.

PËRKUSHTIMI

6

Lutuni me varësi te hiri sovran i Perëndisë

NË VITIN 1982 DHE sërish në vitin 1985, unë dhe Sally qëndruam para vëllezërve dhe motrave tona në Krishtin, duke mbajtur një foshnjë të sapolindur në krahë dhe bëmë pesë premtime në një shërbesë të veçantë dedikimi. Qysh atëherë, kam udhëhequr qindra prindër të bëjnë të njëjtat premtime në dy kisha për pothuaj tri dekada. Premtimi i pestë përfshin këto fjalë:

A premtoni që me ndihmën e Perëndisë ta bëni lutjen tuaj të rregullt që, përmes hirit të Perëndisë, fëmijët tuaj do të besojnë vetëm në Jezu Krishtin për faljen e mëkateve të tyre dhe për përmbushjen e të gjitha premtimeve të Tij për ta, edhe për vetë jetën e përjetshme, dhe me këtë besim ta ndjekin Jezusin si Zot dhe t'u binden mësimëve të Tij?

Prindërit e krishterë nuk duhet të dëshirojnë asgjë më tepër për fëmijën e tyre sesa jetën e përjetshme dhe gëzimin e përjetshëm në praninë e Jezu Krishtit. Edhe nëse, në mënyrë tragjike, kjo nuk do të ishte dëshira më e madhe për fëmijët tanë, ne nuk mund t'i shpëtojmë

dot përgjegjesisë që kemi si prindër dhe udhëheqës kishe që t'i rritim me besnikëri fëmijët tanë duke shpresuar tek Ungjilli.

As nuk mund t'i shpëtojmë dot realitetit që fëmijët tanë do të shpëtohen vetëm prej hirit të Perëndisë përmes besimit në Jezu Krishtin (Efesianëve 2:8). Është realitet vërtet serioz dhe përlulës që unë, bashkë me çdo prind tjetër, jam absolutisht i paaftë për t'u dhënë fëmijëve të mi atë që zemra ime dëshiron më tepër për ta.

Edhe kur jemi të zellshëm për dishepullimin e brezit të ardhshëm, jemi jashtëzakonisht të pazotë për ta përmbushur detyrën që gjendet para nesh. Përpjekjet tona më të mira nuk kanë fuqi për t'i ringjallur fëmijët tanë nga vdekja frymërore në jetë të përjetshme. Ne nuk mund t'i kthejmë dot zemrat prej guri në zemra prej mishi. Nuk mund ta ngjallim dot në ta dëshirën dhe vullnetin për ta ndjekur Jezusin dhe për të ecur në udhët e Tij. Nuk mund ta largojmë dot mëkatën që i mban ata përjetësisht të ndarë nga Perëndia. Vizioni më biblik, strategjitë më të mira prindërore dhe udhëzimi më gjithëpërfshirës në besimin e krishterë sipas Ligjit të Përtërirë 6:7-9 nuk janë garanci që fëmijët do të lindin sërish dhe që prindërit e tyre do të përjetojnë gëzimin e të parit të tyre tek ecin në të vërtetën (3 e Gjonit 1:4).

Kjo është arsyeja pse premtimi i pestë, që bëmë si prindër të rinj, përfshinte fjalinë e domosdoshme: “me ndihmën e Perëndisë ta bëni lutjen tuaj të rregullt që përmes hirit të Perëndisë...”

Udhëheqja e fëmijëve në shpëtim është e mundur vetëm me ndihmën e Perëndisë dhe me fuqinë transformuese të hirit të Tij (Luka 18:27). Gjëja më e rëndësishme që mund të bëj unë për të siguruar atë që dëshiroj për fëmijën tim, është të kërkoj ndihmën e Perëndisë dhe të përgjerohem që hiri i Tij të arrijë atë të cilën unë jam i pafuqishëm ta bëj në zemrën e fëmijës tim.

Besimi shpëtues për çdo fëmijë “është dhurata e Perëndisë, jo prej veprave, që askush [asnjë prind, asnjë pastor, asnjë gjysh apo gjyshe, asnjë mësues i shkollës të së dielës] të mos mburret” (Efesianëve 2:8-9).

Kjo është arsyeja pse të qenët seriozisht i përkushtuar ndaj dishepullimit të brezit të ardhshëm do të thotë të jesh seriozisht i përkushtuar ndaj lutjes rregullisht, me zell dhe në mënyrë biblike për besimin e brezit të ardhshëm. Fuqia e Perëndisë në Ungjillin e Jezu Krishtit, qëllimet e Tij të pandalshme për fëmijët tanë dhe përgjegjësia jonë e

pashmangshme për t'i rritur fëmijët në besim vijnë të gjitha së bashku në lutje.

Natën para se Jezusi të kryqëzohej, i tha Pjetrit: “Satani ka kërkuar t’ju shoshë ashtu siç shoshet gruri. Por unë jam lutur për ty, që besimi yt të mos mpaket” (Luka 22:31-32). A nuk është e mahnitshme kjo? Jezusi, Biri i Perëndisë, i cili mban gjithësinë me fjalën e pushtetit të Tij, u ndje i shtrënguar për t’u lutur që besimi i Pjetrit të mos dësh-tonte, pasi kishte shpallur me autoritet absolut që po ky burrë ishte shkëmbi mbi të cilin “do të ndërtoj kishën time dhe dyert e ferrit nuk do ta mundin atë” (Mateu 16:18).

LUTJA NË FAMILJE PËR BREZIN E ARDHSHËM

Përkushtimi për t’u lutur për brezin e ardhshëm apo për çfarëdolloj gjëje tjetër, përmbushet më mirë duke themeluar një model apo zakon të rregullt lutjeje—lutje private, lutje prindërore dhe lutje familjare. Jeta familjare siguron shumë mundësi dhe mënyra për t’u lutur për fëmijët. Në familjen tonë, kisha privilegjin të lutesha për vajzat tona pothuaj çdo natë para se të shkonin të flinin.

Ndërsa isha duke u lutur në një nga ato net në pranverën e vitit 1991, më pushtoi një ndjesi e fortë pamjaftueshmërie, ndërsa po shqyrtoja atë që dëshiroja më shumë për Amy-n dhe Kristi-n, bashkë me kufizimet e mia të thella si baba. E mbylla atë lutje me bekimin nga Numrat 6:24-26: “Zoti të të bekojë dhe të të ruajë! Zoti të bëjë që të shkëlqejë fytyra e tij mbi ty...”

Që nga ajo mbrëmje e në vazhdim, pothuaj pa përjashtim, privilegji i fundit i ditës sime si baba ishte ta vendosja dorën time të djathtë me radhë mbi kryet e secilës nga vajzat e mia dhe të shpallja një bekim biblik mbi to. Në secilin prej atyre momenteve, vajzat e mia dëshmuan babain e tyre të shprehte varësinë e tij te Perëndia për përmbushjen e dëshirës dhe vizionit të zemrës së tij për jetën e tyre.

Ka të ngjarë që Sally është lutur për besimin e fëmijëve dhe nipërve e mbesave tona më tepër se për çdo gjë tjetër. Disa vite më parë, ajo shkruajti librin *Lutja për brezin e ardhshëm*, një udhëzues për t’u lutur me fjalët e Shkrimit, mënyra e saj e parapëlqyer për t’u lutur për brezin e ardhshëm. Nuk duhet ta zvogëlojmë kurrë ndikimin e lutjeve besnike të një nëne për besimin e fëmijëve të saj.

Për dekada me radhë jam frymëzuar prej shembullit të George McClusky, i cili jetoi 150 vjet të shkuar. Ai, sikurse unë, ishte babai i dy vajzave. Edhe ai ishte një burrë, i cili e kuptoi që nuk mund ta siguronte dot atë që dëshironte më tepër për vajzat e tij. Pasi kishin lindur Bessie dhe Allie, George vendosi t'i kushtojë lutjes së përditshme nga ora 11 deri në mesditë, jo vetëm për mirëqenien frymërore të vajzave të tij, por edhe për fëmijët e tyre dhe fëmijët e fëmijëve të tyre. Vetëm Perëndia e di gjithë frytin që erdhi nga ato lutje, por ka prova të shumta që veshi i Perëndisë ishte i hapur për të dëgjuar lutjet besnike të George McClusky.

Bessie dhe Allie u rritën, besuan në Jezusin dhe e ndoqën Atë si Zot. Burrat me të cilët u martuan, u bënë të dy pastorë dhe shumë shpejt George ishte duke u lutur për katër mbesat dhe nipin e tij. Që të katërta mbesat u martuan me pastorë dhe nipi u bë pastor. Dy stërnipërit e parë të George-t ishin djem. Njëri ishte H.B. London, i cili kaloi 30 vjet si pastor lokal, duke u shërbyer bashkësive në Oregon dhe Kaliforni dhe pastaj kaloi 20 vjet të tjerë, duke u shërbyer familjeve të pastorëve përmes shërbesës së tij “Pastor me Pastor”, para se të dilte në pension dhe të shërbente edhe për shtatë vjet të tjerë si pastor lokal, para se të vdiste në vitin 2018.

Kushëriri më i madh i Londonit, stërnipi i parë i George, nuk u bë pastor. Përkundrazi, ai ndoqi një karrierë në psikologji, nisi të shkruante libra për prindërit e krishterë, themeloi një shërbesë familjare dhe një program ditor radiofonik, që në fund u transmetua në më shumë se dymbëdhjetë gjuhë në mbi 7000 stacione përreth botës. Programi dëgjohej çdo ditë nga më shumë se 220 milionë njerëz në 164 vende dhe ai u bë pa dyshim burri dhe udhëheqësi me më tepër ndikim gjatë viteve 80-të dhe 90-të për lëvizjen pro-familjes, e cila u përhap në mbarë Amerikën.

Ndikimi i atij burri—James Dobson—, dhe i kushëririt të tij, H.B. Londonit, për mbretërinë e Perëndisë, për të mos përmendur ndikimin e etërve dhe pasardhësve të tyre, është për shkak të prirjes së Perëndisë për të dëgjuar lutjet e një babai besnik nga pesë breza të shkuar.¹

¹ Për të lexuar më tepër rreth George McClusky, shih: James Dobson, *Your Legacy: The Greatest Gift* (New York: Faith Books, 2014), 1-6.

LUTJA NË KISHË PËR BREZIN E ARDHSHËM

Shërbesa e brezit të ardhshëm në kishën lokale duhet të marrë formë dhe të ndikohet prej bindjes që “suksesi” i asaj shërbesë varet më tepër nga “forca që i jep Perëndia” (1 e Pjetrit 4:11) sesa nga përpjekjet tona. Si mund të lutemi për këtë qëllim?

George Barna vuri re në hulumtimin e tij që kishat më të efektshme në zhvillimin frymëror të fëmijëve të tyre kishin një theksim të konsiderueshëm të lutjes. Sipas gjykimit të tij: “investimi në lutje i këtyre kishave mund të ketë qenë përpjekja e vetme më e rëndësishme e shërbesave të tyre”.² Ai zbuloi se shërbesat më të frytshme të fëmijëve e fokusojnë lutjen në pesë fusha: mësuesit luten për nxënësit e tyre, mësuesit luten me mësuesit e tjerë, ndërmjetësit vullnetarë luten për mësuesit dhe nxënësit, lutje e përbashkët për shërbesën e fëmijëve dhe lutje për shërbesën që udhëhiqen nga prindërit.

Mësuesit që luten për nxënësit e tyre

Barna gjithashtu vuri në pah që kishat më të efektshme i inkurajonin mësuesit, stafin dhe udhëheqësit e kishës që të luteshin rregullisht për çdo nxënë. Lutja shkon krah për krah me udhëzimin besnik nga Shkrimet. Charles Spurgeon ua theksoi këtë nevojë mësuesve:

Shkrimi i Shenjtë duhet të bëhet mjete i shpëtimit tuaj përmes besimit. Njiheni Biblën, lexojeni Biblën, hetojeni Biblën e, megjithatë, vetëm kjo gjë nuk ka për t’ju shpëtuar. Çfarë tha vetë Zoti ynë? “Ju hetoni Shkrimet, sepse mendoni të keni nëpërmjet tyre jetë të përjetshme; dhe ato janë këto që dëshmojnë për mua. Por ju nuk doni që të vini tek unë që të keni jetën.” Nëse nuk vini te Jezusi, jeta e përjetshme do t’ju ikë nga duart. Hetimi i Shkrimeve është në gjendje t’ju bëjë të ditur për shpëtimin “me anë të besimit në Krishtin Jezus”, por jo pa atë besim. Prandaj, mësues të shkollës të së dielës, lutuni që ta shihni këtë besim të krijohet te fëmijët, të cilëve ju jepni mësim. Çfarë themeli të bekuar për besimin do të hedhë

² George Barna, *Transforming Children into Spiritual Champions: Why Children Should Be Your Church’s #1 Priority* (Ventura, Calif: Regal Books, 2003), 102.

mësimi juaj i Shkrimit të Shenjtë, por mos e ngatërroni atë kurrë me vetë ndërtesën, e cila është vetëm nga besimi.³

Për mua ishte gjithmonë kënaqësi të shihja ekipet të mblidheshin bashkë para një mësimi apo ngjarjeje, të luteshin me zell që fjalët e gojës së tyre dhe veprat e duarve të tyre të sillnin fryt të përjetshëm te çdo fëmijë. Vullnetarët e fëmijëve në të dyja kishat ku kam shërbyer, e kuptuan që pjesë e përgjegjësisë së tyre ishte të siguroheshin që të luteshin për çdo fëmijë personalisht, të paktën një herë gjatë takimit. Këto lutje drejtoheshin prej frazave të lutjes dhe deklaratave të vizionit të vendosura në mure. Kur prindërit e këtyre fëmijëve të vegjël vinin t'i merrnin fëmijët, ata raportnin faktin që udhëheqësit e shërbesës ishin lutur për të vegjlit e tyre.

Anëtarët e ekipit mund të luten për fëmijët, kur mblidhen më herët, që:

- Fryma e Shenjtë të jetë i pranishëm, të sjellë një frymë paqeje dhe rregulli në klasë.
- Perëndia të punojë duke i bërë fëmijët të kenë veshë, mendje dhe zemra të vëmendshme.
- të gjitha qëndrimet, fjalët dhe veprimet tona të shërbejnë për t'i dhënë lavdi Perëndisë, për t'i ndërtuar fëmijët dhe për t'i drejtuar te thesari i pakrahasueshëm i Jezusit.
- Perëndia të na mbrojë ne dhe fëmijët nga shpërqendrimet e padobishme dhe nga shigjetat e armikut.
- Fjala e Perëndisë të shpallet qartë prej mësuesve dhe të kup-tohet prej fëmijëve.
- fëmijët që vijnë për herë të parë të ndihen të dashur dhe të mikpritur.
- fëmijëve me nevoja të veçanta t'u tregohet dashuri, t'u shër-behet dhe të përfshihen.
- fëmijët të tregojnë hir, durim dhe dashuri ndaj njëri-tjetrit.
- të vërtetat e Ungjillit të përqafohen me besim të vërtetë.

³ Charles Spurgeon, *The Sunday School and the Scriptures, No. 1866*, një predikim i dhënë në Tabernakullin Metropolitan, Newington, England, 18 Tetor, 1885. I disponueshëm në: www.spurgeongems.org

- koha jonë e adhurimit të jetë e mbushur me shprehje të dashurisë dhe lavdërimit të vërtetë.
- udhëheqësve të grupeve të vogla t'u jepet urtësi dhe dallim, ndërsa përpiqen t'i udhëheqin fëmijët të reagojnë ndaj të vërtetave që u paraqiten.
- të reagojmë në mënyra të mençura dhe që e nderojnë Perëndinë ndaj zemrave rebele, mungesës së vëmendjes, gjërave qesharake pa vend, etj.
- prindërit të ndihen të mbështetur dhe të ndihmuar, që të motivohen dhe pajisen për t'i dishepulluar në mënyrë aktive fëmijët e tyre në shtëpi.
- çdo fëmijë në klasën tonë, përmes hirit sovran të Perëndisë, do të rritet dhe do të piqet për t'u bërë një burrë apo grua i përkushtuar plotësisht ndaj Jezu Krishtit.⁴

Ndërmjetësit vullnetarë luten për mësuesit dhe nxënësit

Barna gjithashtu foli për rëndësinë e ndërmjetësve besnikë, të cilët dalin vullnetarë për t'u lutur për mësuesit dhe nxënësit.⁵

Për vite me radhë, një nga shërbesat e të rinjve në kishën tonë rekrutonte një partner të rritur lutjeje për çdo fëmijë në program. Partneri i lutjes zotohej të lutej për të riun gjatë vitit dhe shpesh kjo gjë rezultonte në një lidhje dhe lutje të rregullt, e cila zgjaste për shumë vite.⁶

Lutje me të gjithë kishën për shërbesën e fëmijëve

Përveç kësaj, Barna vuri në pah rëndësinë e lutjes së shpeshtë të bashkësisë për kishën.⁷

⁴ Jill Nelson, "Starting With Prayer". 3 shtator 2014. <https://www.truth78.org/blog/post/starting-with-prayer/>

⁵ Barna, 103.

⁶ Një strategji tjetër për t'u marrë në konsideratë është "Fushata Lutu për mua," <http://www.prayformecampaign.com>, e zhvilluar nga Tony Souder, themelues dhe drejtor i përgjithshëm ekzekutiv i One Hundred Years, një shërbesë e përkushtuar për t'i ndihmuar kishat të kenë sukses në shpalljen e madhështisë së Perëndisë te brezi tjetër.

⁷ Barna, 103.

Në vitin 2018, shkruajta një libër të vogël të titulluar *Lutje të mëdha, të guximshme dhe biblike për brezin e ardhshëm*,⁸ një mjet i cili ka për qëllim të nxitë lutjen serioze për dishepullimin e brezit të ardhshëm. Ia ofrova librin kujtdo në kishë që do ishte i gatshëm të lexonte 30 faqet e para dhe do të bashkohej me mua që çdo javë të bënim lutje të mëdha, të guximshme dhe biblike.

Lutja pastorale për brezin e ardhshëm gjatë takimit të adhurimit ka gjithashtu një vend të rëndësishëm në jetën e bashkësisë. Kam pasur disa mundësi të predikoj në kishat ku kam shërbyer dhe shumë mundësi për të udhëhequr lutjet e bashkësisë. Të paktën katër herë në vit, kisha mundësi të lutesha për të mbyllur shërbesat e dedikimit të fëmijëve. Zbulova që, ndërsa i përgjerohesha Perëndisë në emër të bashkësisë sonë për hir të fëmijëve tanë me lutje të përqendruara në Perëndinë dhe të mbushura me shkrimet e Biblës, njerëzit i miratuan dhe i përfaquan ato dëshira për fëmijët e tyre.⁹ Me kalimin e viteve, kjo është vërtetuar si një mënyrë e dobishme jo vetëm për ta udhëhequr bashkësinë në lutje për brezin e ardhshëm, por edhe për të ngjallur në bashkësi një vizion dhe shpresë të përbashkët për brezat e ardhshëm.

Lutje për shërbesën që udhëhiqen nga prindërit

Fokusi i fundit i lutjes që Barna identifikoi, “buron nga prindërit”. Ai shkruajti që disa kisha organizojnë kohë lutjeje dhe letra lutjeje për prindërit, ndërsa kisha të tjera caktojnë pleq dhe partnerë të tjerë lutjeje për t’u lutur specifikisht për kërkesat prindër-fëmijë.¹⁰

Ideja bazë është që lutja ka rëndësi! Ajo ka rëndësi për ne. Lutja ka rëndësi për fëmijët tanë. Lutja ka rëndësi për shkak se Perëndisë i pëlqen t’i përmbushë qëllimet e Tij të pandalshme përmes lutjeve të popullit të Tij. Le të kërkojmë me guxim dhe në mënyrë biblike më së pari ato qëllime të mëdha dhe të pandalshme për fëmijët tanë, duke

⁸ *Big, Bold, Biblical Prayers for the Next Generations* është i disponueshëm në Truth78.org.

⁹ Shembuj të këtyre lutjeve gjenden në pjesën e pasme të *Big, Bold, Biblical Prayers for the Next Generations*.

¹⁰ Barna, 104.

besuar se të gjitha shqetësime të tjera të vogla që kemi, do t'u jepet zgjidhja si shtesë për fëmijët tanë, për lavdinë e Perëndisë dhe për gëzimin e tyre të përvetshëm.

PËRMBLEDHJE

Ky brez prindërisht, pastorësh, dhe mësuesish nuk mund t'i shpëtojë dot përgjegjësisë që ka për ushqyerjen e besimit të brezit të ardhshëm dhe nuk ka asnjë mënyrë për t'i shpëtuar realitetit që fëmijët e brezit të ardhshëm do të shpëtohen vetëm prej hirit të Perëndisë përmes besimit në Jezu Krishtin. Besimi shpëtues për cilindo fëmijë “është dhurata e Perëndisë, jo prej veprave, që askush [asnjë prind, asnjë pastor, asnjë gjysh apo gjyshe, asnjë mësues i shkollës të së dielës] të mos mburret” (Efesianëve 2:8-9). Qëllimet e pandalshme të Perëndisë për fëmijët tanë dhe përgjegjësia jonë e pashmangshme për t'i rritur ata në besim takohen së bashku në lutje.

Vështrim përpara: *Cili është qëllimi përfundimtar drejt të cilit po e dishepullojmë brezin e ardhshëm?*

PËRKUSHTIMI

7

Frymëzoni adhurim të Perëndisë për lavdinë e Perëndisë

NË NDËRTESA, GURI I fundit apo guri që përfundon harkun, quhet guri i qemerit. Në një hark, guri i qemerit është guri me formë pyke ose pjesa e fundit, e cila vendoset gjatë ndërtimit, që i mban të gjithë gurët e tjerë në vendin e tyre dhe kështu i jep mundësi harkut apo kubesë që të mbajë peshë. Në seminar teologjik, mësova që edhe në edukim ka një gur qemeri. Në edukim, guri i qemerit është kulmi i përjetimit akademik dhe intelektual.

Në fund të studimeve të mia në seminar pritej të përfundoja një Deklaratë Besimi si gur qemeri për gjithë sa kisha mësuar. Duke u mbështetur në vitet e kaluara të studimit, më kërkohet që ta përmbledhja të gjithë teologjinë time në një dokument të vetëm. Brenda asaj deklaratë duhej ta distiloja gjithçka akoma edhe më tepër në një “Temë harmonizuese” –një fjali apo frazë të vetme, e cila përshkruan fillin që përshkon zbulesën e shkruar të Perëndisë, e cila unifikon si Shkrimin, edhe bindjet e mia teologjike.

Pas disa javësh studimi, reflektimi dhe shkrimi, tema që propo-

zova unë, ishte: “Perëndia dhe njeriu, në marrëdhënie.” Vazhdova të shpjegoja që marrëdhënia e përsosur mes Perëndisë dhe njeriut u themelua në krijim. Mëkati erdhi në botë dhe marrëdhënia u prish. Krishti erdhi në botë për të ripërtërirë marrëdhënien dhe për të na hapur derën që, me anë të besimit në Të, ne të mund të gëzojmë përjetë një marrëdhënie të përsosur me Perëndinë trini.

NJË GUR QEMERI I RI

Kaluan katërbëdhjetë vjet para se t’i kthehesha asaj deklaratë si përgatitje për shugurimin tim. Në atë moment, shumë nga doktrinat e mëdha të besimit dhe bindjet që kisha shprehur në dokumentin e vitit 1979, kishin mbetur të pandryshuara në mendjen dhe zemrën time. Megjithatë, mjaft gjëra kishin ndryshuar, saqë m’u desh të bëja një rishkrim të plotë të gurit të qemerit në deklaratën time të besimit.

Një prej ndryshimeve më dramatike ishte tema ime harmonizuese. Dymbëdhjetë vjet nën shërbesën besnike të predikimit të John Piper-it e kishin transformuar të kuptuarit tim të Perëndisë, të Fjalës së Tij dhe të qëllimit të Tij përfundimtar. Në mendjen time, kishte (dhe ende ka) vetëm një temë qëndrore që funksionon. Thjesht tri fjalë e lidhin gjithçka bashkë për mua—lavdia e Perëndisë.

Në vitin 1993 më ishin hapur sytë nga predikimi i Fjalës së Perëndisë nga Piper-i për të parë që gjithçka që Perëndia ka bërë, gjithçka që po bën dhe gjithçka që do të bëjë, është vetëm për lavdinë e Tij. Shkrimi është i qartë:

- Perëndia krijoi gjithçka për të shpallur lavdinë e Tij (Psalmi 19:1).
- Kur njeriu mëkatoi, ne “u privuam nga lavdia e Perëndisë” (Romakëve 3:23).

Të gjitha veprat e Perëndisë në të shkuarën, të tashmen dhe të ardhmen janë për lavdinë e emrit të Tij:

- Ai ka dhembshuri për popullin e Tij, në mënyrë që “Po, kombet do të kenë frikë nga emri i Zotit dhe gjithë mbretërit e dheut nga lavdia jote” (Psalmi 102:15).

- Ai e frenoi dorën e Tij ndaj Faraonit, në mënyrë që të shpallej emri i Tij “në gjithë dheun” (Eksodi 9:16)

Ai vepron për lavdinë e Tij:

- “Për hir të vetvetes, për hir të vetvetes e bëj këtë; si mund të lë, pra, që të përdhoshet emri im? Nuk do t’ia jap lavdinë time asnjë tjetri” (Isaia 48:11).
- Perëndia e vonoi zemërimin e Tij për hir të emrit të Tij (Isaia 48:9).
- Perëndia na shpëton për hir të emrit të Tij (Psalmi 106:8).
- Jezusi erdhi për lavdinë e Perëndisë (Gjoni 17:5).
- Jezusi i shëroi njerëzit për lavdinë e Perëndisë (Gjoni 11:4).
- Jezusi u lut për lavdinë e Perëndisë (Gjoni 17:24).

Apostulli Pal na udhëzoi të bëjmë gjithçka për lavdinë e Perëndisë (1 e Korintasve 10:31):

Dhe në fund: “Sepse dheu do të mbushet me diturinë e lavdisë së Zotit” (Habakuku 2:14) dhe “çdo gjuhë do të rrëfejë se Jezu Krishti është Zot” (Filipianëve 2:11), “që nga lind dielli e deri atje ku perëndon, emri im do të jetë i madh midis kombeve”, thotë Zoti i ushtrive” (Malakia 1:11).

ZELL I RRËNJOSUR

Zelli për dishepullimin e brezit të ardhshëm është i rrënjosur në zellin e Perëndisë për lavdinë e Tij.

Arsyeja përfundimtare për t’ia kushtuar veten dishepullimit të brezit të ardhshëm është për lavdinë e Perëndisë. Kjo është arsyeja pse ne dhe fëmijët tanë u krijuam dhe pse ekzistojmë: “Bëj që të vijnë bijtë e mi nga larg dhe bijat e mia nga skajet e tokës, tërë ata që quhen me emrin tim, që kam krijuar për lavdinë time, që kam formuar dhe bërë gjithashtu” (Isaia 43:6-7).

Nëse zelli ynë përshtatet me zellin e Perëndisë dhe nëse përpjekjet tona përputhen me qëllimin e Perëndisë, atëherë synimi i dishepullimit tonë do të jetë lavdia e Perëndisë, në mënyrë që madhështia dhe vlera e Tij të bëhen të njohura në mbarë dheun dhe në të gjithë brezat.

Mbreti David na tregon si funksionon kjo gjë:

Zoti është i madh dhe i denjë për lëvdimin më të lartë dhe madhështia e tij është e panjohshme. Një brez do t'i shpallë lëvdimet e veprave të tua tjetrit dhe do t'i njoftojë mrekullitë e tua... Këto do të flasin për fuqinë e veprave të tua të tmerrshme dhe unë do të tregoj madhështinë tënde. Ata do të shpallin kujtimin e mirësisë sate të madhe dhe do të këndojnë me gëzim drejtësinë tënde... Tërë veprat e tua do të të kremtojnë, o Zot, dhe shenjtoret e tu do të të bekojnë. Ata do të flasin për lavdinë e mbretërisë sate dhe do të tregojnë për fuqinë tënde, për t'u bërë të njohura bijve të njerëzve mrekullitë e tua dhe shkëlqimin e madhërisëm të mbretërisë sate (Psalmi 145:3-4, 6-7, 10-12).

PASIONI I PERËNDISË PËR TA BËRË EMRIN E TIJ TË NJOHUR

Ndërsa Perëndia po e veçonte popullin e Tij për Vetën e Tij, zbuloi pasionin e Tij për t'i dhënë famë emrit të Tij dhe për ta bërë atë të njohur mes gjithë popujve dhe brezave. Vini re udhëzimet specifike që Perëndia dha që një brez ta bënte të njohur emrin e Tij te brezat e ardhshëm. Ai i tha popullit të Tij përmes Moisiut që t'ia kushtonin Zotit të parëlindurin e çdo gjëje, në mënyrë që “kur në të ardhmen biri yt do të të pyesë, duke thënë: ‘Çfarë do të thotë kjo?’, ti do t'i përgjigjesh: ‘Zoti na bëri të dalim nga Egjipti, nga shtëpia e skllavërisë, me dorë të fuqishme’” (Eksodi 13:14).

Moisiu i tha popullit tek Eksodi 12:17 që të largonin nga shtëpitë e tyre bukën me maja për shtatë ditë: “sepse pikërisht në këtë ditë bëra të dalin radhët tuaja nga vendi i Egjiptit; do ta kremtoni, pra, këtë ditë nëpër kohëra si ligj të përjetshëm.”

Kur themeloi shabatën, Perëndia tha se kjo ishte “një shenjë midis meje dhe jush për të gjithë brezat tuaj, në mënyrë që të njihni se unë jam Zoti që ju shenjtëron” (Eksodi 31:13).

Perëndia themeloi Festën e Kasolleve, me qëllim që “pasardhësit tuaj

të dinë se unë i kam detyruar bijtë e Izraelit të banojnë në kasolle, kur i nxora nga vendi i Egjiptit. Unë jam Zoti, Perëndia juaj” (Levitiku 23:43).

Perëndia i drejtoi izraelitët të bënin një grumbull me 12 gurë në anën perëndimore të Jordanit, me qëllim që:

«Kur në të ardhmen bijtë tuaj do t’i pyesin etërit e tyre duke thënë: “Ç’janë këta gurë?”, ju do t’ua bëni të ditur bijve tuaj, duke thënë: “Izraeli e kaloi këtë Jordan në të thatë, sepse Zoti, Perëndia juaj, i thau ujërat e Jordanit para jush deri sa të kalonit, ashtu si Zoti, Perëndia juaj, veproi në Detin e Kuq, të cilin e thau para nesh deri sa të kalonim, me qëllim që tërë popujt e tokës të pranojnë që Zoti ka dorë të fuqishme dhe që ju të keni gjithnjë frikë nga Zoti, Perëndia juaj» (Jozueu 4:21-24).

TË MOS E FSHEHIM LAVDINË E PERËNDISË

Të parët e zellit të Perëndisë për lavdinë e Tij, dhe të pasionit të Tij që kjo lavdi e Tij të bëhet e njohur nga njëri brez në tjetrin, është flaka që e ndez zellin për dishepullimin e brezit të ardhshëm. Është arsyeja pse etërit në Psalmin 78 u urdhëruan t’u mësonin “lavdet e Zotit” bijve të tyre (vargu 4). Kjo është edhe arsyeja pse ka një paralajmërim të nënkuptuar për të mos e fshehur atë lavdi nga brezat e ardhshëm:

Nuk do t’ua fshehim bijve të tyre, por do t’i tregojmë brezit të ardhshëm lavdet e Zotit, fuqinë e tij dhe mrekullinë që ai ka bërë.

Javë pas jave, ndërsa sytë e mi po hapeshin përmes predikimit të John Piper për pasionin e Perëndisë për lavdinë e Tij dhe për t’ia bërë të njohur këtë lavdi brezave të ardhshëm, sytë e mi po hapeshin edhe për të parë që padashje po e fshihnim lavdinë e Perëndisë nga fëmijët tanë dhe në këtë mënyrë po e privonim Atë nga lavdia që Ai meritonte.

Po na shpëtonin dy rrjedhoja të qarta të Psalmit 78:4. Së pari, veprat që duhet të tregojmë, janë veprat e Zotit e, megjithatë, po i tregonim historitë në një mënyrë që i bënte ato të dukeshin si veprat e dikujt tjetër: “Esteri e shpëtoi popullin e saj”, “Jozueu e pushtoi Jerikon”, “Pjetri e shëroi të çalin”, “Jozefi shpjegoi ëndrrën e faraonit”, etj.

Rrjedhoja e dytë ishte që, nëse këto vepra të Zotit ishin të lavdishme, atëherë lavdia e Zotit është ajo që duhet të lartësohet, kur i

tregojmë këto histori. Dhe, nëse lavdia e Zotit madhërohet, atëherë reagimi i atyre që dëgjojnë, duhet të jetë adhurimi.

Ndërsa lavdia e Perëndisë madhërohej çdo javë në adhurim përmes asaj që John Piper e quan “adhurim përmes predikimit ekspozues”,¹ hendeku mes përjetimit tim në adhurimin e përbashkët dhe përjetimit të fëmijëve dhe të rinjve në shkollën e së dielës po thellohej gjithnjë e më shumë. Ndërsa po dëgjonim për një Perëndi të lavdishëm, i cili po i përmbushte premtimet e Tij, duke e ngritur Moisiun të udhëhiqte popullin e Tij, fëmijët tanë po mësoheshin të ishin ndihmës të mirë si Miriami, e cila e ndihmoi nënën e saj duke u kujdesur për vëllanë e saj të vogël, Moisiun, buzë lumit Nil.

Ndërsa zemrat tona u ngritën lart në adhurimin e “Perëndisë që bëri botën dhe të gjitha gjërat që janë në të”, i cili “as shërbehet nga duart e njerëzve, sikur të kishte nevojë për ndonjë gjë, sepse ai u jep të gjithëve jetë, hukatje dhe çdo gjë” (Veprave 17:24-25), fëmijët tanë po mësonin që Jezusi i thirri dishepujt e Tij, për shkak se kishte nevojë për ndihmës dhe edhe ata mund të ishin ndihmësit e Tij.

Ndërsa po adhuronim Jezusin si shumëfishuesin e peshkut dhe të bukës, i cili e kënaq plotësisht nevojën dhe urinë e çdo zemre, dhe pasi fëmijët tanë dëgjuan që 5 000 njerëz u ushqyen për shkak se një djalë i vogël ndau peshqit dhe bukën e tij, fëmijëve tanë iu mësua rëndësia e ndarjes.

Ka disa mënyra se si pa dashje mund ta fshehim lavdinë e Perëndisë nga fëmijët tanë. Mund ta kalojmë vëmendjen dhe lavdinë nga Perëndia te një apo më shumë personazhe biblike të përfshira në histori. Mund ta shkëmbejmë të vërtetën qendrore të historisë me një ide pa lidhje dhe shpesh moraliste. Mund të japim mësim atë që është e vërtetë, por ta vendosim theksin në vendin e gabuar. Merrni për shembull këto tri deklarata të vërteta:

- Perëndia më do mua.
- Perëndia kujdeset për mua.
- Perëndia më dëgjon kur lutem.

¹ John Piper, *Expository Exultation: Christian Preaching as Worship* (Wheaton, Ill.: Crossway Books, 2018). I disponueshëm në <https://www.desiringgod.org/books/expository-exultation>

Që të trija janë absolutisht të vërteta, por, nëse i bëjmë më tepër për veten dhe më pak për Perëndinë, përcjellim diçka të rreme dhe e zvogëlojmë lavdinë e Perëndisë. Të shtyrë nga një dëshirë e sinqertë për t'i ndihmuar fëmijët të ndihen mirë për veten e tyre dhe të ndihen të vlerësuar nga Perëndia, mund të themi: “Perëndia të do, kujdeset për ty dhe të dëgjon kur ti lutesh, për shkak se je shumë i/e veçantë.” Ata mund të largohen nga takimi duke u ndier të veçantë, por në të njëjtën kohë do të largohen edhe me një pikëpamje të rreme për veten dhe Perëndinë.

Le të shqyrtojmë një mënyrë tjetër për ta komunikuar të vërtetën e këtyre tri deklaratave:

- Perëndia është aq i dashur dhe i hirshëm, sa i do mëkatarët e padenjë si ti dhe unë.
- Perëndia di gjithçka, prandaj Ai është në gjendje të na japë çfarëdolloj gjëje që na nevojitet. Perëndia është besnik ndaj fëmijëve të tij dhe, si rrjedhim, Ai kujdeset për ta dhe do të sigurojë gjithçka që u nevojitet atyre.
- Perëndia vazhdimisht kujdeset dhe vepron në botë aq sa s-një gjë nuk i shpëton vëmendjes së Tij. Për shkak se Perëndia është i vëmendshëm ndaj fëmijëve të Tij, Ai i dëgjon kur ata luten.

Kur e dëgjojnë këtë, fëmijët do ta ndiejnë inkurajimin nga dashuria, njohuria dhe vëmendja e Perëndisë, por më e rëndësishmja, do të kenë arsye për t'u mahnitur me lavdinë e Perëndisë dhe për t'iu afruar Atij me përlulësi duke pasur një pikëpamje të saktë për Perëndinë e Plotfuqishëm, të cilin janë thirrur ta adhurojnë.

Në një seri të njohur me histori nga Bibla, të shkruar nga një autor, historia e Shadrakut, Meshakut dhe Abed-negosë mbyllet me fjalët “mbani mend fëmijë, Perëndia ju bëri të veçantë dhe ju do shumë”.

Shkrimtari i kësaj historie kishte një qëllim të mirë, por e zhvendosi vëmendjen e fëmijëve nga Perëndia te personazhet në fjalë. Perëndia nuk i shpëtoi Shadrakun, Meshakun dhe Abed-negonë, për shkak se ata ishin të veçantë. Perëndia i shpëtoi Shadrakun, Meshakun dhe Abed-negonë për të shpallur që Perëndia i plotfuqishëm dhe sovran

i gjithësisë i prish planet e liga të njerëzve. Ky Perëndi është shumë herë më i madh se shëmbëlltyra e artë para të cilës këta të rinj të perëndishëm refuzuan të binin në gjuhë. Ky Perëndi është Zot i të gjithëve dhe nuk ka perëndi të tjerë para Tij. Këta tre djem ishin të veçantë, për shkak se i përkisnin Perëndisë dhe Ai është gjithmonë besnik ndaj fëmijëve të Tij. Ai është një Perëndi i madh—një *Perëndi* “i mëshirshëm dhe i dhembshur, që zemërohet ngadalë dhe që ka shumë mirësi dhe të vërtetë” (Psalmi 86:15).

SHPLLJA E VEPRAVE TË LAVDISHME TË PERËNDISË TË ÇON NË ADHURIM

Kur ne theksojmë lavdinë e Perëndisë duke shpallur veprat e Tij të lavdishme, jemi duke siguruar energjinë e dhënë nga Perëndia për adhurim. Asnjë qelizë imja nuk dëshiron të këndoje kur më tregon sa të veçantë ishin Shadraku, Meshaku dhe Abed-negoja. Por kur më tregon një Perëndi që sundon mbi forcat e natyrës dhe i mund forcat e ligësisë për të arritur qëllimet e Tij të pandalshme për lavdinë e Tij dhe për gëzimin e popullit të Tij, atëherë “këndon kjo frymë” për lëvdim të lavdisë dhe hirit të Perëndisë.

Kur isha i vogël, kënga ime e preferuar në shkollën e së dielës (për arsye të dukshme) ishte “Thjesht një djalë i quajtur David”. Fjalët e kësaj kënge përmbledhin historinë, por lënë jashtë heroin e vërtetë. Kënga fillon kështu...

Thjesht një djalë i quajtur David, thjesht një hobe e vogël
Thjesht një djalë i quajtur David, por ai mund të lutej dhe këndonte
Thjesht një djalë i quajtur David, thjesht një përrua me valëzime
Thjesht një djalë i quajtur David, pesë gurë të vegjël zgjodhi ai...²

Kënga vazhdon me hobënë dhe gurin e djaloshit, që silleshin “rreth e rreth” para se guri të qëllojë në shenjë dhe të bëjë që gjiganti “të rrëzohet”. Një fëmije mund t’i pëlqejë kjo këngë dhe ta këndoje me qejf, ashtu si bëja unë dikur, por ata që kujdeseshin për besimin tim

² Arthur Arnott, “Only a Boy Named David” (Brentwood, Tenn: Lillenas Publishing Company, 1931).

nuk e kuptuan fare se si ajo këngë e pafajshme lartësonte “djalin e quajtur David” dhe e përforconte verbërinë time ndaj lavdisë së Perëndisë së Davidit.

Vras mendjen se si do të kishte qenë reagimi në zemrën time, nëse do ta kisha dëgjuar historinë të tregohej në këtë mënyrë:

E gjithë ushtria e Izraelit kishte frikë nga Goliathi.

Por Perëndia nuk kishte nevojë për një ushtri të madhe për ta mundur Goliathin.

Perëndia mund të bëjë çdo gjë.

Dhe për t'i treguar Izraelit që Ai mund të bëjë çdo gjë,

Perëndia përdori një djalosh me një hobe dhe me një gur për ta vrarë gjigantin.

Perëndia e dërgoi Davidin të përballej me gjigantin.

Davidi e solli hobenë e tij rreth e rreth,

dhe Perëndia i dha Davidit një shënjestër të përsosur,

Perëndia e dërgoi gurin drejt e në ballë të Goliathit.

Guri i Perëndisë e vrau gjigantin Goliath.

Asgjë nuk është tepër e vështirë për Perëndinë!

Perëndia gjithmonë i mposht armiqtë e Tij!

Është e vështirë të kujtoj shumë gjëra nga mendja dhe zemra ime si shtatëvjeçar që të them me siguri se si do të kisha reaguar. Megjithatë, kam dëshmuar pothuaj për tri dekada se si shpallja e veprave të lavdishme të Perëndisë në një mënyrë që përlëvdon Perëndinë, i frymëzon fëmijët ta adhurojnë Perëndinë për lavdinë e Tij dhe për gëzimin e tyre.

Në një mesazh të fuqishëm nga Psalmi 145:5: “Një brez do t’i shpallë brezit tjetër veprat e tua”, John Piper thotë:

Lavdërimi është ngazëllim në Perëndinë. Edukimi i brezit të ardhshëm nuk duhet të synojë vetëm edukimin, por duhet të përfshijë edhe ngazëllimin... Mësuesit dhe prindërit që nuk ngazëllohen për Perëndinë në mësimin e tyre, nuk kanë për të shkaktuar ngazëllim në Perëndinë. Mësimi i thatë, indiferent dhe pa emocione për Perëndinë—qoftë në shtëpi apo në kishë—në rastin më të mirë është një e vërtetë gjysmake. Thotë një gjë për

Perëndinë dhe portretizon një gjë krejt tjetër. Nuk ka përputhje. Thotë që Perëndia është i madh, por na mëson sikur Perëndia nuk është i madh.³

Shpresa dhe vizioni për këtë përkushtim të shtatë është që fëmijët tanë të jenë lavdërues të Perëndisë, që t'i japin Perëndisë dashurinë, nderin, përkushtimin, besimin, bindjen, lavdërimin dhe adhurimin e tyre më të madh. Kjo është mënyra e vetme drejt gëzimit të tyre të përjetshëm dhe që i kënaq plotësisht.

P Ë R M B L E D H J E

Nëse zelli ynë përshtatet me zellin e Perëndisë dhe nëse përpjekjet tona përputhen me qëllimin e Perëndisë, atëherë synimi i dishepullimit tonë do të jetë lavdia e Perëndisë, në mënyrë që madhështia dhe vlera e Tij të bëhen të njohura në mbarë dhe në mbarë brezat. Kur e theksojmë si duhet lavdinë e Perëndisë, ndërsa shpallim *veprat e Tij të lavdishme*, reagimi i natyrshëm i zemrës është adhurimi. Shpallja e veprave të lavdishme të Perëndisë në një mënyrë që e përlevdon Perëndinë, i frymëzon fëmijët ta adhurojnë Perëndinë për lavdinë e Tij dhe për gëzimin e tyre në Të.

Vështrim përpara: *Po sikur ta humbasim zellin për këto përkushtime ndaj dishepullimit?*

³ John Piper, "One Generation Shall Praise Your Works to Another: Education for Exultation in the Next Generation," predikim i dhënë në Kishën Baptiste Betlehem, Minneapolis, Minn., 19 Mars 2000. Dorëshkrimi i këtij mesazhi është i përfshirë në Shtojcën 4.

Mos t'ju lëshojë zemra

“Prandaj, duke pasur këtë shërbim për mëshirën që na është bërë, ne nuk na lëshon zemra” (2 e Korintasve 4:1).

NDËRSA ARRIJMË NË KAPITULLIN përmbyllës të librit që ka për qëllim të frymëzojë zell për dishepullimin e brezit të ardhshëm, personalisht jam i vetëdijshëm se sa shpejt mund të humbasë një zell i tillë. Për mua, një nga tundimet më të egra në shërbesë ka qenë tundimi për të më lëshuar zemra.

Rrethana dhe përjetime të panumërta mund të na tundojnë që të na lëshojë zemra në dishepullimin e brezit të ardhshëm. Mund ta humbasim zellin:

- kur shërbesa në kishë apo shërbesa si prindër nuk është ajo që prisnim.
- kur përparimi është i ngadaltë, i penguar apo mungon fare.
- kur pengesat janë tepër të mëdha apo duken të pamundura për t'u tejkaluar.
- kur fryti i përpjekjeve tona duket i parëndësishëm apo i pavlerë.
- kur ka shumë probleme, shumë telashe, shumë vështirësi dhe shumë kërkesa për kohën tonë.
- kur merren vendime të këqija, të cilat ndikojnë dhe minojnë atë që po përpiqemi të bëjmë.
- kur ka shumë kritika, shumë pak bashkëpunim, shumë rezistencë, shumë pak vlerësim, shumë ankesa, shumë pak inkurajime, shumë punë dhe shumë pak mbështetje.

- kur motivet dhe veprimet janë të dyshimta dhe fjalët keqkuptohen.
- kur ndihemi të pafuqishëm për të bërë ndryshimet që duhen bërë.

Lista mund të zgjatet dhe tundimet për të na lëshuar zemra janë të shumta!

Nëse dikush kishte arsye për ta lëshuar zemra, sigurisht që ishte apostulli Pal, i cili u përball me armiqësi dhe kundërshtim, me një mori problemesh dhe shqetësimesh të ndryshme në kishat që mbolli, për të mos përmendur kërcënimet kundër jetës së tij dhe vuajtjet e mëdha fizike. Madje, ai përjetoj edhe shkurajimin më të madh, kur pa se Ungjilli në kulturën e kohës ishte “i mbuluar për ata që humbin” nga “perëndia i këtij shekulli [i cili] ua verboi mendjet atyre që nuk besojnë” (2 e Korintasve 4:3-4). Në të gjitha këto situata, Pali vendosi që të mos ligëstohej, sepse për të ligështimi do të thoshte të humbiste guximin dhe vullnetin për të vazhduar. Do të thoshte të dorëzohej.

Në sportin e boksit, një boksier mund të tregojë që dorëzohet duke e hedhur peshqirin e tij në mes të ringut. Hedhja e peshqirit do të thotë dorëzim dhe kështu sinjalizon fundin e ndeshjes. Të lëshuarit e zemrës është si hedhja e peshqirit. Do të thotë të heqësh dorë nga ndeshja, para se të bjerë kambana e fundit apo ta ndalosh vrapin në garë, para se të kalosh vijën e finishit. Do të thotë ta braktisësh projektin, para se ta përfundosh detyrën. Pasi na ka lëshuar zemra, e humbasim gjithë zellin.

Për ne mund të jetë e lehtë të biem dakord që nuk duhet të na lëshojë zemra, por më domethënëse është të dallojmë bazën e këmbënguljes tonë. Nxitja e Palit që të vazhdonte ta ndiqte shërbesën me zell, ishte dija që shërbesa i ishte dhënë “prej mëshirës së Perëndisë”. Ai e dinte se ishte dhuratë e pamerituar të ishte shërbëtor i Perëndisë, të cilit i ishte besuar Ungjilli dhe privilegji i shpalljes së tij tek të tjerët. E njëjta mëshirë u është dhënë të gjithë besimtarëve, duke na bërë ambasadorë të Perëndisë, të cilët tani kanë shërbesën e shpalljes së këtij mesazhi të lavdishëm të pajtimit përmes Jezu Krishtit dhe të reflektimit të “dritës së njohurisë së lavdisë së Perëndisë” te të tjerët (2 e Korintasve 4:6). Ne mund të themi me Palin: “Prandaj, duke pasur

këtë shërbim për mëshirën që na është bërë, ne nuk na lëshon zemra.” Ne nuk duhet ta hedhim peshqirin në ring.

Mos e dhëntë Perëndia që ndonjërin nga ne ta lëshojë zemra për shërbesën e Ungjillit, të cilën e kemi marrë nga mëshira e Perëndisë. Ky mendim duhet të na futë të dridhurat. Neve nuk mund të na lëshojë zemra në reflektimin e njohurisë së lavdisë së Perëndisë. Neve nuk duhet të na lëshojë zemra në shpalosjen e fuqisë së jashtëzakonshme të Krishtit—te bota—tek ata që po transformohen nga një lavdi në tjetrën. Të dorëzohesh për Ungjillin, do të thotë të besosh më kot. Pali këshilloi:

Tani, o vëllezër, po ju deklaroj ungjillin që ju kam shpallur dhe që ju e keni marrë dhe mbi të cilin ju qëndroni, dhe me anë të të cilit ju jeni shpëtuar, nëse do ta mbani fjalën që ju kam predikuar, veç nëse besuat kot (1 e Korintasve 15:1-2).

Besimi karakterizohet nga qëndrueshmëria me zell.

Detyra e Palit ishte e qartë që të ishte “predikues dhe apostull... mësues i johebrenjve në besim dhe në të vërtetë” (1 e Timoteut 2:7). Në këtë libër, jam përpjekur të argumentoj që ne si prindër, mësues dhe udhëheqës të kishës kemi edhe një thirrje të dhënë nga Perëndia për të arritur dishepullimin e brezit të ardhshëm në rolet tona të ndryshme. Shtatë përkushtimet sigurojnë një vizion dhe një strukturë për këtë shërbesë dhe për përgjegjësinë që na është dhënë prej mëshirës së Perëndisë. Prandaj, pyetja është: si të mos jemi pjesë e atyre që i ka lëshuar zemra dhe kanë humbur zellin për dishepullimin e brezit të ardhshëm?

Duke theksuar një vizion për shërbesën tonë që ka Perëndinë në qendër (Përkushtimi 1), dallojmë që zelli për dishepullimin e brezit të ardhshëm nuk mbështetet në faktin kush jemi ne, por kush është Perëndia. Disa herë te 2 e Korintasve Pali na tregon që kjo është mënyra se si ai e pa veten dhe shërbesën që kishte marrë prej mëshirës së Perëndisë. Më poshtë janë disa të vërteta nga kjo letër, të cilat Perëndia i ka përdorur për të më ushqyer zellin dhe për të më ruajtur që të mos më lëshojë zemra. Këto të vërteta ju forcofshin edhe juve:

▼ ***Kjo nuk është thjesht një punë. Unë jam shumë më tepër se një i punësuar. Jam caktuar nga Perëndia që të shërbej para Perëndisë.***

Ne në fakt nuk falsifikojmë fjalën e Perëndisë, si shumë të tjerë, por flasim me sinqeritet si nga ana e Perëndisë, përpara Perëndisë në Krishtin (2 e Korintasve 2:17).

▼ ***Nuk ka të bëjë me aftësinë time; ka të bëjë me mjaftueshmërinë e Perëndisë për të më bërë mua të aftë.***

...aftësia jonë vjen nga Perëndia, i cili na bëri të aftë të jemi shërbëtorë të besëlidhjes së re. (3:5-6)

▼ ***Unë jam thjesht lajmëtar që përcjell të vërtetën. Krishti është ai që e heq velin, jo unë. Njerëzit shohin lavdinë e Tij, jo timen. "Fryma e Perëndisë së gjallë" është ai që shkruan në pllakat e zemrës së tyre, jo unë.***

Duke qenë manifestuar se jeni letër e Krishtit, e hartuar me anë të shërbesës sonë, dhe e shkruar jo me bojë, por me Frymën e Perëndisë së gjallë, dhe jo mbi rrasa guri, por mbi rrasa të mishta të zemrës. (3:3)

▼ ***Unë jam thjesht një pasqyrë që reflekton dritën e Atij që shpall:***

"Le të ndriçojë drita në errësi", [Ai] është i njëjti që shkëlqeu në zemrat tona për t'na ndriçuar në njohurinë e lavdisë së Perëndisë, në fytyrën e Jezu Krishtit (4:6).

▼ ***Unë jam thjesht një "enë prej balte" e krijuar nga Perëndia, i cili zgjodhi të vendoste thesarin e Tij brenda një personi të dobët, të brishtë dhe nevojtar.***

...që epërsia e pashoqe e kësaj fuqie të jetë nga Perëndia dhe jo nga ne (4:7).

Krahasimi me enët prej balte na kujton që çdo dobësi, kufizim dhe paaftësi që kemi, janë pjesë e qëllimit përfundimtar të Perëndisë për ta përlëvduar Vetën e Tij në përpjekjet tona dhe për ta treguar fuqinë e Tij që vepron në zellin tonë.

[Për shkak se jemi enë prej balte] jemi të shtrënguar në çdo mënyrë... [por për shkak të fuqisë së pashoqe të Perëndisë]... pa u ngushtuar (4:8).

[Për shkak se jemi enë prej balte] jemi ndërdushas... [por për shkak të fuqisë së pashoqe të Perëndisë nuk jemi]... të dëshpëruar (4:8).

[Për shkak se jemi enë prej balte] jemi... të përndjekur... [por për shkak të fuqisë së pashoqe të Perëndisë nuk jemi]... të braktisur (4:9).

[Për shkak se jemi enë prej balte] jemi... të rrëzuar... [por për shkak të fuqisë së pashoqe të Perëndisë nuk jemi]... të shkatërruar (4:9).

[Për shkak se jemi enë prej balte] ... kurdo ne e mbajmë në trupin tonë vdekjen e Zotit Jezus... [por për shkak të fuqisë së pashoqe të Perëndisë] ...edhe jeta e Jezusit të shfaqet në ne (4:10).

Ena prej balte e Palit, trupi i tij, u u fshikëllua të paktën 195 herë me kamxhikë. Tri herë u rrah me shkopinj. Një herë u vra me gurë. Tri herë iu mbyt anija. Mbeti në det të hapur një natë dhe një ditë. Ishte në rrezik nga lumenjtë, në rrezik nga kusarët, në rrezik nga judenjtë, në rrezik nga johebrenjtë, në rrezik në qytet, në rrezik në shkretëtirë, në rrezik në det, në rrezik nga vëllezërit e rremë. Trupi i tij duroi mundime dhe vështirësi, kaloi shumë net pa gjumë, i uritur dhe i etur, shpesh pa ushqim, në të ftohtë dhe në të zhveshur. Përveç gjithë këtyre ai përjetonte edhe presionin e përditshëm të ankthit për të gjitha kishat ((2 e Korintasve 11:25-28). Megjithatë, reagimi i tij është i jashtëzakonshëm:

Në qoftë se duhet të mburrem, unë do të mburrem me ato që kanë të bëjnë me dobësinë time (11:30).

Palit gjithashtu iu dha edhe një “gjemb”, për të cilin ai tha se ishte “një lajmëtar i Satanit” për ta sulmuar enën e tij prej balte. Pali iu “lut tri herë Zotit” që ta largonte, por Zoti përkundrazi i kujtoi atij burimin e qëndrueshmërisë dhe mbrojtjes së tij për të mos e lëshuar zemra:

Por ai më tha: “Hiri im të mjafton, sepse fuqia ime përsoset në dobësi” (12:9).

Prandaj, Pali me gëzim u mburr në dobësitë e enës së tij prej balte:

...që fuqia e Krishtit të rrijë tek unë. Prandaj unë kënaqem në dobësi, në fyerje, në nevoja, në përndjekje, në ngushtica për shkak të Krishtit, sepse, kur jam i dobët, atëherë jam i fortë” (12:9-10).

Prandaj edhe ne mund të themi: “Prandaj, duke pasur këtë shërbim për mëshirën që na është bërë, ne nuk na lëshon zemra.”

Ndërsa Jezusi dhe dishepujt e Tij po shkonin për në Jerusalem, Ai e dinte se vdekja e Tij ishte afër. Një nga mënyrat se si Ai i përgatiti dishepujt për largimin e Tij, ishte duke u treguar një histori, për të cilën Luka thotë se kishte për qëllim që t’u kujtonte atyre se “duhet të lutemi vazhdimisht pa u lodhur” (Luka 18:1). Kjo ishte historia e njohur e vejshës këmbëngulëse, e cila vazhdonte t’i kërkonte të drejtën gjykatësit të padrejtë. Ne mund të themi se ajo ishte një grua e “zellshme” për çështjen e saj.

Pasi e tregoi historinë, Jezusi tha kështu:

“Dëgjoni ç’thotë gjykatësi i padrejtë. Vallë Perëndia nuk do të marrë hak për të zgjedhurit e tij që i këlthasin atij ditë e natë? A do të vonojë vallë, të ndërhyjë në favor të tyre? Po, unë ju them se ai do t’ua japë të drejtën së shpejti” (18:6-8a).

Ajo që po thotë Jezusi, është e qartë. Kjo grua fitoi në apelin e saj drejtuar një gjykatësi të lig, të padrejtë dhe që nuk kishte frikë prej Perëndisë. Sa më tepër do të fitojmë ne në përgjërimin tonë drejtuar Atit tonë të drejtë në qiell?

Kjo grua ishte e panjohur për gjykatësin; ne jemi fëmijët e dashur të Perëndisë. Ajo ishte krejt e vetme; ne jemi mes një shumice që i afrohet fronit së bashku në kërkesën tonë.

Ajo nuk kishte njeri tjetër që ta mbështeste çështjen e saj, por ne kemi një Avokat që i drejtohet Atit të Tij për llogarinë tonë.

Ajo u shpërfill dhe u anashkalua, kurse ne mikpritemi në praninë e Zotit. Ajo kishte leje të kufizuar; megjithatë ne mund të shkojmë para Perëndisë në çdo moment të ditës apo natës.

Asaj nuk iu dha asnjë inkurajim për të kërkuar ndihmë dhe kishte fare pak shpresë që do ta ndihmonin. Ne na thuhet të vijmë dhe të kërkojmë me sigurinë që do të marrim. Këmbëngulja e saj e bezdisi gjykatësin, kurse këmbëngulja jonë i pëlqen Zotit.

Nëse kësaj gruaje nuk i mungonte zelli për ta parashtruar çështjen e saj para një gjykatësi të padrejtë, sa më të zellshëm duhet të jemi ne në parashtrimin e çështjes sonë para Atit tonë të Drejtë?

“Prandaj, duke pasur këtë shërbim [dishepullimin e brezit të ardhshëm], për mëshirën që na është bërë, ne nuk na lëshon zemra.”

Çdo vështirësi që përjetojmë, çdo lëndim që heqim dhe çdo kundërshtim me të cilin përballemi, ia vlen. “Sepse trishtimi ynë i lehtë që është vetëm për një moment, prodhon për ne [dhe ne besojmë edhe për fëmijët tanë], një peshë të pamasë e të pashoqe të amshueshme lavdie” (2 e Korintasve 4:17). Në ditët kur duket se “jemi vazhdimisht të dorëzuar në vdekje për Jezusin” (vargu 11), ne mund të ngazëllojmë që “jeta e Jezusit [që] shfaqet në mishin tonë të vdekshëm” (vargu 10) po prodhon fryt në ne dhe në brezin e ardhshëm, i cili vlen shumë më tepër nga ajo që jemi në gjendje të shohim.

Ky realitet i forcoftë zemrat tona dhe na aftësoftë të këmbëngulim në shërbesën që kemi marrë prej mëshirës së Perëndisë. Mos e dhëntë Perëndia që neve—si prindër, gjyshër, mësues, pastorë e kushdo tjetër, që po investojmë në besimin e brezave të ardhshëm—të na lëshojë zemra. Duke e pasur shpresën të sigurt në gjithçka që Perëndia është dhe në gjithçka që ka premtuar të jetë, qofshim të zellshëm në frymën dhe forcën që Perëndia siguron, ndërsa vendosim të:

- ▼ Përqafojmë një vizion biblik për besimin e brezit të ardhshëm.
- ▼ Kultivojmë një partneritet të fuqishëm mes kishës dhe familjes.
- ▼ Japim mësim gjerësinë dhe thellësinë e gjithë këshillës së Perëndisë.

- ▼ Shpallim Ungjillin e lavdishëm të Jezu Krishtit.
- ▼ Dishepullojmë mendjen, zemrën dhe vullnetin.
- ▼ Lutemi me varësi te hiri sovran i Perëndisë.
- ▼ Frymëzojmë adhurim të Perëndisë për lavdinë e Perëndisë.

Bëje të gjithë këtë me zell! Bëje të gjithën për shpresën e palëkundshme dhe gëzimin e përjetshëm të brezave të ardhshëm.

Dhe “tani atij që, sipas fuqisë që vepron në ne, mund të bëjë jashtë mase më tepër nga sa kërkojmë ose mendojmë, atij i qoftë lavdia në kishën në Krishtin Jezus *për të gjithë brezat*, në jetë të jetëve. Amen” (Efesianëve 3:20-21).

Mirënjohje

EMRI IM NUK DUHET të jetë i vetmi në kopertinën e këtij libri.

Ky libër nuk do të ekzistonte pa hirin e Perëndisë, të cilit i pëlqen ta madhërojë forcën e Tij në dobësinë tonë dhe të bëjë jashtëzakonisht më tepër nga sa kërkojmë apo mendojmë.

Ky hir i Perëndisë u manifestua te bashkëshortja ime. Zelli i Sally-t për dishepullimin e brezit të ardhshëm ka pasur një efekt ngjitës tek unë. Akoma më tepër, ajo ka ndikuar në vizionin dhe bindjet që u kanë dhënë formë këtyre shtatë përkushtimeve dhe kanë përcaktuar filozofinë e prindërimit dhe shërbesën ndaj fëmijëve dhe të rinjve për shumë vite me radhë. Shumë nga konceptet dhe idetë në këtë libër i kanë rrënjët e tyre në materialet që Sally i përgatiti për seminare, klasa dhe mesazhe konferencash, të cilat janë prezantuar gjatë tri dekadave të fundit. Ajo nuk është vetëm një studente serioze e Biblës, por edhe një mësuese e talentuar, e cila di si të komunikojë me fëmijët. Kjo e ka bërë atë një partnere të paçmueshme dhe të pazëvendësueshme përkrah meje në prindërim dhe në shërbesën ndaj prindërve, fëmijëve dhe të rinjve.

Nga njëra anë, John Piper nuk kishte të bënte fare me këtë libër dhe nga ana tjetër kishte të bënte shumë me të. Do të ishte e vështirë që ta mbitheksoja mënyrën se si Perëndia e ka përdorur ndikimin e predikimit dhe shërbesës së mësimit të John Piper, tërësisht të përqendruara në Perëndinë për ta sjellë në ekzistencë këtë libër dhe shërbesën e Truth78. Pasioni i tij për Perëndinë, një pasion i rrënjosur në Bibël, dhe pasioni për të vërtetën në lidhje me Perëndinë, ka ndezur dhe ruajtur tek unë, te Sally dhe tek unë, dhe te kolegët tanë në Truth78 një zell për dishepullimin e brezit të ardhshëm.

Fokusi ynë te fjala “zellplotë” dhe te shtatë përkushtimet lindi gjatë një fundjave lutjeje dhe planifikimi, e cila u pasua nga disa javë diskutimi, shënimi të asaj që u fol dhe caktimi përparësish në vjeshtë të vitit 2019. Falënderoj Perëndinë për Brian Eaton, Steve Watters, Dan Dumas, Jill Nelson, Gary Brewer dhe Sally Michael, të cilët ia kushtuan veten e tyre detyrës së paraqitjes së një shprehjeje të përmbledhur e, megjithatë gjithëpërfshirëse, bindjesh dhe misioni, e cila e përcakton shërbesën Truth78. Përmbajtja e këtij libri është fryti i atyre diskutimeve, i zbulimeve dhe urtësisë kolektive të këtyre bashkëpunëtorëve besnikë në shërbesë.

Kjo përpjekje është mbështetur nga stafi jashtëzakonisht i talentuar i Truth78, nga bordi i drejtorëve dhe partnerët e shërbesës, të cilët po e ndjekin këtë vizion bashkë me ne. Ata janë lutur me besnikëri dhe kanë investuar nga koha dhe burimet e tyre për ta mbështetur këtë përpjekje. Dëshira jonë e zjarrtë dhe e përbashkët është t'i shërbejmë kishës dhe të nxitim një vizion biblik për dishepullimin dhe gëzimin e përjetshëm të brezit të ardhshëm. Do t'i jem përjetë mirënjohës Perëndisë për këta partnerë të çmuar në shërbesë.

Perëndisë i qoftë lavdia në kishën dhe në Krishtin Jezus për të gjithë brezat!

Shtojca 1

Burime për mbështetjen e përkushtimeve

Burimet e mëposhtme dhe materialet e trajnimit në lidhje me secilën nga shtatë përkushtimet janë të disponueshme apo të rekomanduara nga Truth78. Trajnimi është i disponueshëm në **Truth78.org/training** dhe burimet janë të disponueshme në **Truth78.org/products**.

Përqaftoni një vizion biblik për besimin e brezit të ardhshëm.

- Themelet për shërbesë
(truth78.org/foundations-for-ministry)
- *Indestructible Joy for the Next Generations*

Kultivoni një partneritet të fuqishëm mes kishës dhe familjes.

- Partneriteti me kishën tuaj
(truth78.org/partnering-with-your-church)
- Partneriteti me prindërit
(truth78.org/partnering-with-parents)
- *Children in the Worship Service*

Jepni mësim gjerësinë dhe thellësinë e gjithë këshillës së Perëndisë.

- Shkolla e së dielës, Studimi biblik i mesjavës, Klubi Ndërbreznor i Biblës /Kurrikula VBS (truth78.org/curriculum-introduction)
- Shtrirja dhe shpjegimi me radhë (truth78.org/scope-sequence-explanation)

Shpallni Ungjillin e lavdishëm të Jezu Krishtit.

- *Helping Children to Understand the Gospel*
- *God's Gospel*
- *Established in the Faith*
- *Glorious God, Glorious Gospel*
- *The World Created, Fallen, Redeemed, Restored*

Dishepulloni mendjen, zemrën dhe vullnetin.

- Shtrirja dhe shpjegimi me radhë (truth78.org/scope-sequence-explanation)
- *Discipleship through Doctrinal Teaching and Catechism*
- *Mothers: Disciplers of the Next Generations*

Burime të rekomanduara për drejtorët e edukimit të krishterë

- *Teaching to Change Lives: Seven Proven Ways to Make Your Teaching Come Alive* nga Dr. Howard Hendricks
- *Creative Bible Teaching*, nga Lawrence O. Richards dhe Gary J. Bredfeldt

Burime të rekomanduara për prindërit

- *Gospel-Powered Parenting: How the Gospel Shapes and Transforms Parenting* nga William P. Farley
- *The Disciple -Making Parent: A Comprehensive Guidebook for Raising Your Children to Love and Follow Jesus Christ* nga Chap Bettis
- *Teach them Diligently: How to Use the Scriptures in Child Training* nga Lou Priolo

- *Shepherding a Child's Heart* nga Tedd Tripp
- *Instructing a Child's Heart* nga Tedd dhe Margy Tripp

Lutuni me varësi te hiri sovran i Perëndisë.

- *Big, Bold, Biblical Prayers for the Next Generation*
- *Praying for the Next Generation*
- *A Father's Guide to Blessing His Children*
- *Utter Dependency on God, Through Prayer*

Frymëzoni adhurim të Perëndisë për lavdinë e Perëndisë.

- *A Vision for God-Centered, Gospel-Focused Teaching for the Next Generations*, video nga David dhe Sally Michael rreth themeleve të një shërbese fëmijësh me Perëndinë në qendër (truth78.org/foundations-for-ministry)

BURIME SHITESË PËR DISHEPULLIMIN E FËMIJËVE

- *Fighter Verses* (fighterverses.com)
- *The Inductive Bible Study Handbook* (truth78.org/the-inductive-bible-study-handbook-print)
- *Librat Making HIM Known* (truth78.org/products/making-him-known)
- *When I Am Afraid* (truth78.org/when-i-am-afraid)

Shtojca 2

Vizioni për brezat e ardhshëm

Kisha College Park • Indianapolis, Indiana • 5-4-15

PËRMBLEDHJE E VIZIONIT

Që brezi i ardhshëm ta ndjekë me pasion Jezusin

DEKLARATA E VIZIONIT

Të ndezim një pasion në brezat e ardhshëm të Kishës College Park për ta ndjekur Jezusin me pasion, me synimin për të qenë burra dhe gra të përqendruar në Perëndinë, që lartësojnë Krishtin, të varur prej Frymës, të zhytur në Bibël, të themeluar nga ana doktrimore, të mbushur me besim, me një mendësi misioni dhe të pjekur nga ana frymërore.

TË PËRQENDRUAR NË PERËNDINË

“Pra, nëse hani, nëse pini, nëse bëni ndonjë gjë tjetër, të gjitha t'i bëni për lavdinë e Perëndisë” (1 e Korintasve 10:31).

Synimi ynë është që brezi i ardhshëm të dallojë epërsinë e Perëndisë dhe të përqafojë qëllimin e Tij përfundimtar për ta përlëvduar Veten në të gjitha gjërat; dhe të jetojë një jetë që e shpalos atë qëllim duke dëshiruar Perëndinë, duke pasur frikë prej Tij, duke u kënaqur, duke iu bindur, duke i besuar, duke e admiruar dhe duke qenë plotësisht i kënaqur në Të, më tepër se në çfarëdo gjëje tjetër dhe duke shpallur lavdinë e Tij brez pas brezi.

Lutja jonë është që:

- fëmijët tanë do ta lexojnë Biblën me sy të përqendruar te Perëndia për lavdinë e emrit të Tij.
- vëmendja e fëmijëve tanë do të përqendrohet te Perëndia.
- brezi i ardhshëm do ta adhurojë, do ta admirojë dhe do ta lartësojë shkëlqimin dhe madhësitinë e Perëndisë në jetë të jetëve.
- ata do të ndjekin një vizion për jetën e tyre (Romakëve 11:36).
- ata do ta kenë frikë Perëndinë dhe do të kënaqen në të gjitha rrugët e Tij (Ligji i Përtërirë 10:12).
- përqendrimi te Perëndia do të jetë refreni i vazhdueshëm në gjithçka që bëjmë për brezat e ardhshëm.
- fëmijët tanë, së bashku me gjithë krijimin, do të shpallin lavdinë e Perëndisë dhe do të nderojnë emrin e Tij përjetë (Isaia 43:7).

LARTËSUES TË KRISHTIT

“Prandaj edhe Perëndia e lartësoi madhërisht dhe i dha një emër që është përmbi çdo emër, që në emër të Jezusit të përkulet çdo gju i krijesave (ose gjërave) qiellore, tokësore dhe nëntokësore, dhe çdo gjuhë të rrëfejë se Jezu Krishti është Zot, për lavdi të Perëndisë Atë” (Filipianëve 2:9-11).

Synimi ynë është që fjalët, mendimet, vendimet dhe veprat e fëmijëve tanë të bëhen në emër të Krishtit, prej fuqisë së Tij dhe sipas hirit të Tij, në mënyrë që në gjithçka Krishti të mund të ketë parësinë (Kolosianëve 1:18) dhe të përlevdohet në ta dhe ata në të si thesari i tyre suprem (Romakëve 11:36; Kolosianëve 3:17; 2 e Thesalonikasve 1:11-12).

Lutja jonë është që:

- brezat e ardhshëm të mund të zotërojnë një dashuri më të thellë dhe më të qëndrueshme për Krishtin (Gjoni 15:4-6).
- Jezu Krishti të mund të jetë Zoti, Shpëtimtari, Mbreti dhe thesari i tyre më i madh.
- brezi i ardhshëm ta shijojë dhe ta shohë lavdinë e gjithë-kënaqshme të Zotit tonë Jezu Krisht.

- Krishti të mund të jetë për fëmijët tanë synimi i përhershëm dhe më i lartë i të gjitha veprimeve, mendimeve dhe ndjenjave të tyre.
- këmbët e fëmijëve tanë të qëndrojnë një ditë para fronit e para Qengjit dhe veshët e tyre të dëgjojnë Atë që u thotë: “Të lumtë, shërbëtor i mirë dhe besnik; ti u tregove besnik në gjëra të vogla; unë do të të vë mbi shumë gjëra; hyr në gëzimin e zotit tënd” (Mateu 25:23).

TË VARUR PREJ FRYMËS

“Edhe unë kam qenë të ju me dobësi, me frikë dhe drithërimë të madhe. Dhe fjala ime dhe predikimi im nuk u bënë me fjalë mbushamendëse nga dituria njerëzore, por në dëftim të Frymës dhe të fuqisë, që besimi juaj të mos qëndrojë mbi diturinë e njerëzve, po mbi fuqinë e Perëndisë” (1 e Korintasve 2:3-5).

Synimi ynë është që fëmijët tanë të mësojnë të mbështeten te Fryma e Shenjtë për fuqi në dobësi, për guxim në dëshmi, për shpresë në vështirësi dhe për fuqi për të jetuar një jetë të rrënjësor në dashuri, gëzim, paqe, durim, mirëdashje, mirësi, besim, zemërbutësi, vetëkontroll (Galatasve 5:22-23); dhe të marrin forcën për të kuptuar me të gjithë shenjtorët, cila është gjerësia dhe gjatësia, thellësia dhe lartësia, dhe ta njohin dashurinë e Krishtit që tejkalon çdo njohuri, që të mund të mbushen me tërë plotësinë e Perëndisë (Efesianëve 3:18-19).

Lutja jonë është që:

- fëmijët tanë do të kenë çliruar energji, krijimtari dhe dhunti për hir të Ungjillit dhe për gëzimin e brezave që do të vijnë.
- fëmijët tanë të mos dorëzohen para “frymës së botës” (1 e Korintasve 2:12).
- mendimet e tyre, sjellja dhe karakteri të kenë aromën e këndshme të Krishtit (2 e Korintasve 2:15).
- ata do të kenë mendje që përqendrohet në gjëra që janë të vërteta, të ndershme, të drejta, të pastra, të dashura, me famë të mirë, të virtytshme dhe të lavdërueshme (Filipianëve 4:8).

TË ZHYTUR NË BIBËL

“Lum njeriu që nuk ecën sipas këshillës të të pabesëve, që nuk ndalet në rrugën e mëkatarëve dhe nuk ulet bashkë me tallësit, por gjen kënaqësinë e tij në ligjin e Zotit dhe mendon thellë ditë e natë mbi ligjin e tij” (Psalmi 1:1-2).

Synimi ynë është që brezi i ardhshëm të zhytet gjithë gëzim në Bibël përmes studimit, meditimit dhe mësimit përmendsh, gjëra që do t'i bëjnë ata të ditur për shpëtimin me anë të besimit që është në Krishtin Jezus (2 e Timoteut 3:15) dhe që Fjala do t'i japë formë të kuptuarit që ata kanë për Perëndinë, për veten dhe për botën në të cilën jetojnë, duke ndikuar kështu çdo sferë të jetës së tyre, përfshirë bisedat, lutjet, mendimet, ndjenjat, këshillën, vendimet, qëndrimet, opinionet dhe përparësitë e tyre.

Bindja jonë është që:

- përmes zbulësës që na është dhënë në Bibël, fëmijët tanë do të mësojnë kush është Perëndia, çfarë ka bërë Ai, qëllimet e Tij të mira, si i shpëton Ai njerëzit e Tij nga mëkati dhe si duhet të reagojmë në mënyrën e duhur ndaj Tij (2 e Timoteut 3:16-17; Gjoni 20:31).
- ne duhet t'i mësojmë fëmijët që ta lexojnë dhe të kuptojnë si duhet Biblën, duke i inkurajuar drejt një shqyrtimi të matur dhe interpretimi të kujdesshëm të pasazheve të Biblës.

Lutja jonë është që fëmijët tanë:

- do të zotërojnë një sasi të madhe vargësh biblike të mësuara përmendsh.
- do të kenë një besim të palëkundur në Fjalën e pandryshueshme të Perëndisë.
- do ta trajtojnë si duhet Fjalën e të vërtetës (2 e Timoteut 2:15).
- do të jenë të themeluar në Fjalën e Perëndisë.
- do të kenë një të folur të kripur me Fjalën e Perëndisë, e cila

do të rrjedhë nga depozita e Shkrimit që kanë mësuar përmendsh.

- do ta përqafojnë Biblën si thesar i çmuar që është.
- “që nga fëmijëria” do ta njohin Biblën, në mënyrë që të mund të njohin Perëndinë e Biblës (2 e Timoteut 3:15).
- do të jenë njerëz të zhytur në Bibël që kërkojnë përgjigje për pyetjet e jetës në librin e jetës.
- do të jenë njerëz të zhytur në Bibël që kanë këshilltar, ngushëllues dhe interpretues—Frymën e Shenjtë, i Cili është përherë i pranishëm.

Vizioni ynë është që:

- nga çerdhet tona të rritim një brez tjetër burrash dhe grash të zhytur në Bibël, të cilët e ndjekin me pasion Zotin Jezu Krisht.
- të bashkëpunojmë me prindërit për ta dhënë mësim Fjalën e Perëndisë, me qëllim që fëmijët tanë ta njohin Fjalën e Perëndisë dhe ta ndjekin me pasion Zotin Jezu Krisht.
- t'i njohim fëmijët tanë me sa më shumë pjesë të Shkrimit që ata mund të thithin, në vend që t'i mërzojmë me prezantime të cekëta të së vërtetës së holluar.
- të shohim një burrë plak, të heshtur dhe të paralizuar nga një ishemi, i cili me gëzim mbahet fort pas një vargu, të cilin e ka mësuar që në vegjëli - “Cilin kam në qiell veç teje? Dhe mbi tokë nuk dëshiroj tjetër njeri veç teje” (Psalmi 73:25-26).

TË THEMELUAR NË DOKTRINË

“Por ti shpall ato që përkojnë me doktrinën e shëndoshë” (Titit 2:1).

Synimi ynë është që brezi i ardhshëm të pajiset për ta parë, për ta kuptuar dhe për ta përqaftuar gjithë këshillën e Perëndisë, lavdinë e atribueteve të Tij, shkëlqimin e madhështisë së Tij, përsosurinë e udhëve të Tij, bukurinë e Ungjillit sipas qëllimeve të Tij shpenguese, në mënyrë që të mund ta njohin Atë sikurse është dhe t'i besojnë për gjithçka që ka premtuar; të dallojnë ndonjë gjë që shkon kundër Fjalës dhe vullnetit të Tij dhe të jenë të mirëpajisur për shërbesën.

Bindja jonë është që ne duhet:

- t'u mësojmë fëmijëve tanë të gjitha doktrinat thelbësore të besimit të krishterë (Kolosianëve 1:28; Veprave 20:26-28; Titit 2:1), dhe të përpiqemi t'u përcjellim gjithë këshillën e Perëndisë përmes një ekspozimi kronologjik të historisë së Biblës, përmes një teologjie biblike të linjës kryesore të historisë së Biblës, përmes një teologjie sistematike të doktrinave themeluese, përmes një ekspozimi ndaj Biblës si udhëzim moral dhe teologji etike dhe përmes një prezantimi të qartë të Ungjillit të Jezu Krishtit; dhe t'u mësojmë atyre aftësitë për të kuptuar dhe për të interpretuar si duhet Biblën.
- t'u japim fëmijëve tanë të vërtetat e mëdha që shprehen dhe shpjegohen përmes fjalëve dhe shembujve që kuptohen lehtë.
- t'i rezistojmë tundimit për t'i shmangur doktrinat e vështira, por t'i japim ato mësim në një mënyrë të përshtatshme për moshën, si edhe në mënyrë krijuese dhe tërheqëse me shpresën që Fryma e Shenjtë do të japë kuptim dhe rritje përmes mësimin besnik të Fjalës (Veprat 20:26-28; 2 e Timoteut 2:7).
- të synojmë që fëmijët tanë të themelohen fort në besim dhe doktrinë, me qëllim që të jenë të sigurt në bindjet e tyre, të mos dorëzohen para "frymës së botës" dhe t'i qëndrojnë besnikë Krishtit.

Ne besojmë që:

- teologjia e duhur mbështet doktrinën e vërtetë.
- edukimi krijon bazën për ngazëllim.
- ajo që mësohet në fëmijëri, shpesh ruhet për gjithë jetën.

Me qëllim që:

- fëmijët tanë të mund të kenë dëshira, qëndrime dhe veprime të formësuara nga e vërteta.

TË MBUSHUR ME BESIM

“U kryqëzova bashkë me Krishtin dhe nuk rroj më unë, po Krishti rron në mua; dhe ajo jetë që tani jetoj në mish, e jetoj në besimin e Birit të Perëndisë, që më deshi dhe dha veten për mua” (Galatasve 2:20).

Synimi ynë është që brezi i ardhshëm të pajiset për të jetuar me besim në Birin e Perëndisë, të ecë në udhët e Tij, t’i besojë Atij në çdo rrethanë, të qëndrojë i palëkundur nga hiletë e djallit, të mbahet fort dhe me siguri në mirësinë e Tij, të prehet në sovranitetin e Tij, të vazhdojë me durim vrapimin e garës që gjendet para nesh, të këmbëngulë në sigurinë e plotë të shpresës, ndërsa rend drejt synimit të çmimit të thirrjes së lartme të Perëndisë në Krishtin Jezus, duke qëndruar besnik deri në fund.

Lutja jonë është që brezi i ardhshëm:

- të qëndrojë pa u lëkundur në premtimet e Perëndisë.
- të zotërojë një besim që do të qëndrojë i palëkundur, kur të vijë vështirësitë e pashmangshme (Psalmi 125:1).
- të pajiset për t’u bërë ballë stuhive të jetës.
- të mund ta njohë dëshminë dhe punën e Perëndisë, që fëmijët që ende nuk kanë lindur, të mund t’ua tregojnë fëmijëve të tyre, në mënyrë që të vendosin te Perëndia besimin e tyre dhe të mos i harrojnë veprat e Perëndisë... (Psalmi 78:6-7).

TË PJEKUR FRYMËRISHT

“...që ne e kumtuam, duke e qortuar dhe duke e mësuar çdo njeri me çdo urtësi, që ta paraqesim çdo njeri të përsosur në Jezu Krishtin” (Kolosi-nëve 1:28).

Synimi ynë është që brezi i ardhshëm të ecë në urtësinë e Perëndisë me thjeshtësi, sinqeritet të perëndishëm, vetëpërmbytje dhe kthjelltësi duke zotëruar vetitë për ta dalluar të mirën dhe të keqen (Hebrenjve 5:14); dhe të rriten në çdo aspekt sipas Krishtit (Efesianëve 4:11-16).

Lutja jonë është që fëmijët tanë:

- të jenë në gjendje të përqafojnë dhe të zbatojnë një të kuptuar biblik të burrërisë dhe grarisë.
- të jenë të disiplinuar në adhurim, studim, lutje dhe shërbesë.
- të përfshihen mirë në jetën dhe shërbesën e kishës.
- t'i kuptojnë dhe t'i përdorin në mënyrë të efektshme dhuntitë e tyre.
- të zhvillojnë dhe të ruajnë marrëdhënie të forta, jetëdhënëse dhe të ekuilibruara me bashkëmoshatarët, prindërit dhe të rriturit e tjerë.
- të frymëzohen prej shembullit të prindërve, vullnetarëve që punojnë me të vegjëlit, mësuesve të shkollës të së dielës dhe udhëheqësve të të rinjve që me besnikëri u përcjellin atyre këshillën e plotë të Perëndisë.
- të pajisen, të inkurajohen, të frymëzohen dhe të mbështeten për t'i rritur fëmijët e tyre në besim.

MENDËSI MISIONI

“Por ju do të merrni fuqi kur Fryma e Shenjtë do të vijë mbi ju dhe do të më bëheni dëshmitarë në Jerusalem dhe në gjithë Judenë dhe Samarinë dhe deri në skajin e dheut” (Veprave 1:8).

Synimi ynë është që brezi i ardhshëm të jenë të krishterë guximtarë që kanë një zemër për botën, të pajisur mirë, që shpallin Ungjillin dhe që përfshihen në kulturë në mënyrë tërheqëse për hir të Krishtit dhe që i janë kushtuar madhërimit të lavdisë së Perëndisë dhe përhapjes së lavdërimit të Tij për gëzimin e kombeve, lagjeve dhe brezave që do të vijnë.

Lutja jonë është që fëmijët tanë:

- të informohen dhe t'i kushtohen shpalljes së Krishtit nëpër kombe.
- të përfshihen me maturi, në mënyrë tërheqëse dhe të frytshme në “Misionin Derë-më-Derë” të kishës.
- të jetojnë me guxim në botë, edhe kur të jenë nën presion për t'u përshtatur me të.

- të ndikojnë në kulturë për hir të Krishtit.
- të punojnë me gëzim dhe me një ndjesi thirrjeje në jetën e tyre.
- të kenë një pasion të bazuar në Bibël, të zhytur në lutje dhe të themeluar mbi mision për lavdinë e Perëndisë.

Me qëllim që brezi i ardhshëm të mund t'i njohë veprat e lavdërueshme të Perëndisë, si dhe të çohen dhe t'ua tregojnë ato fëmijëve të tyre. (Psalmi 78:6).

Shtojca 3

10 të vërteta thelbësore të Ungjillit

1. Perëndia është Krijuesi sovran i të gjitha gjërave.

Shkrimi: Psalmi 19:1; Psalmi 22:28; Psalmi 24:1; Isaia 44:24

Kuptimi ▼ Perëndia të krijoi. Ti i përket Perëndisë. Perëndia është sundimtari yt.

2. Perëndia i krijoi njerëzit për lavdinë e Tij.

Shkrimi: Psalmi 29:1-2; Isaia 43:6-7; 1 e Korintasve 10:31

Kuptimi ▼ Perëndia të krijoi që ti ta njohësh, t'i besosh dhe ta duash Atë më shumë se gjithë të tjerët.

3. Perëndia është i shenjtë dhe i drejtë.

Shkrimi: Levitiku 19:2, 37; Ligji i Përtërirë 32:4; Romakëve 7:12

Kuptimi ▼ Urdhërimet e Perëndisë janë të shenjta dhe të drejta. Urdhërimeve të Perëndisë duhet t'u bindesh gjithmonë.

4. Njeriu është mëkatar.

Shkrimi: Romakëve 3:10-18, 20, 23

Kuptimi ▼ Ti nuk u je bindur urdhërimeve të Perëndisë. Ti je mëkatar.

5. Perëndia është i drejtë dhe e dënon mëkatën.

Shkrimi: Isaia 59:2; Romakëve 1:18; Romakëve 6:23

Kuptimi ▼ Ti meriton të ndëshkohesh me vdekje dhe ferr nga Perëndia. Ti nuk ke mundësi të shpëtosh veten.

6. Perëndi është i mëshirshëm. Ai është mirëdashës ndaj mëkatarëve të padenjë.

Shkrimi: Psalmi 145:8; Efesianëve 2:8-9

Kuptimi ▼ Duhet të mbështetesh te mëshira e Perëndisë, në mënyrë që të shpëtohesh.

7. Jezusi është Biri i shenjtë dhe i drejtë i Perëndisë.

Shkrimi: Gjoni 1:1; 1 e Timoteut 1:15

Kuptimi ▼ Jezusi erdhi në botë për të të shpëtuar.

8. Perëndia e vendosi ndëshkimin e mëkatarëve mbi Jezusin, me qëllim që drejtësia e Tij të vendoset mbi ta.

Shkrimi: Isaia 53:5; Romakëve 5:8; 2 e Korintasve 5:21; 1 e Pjetrit 2:24

Kuptimi ▼ Jezusi vdiq në kryq për t'u ndëshkuar në vendin tënd.

9. Perëndia u ofron dhuratën falas të shpëtimit atyre që pendohen dhe be-sojnë në Jezusin.

Shkrimi: Marku 1:15; Gjoni 3:16-17; Veprat 4:12; Efesianëve 2:8-9

Kuptimi ▼ Perëndia të thotë të pendohesh për mëkatet e tua, të besosh në Jezusin dhe do të shpëtohesh.

10. Ata që besojnë në Jezusin, do të jetojnë për t'i pëlqyer Atij dhe do të marrin premtimin e jetës së përjetshme—do të kënaqen përjetë me Perëndinë në qiell.

Shkrimi: Luka 9:23; Gjoni 11:25; 1 e Gjonit 2:15; Psalmi 16:11

Kuptimi ▼ Nëse beson në Jezusin për shpëtim, duhet ta ndjekësh Atë. Jezusi ka premtuar që, kur të vdesësh, Ai do të të marrë në qiell për të jetuar dhe për t'u kënaqur përjetë me Perëndinë.

Këto të vërteta thelbësore shtjellohen më tej në broshurën *Helping Children to Understand the Gospel*, e cila përfshin një shpjegim më të plotë të të vërtetave thelbësore dhe mësimet e përshtatshme për fëmijë. Ky material i ndihmon edhe prindërit t'i dallojnë fazat e rritjes frymërore dhe t'i përgatitin zemrat e fëmijëve të tyre për ta dëgjuar Ungjillin.

Shtojca 4

Një brez do t'i shpallë brezit tjetër veprat e tua

Edukim për ngazëllim
në brezin e ardhshëm¹

JOHN PIPER, KISHA BAPTISTE BETLEHEM

*Një brez do t'i shpallë lëvdimet e veprave të tua tjetrit
dhe do t'i njoftojë mrekullitë e tua. Psalmi 145:4*

PËRGJEGJËSIA E ÇDO BREZI PËR BREZIN E ARDHSHËM

Është detyra biblike e çdo brezi të krishterësh që të sigurohet që brezi i ardhshëm të dëgjojë për veprat e fuqishme të Perëndisë. Perëndia nuk hedh një Bibël të re nga qielli për çdo brez. Ai ka për qëllim që brezi më i vjetër ta mësojë brezin e ri të lexojë, të mendojë, të besojë, të bindet dhe të ngazëllohet. Është e vërtetë që Perëndia i afrohet personalisht çdo brezi të ri besimtarësh, por Ai e bën këtë përmes të vërtetës biblike, të cilën e mësojnë nga brezat pararendës. Fryma zbret vertikalisht (mund të thoni ju) atje ku e vërteta e Perëndisë përcillet horizontalisht.

¹ <https://www.desiringgod.org/messages/one-generation-shall-praise-your-works-to-another>

Por ka edhe një arsye tjetër pse Psalmi 145:4 është aq i përshtatshëm për temën tonë këtë mëngjes. Ai jo vetëm që flet rreth përcjelljes së të vërtetës nga një brez në tjetrin, por flet edhe për një lloj të caktuar përcjelljeje. Kjo është një përcjellje me ngazëllim dhe për ngazëllim. Vini re fjalët! Nuk thuhet: “Një brez thjesht do t’ia mësojë veprat e tua një tjetri.” Vargu thotë: “Një brez do t’i shpallë lëvdimet e veprave të tua tjetrit.” Lëvdimi është ngazëllim në Perëndinë. Edukimi i brezit të ardhshëm nuk duhet të synojë vetëm edukimin, por duhet të synojë edhe ngazëllimin.

Mësuesit dhe prindërit që nuk ngazëllohen për Perëndinë në mësimin e tyre, nuk kanë për të shkaktuar ngazëllim në Perëndinë. Mësimi i thatë, pa emocione dhe mospërfillës për Perëndinë—qoftë në familje apo në kishë—në rastin më të mirë është një e vërtetë gjysmake. Ajo thotë një gjë për Perëndinë dhe portretizon një gjë krejt tjetër. Nuk ka përputhje. Thotë që Perëndia është madhështor, por mëson sikur Perëndia të mos jetë i tillë.

Psalmi 145:4 na tregon një mënyrë tjetër: “Një brez do t’i shpallë lëvdimet e veprave të tua tjetrit.” Lëri lëvdimet që ta përcjellin të vërtetën te brezi i ardhshëm, për shkak se synimi i të vërtetës është lëvdimi. Synimi i edukimit është ngazëllimi. Prandaj, lëre edukimin të modelojë ngazëllim në mënyrën se si bëhet kjo gjë.

“NË DASHURI ME MBRETËRINË”

Tani më lejoni të ndërtoj një urë nga mesazhi i javës së kaluar te ky i sotmi. Javën e kaluar thashë se synimi ynë në dekadat që po vijnë, do të jetë të rritim fëmijë dhe të rinj këtu në kishën tonë Betlehem, të cilët janë plotësisht të dorëzuar te Jezusi dhe plotësisht të përkushtuar ndaj kauzës së Tij për ungjillëzimin botëror. Me frazën “plotësisht të përkushtuar” duam të themi aq thellësisht të përkushtuar, sa asnjë çmim nuk është shumë i lartë për t’u paguar për ta ndjekur Jezusin kudo që Ai na udhëheq, pavarësisht sa i largët apo i rrezikshëm mund të jetë ai vend.

Njëri nga ju më dërgoi një thënie nga ditari i Jim Elliot-it për ta theksuar këtë synim dhe unë them amen.

Në moshën 22-vjeçare, Jim Elliot kishte një shërbesë shumë premtuese në Shtetet e Bashkuara. Me shumë gjasa, ai mund të kishte qenë një pastor, ungjilltar apo mësues tepër i suksesshëm. Prindërit e tij nuk ishin tepër të ngazëlluar për thirrjen e tij për të shkuar te fisi keçua (Quichua) në Amerikën e Jugut. Ata i shkruan një letër dhe ia thanë këtë gjë. Ai iu përgjigj prerazi.

“Nuk habitem që u trishtuat, kur ju thashë se do të shkoj në Amerikën e Jugut”, u përgjigj ai në një letër të datës 8 gusht. Pikërisht për këtë na paralajmëroi Zoti Jezus, kur u tha dishepujve që ata duhej të binin në dashuri me mbretërinë dhe ta ndiqnin Atë deri në pikën ku të gjitha besnikëritë e tjera të mos ekzistonin më. Ai nuk e përjashtoi kurrë lidhjen familjare. Në fakt, ato dashuri që i konsiderojmë si më të ngushtat, Jezusi na tha që duhet të bëhen si urretjtje në krahasim me dëshirat tona për ta ngritur lart kauzën e Krishtit. Prandaj, mos vajtoni, nëse bijtë tuaj duket sikur po ju braktisin, por në vend të kësaj ngazëllohuni duke parë që vullneti i Perëndisë po bëhet me gëzim. E mbani mend si i përshkruan psalmisti fëmijët? Ai tha që ata ishin trashëgimi nga Zoti dhe që çdo njeri duhet të jetë i lumtur, kur e ka kukurën plot. Me çfarë është e mbushur kukurja veçse me shigjeta? Për çfarë shërbejnë shigjetat veçse për t'i lëshuar? Prandaj, me duar të fuqishme të lutjes, tërhiqeni fillin e harkut dhe lëshojni shigjetat—të gjitha, lëshojini drejt radhëve të Armikut.

Jepi bijtë e tu për të përhapur mesazhin e lavdishëm,
Jep nga pasuria jote për t'ua bërë rrugëtimin më të shpejtë,
Derdhe shpirtin tënd për ta në lutje fitimtare,
Dhe Jezusi do të të shpërblejë për gjithçka që harxhon.²

Ky është synimi i edukimit për ngazëllim në brezin e ardhshëm: për të rritur atë lloj fëmije, adoleshenti dhe të riu. Nga do të vijnë ata? Ai lloj 22-vjeçari nuk rritet në pemë. Prej nga vijnë ata? Për këtë dua të flas sot.

Përgjigjja është që ata vijnë prej Perëndisë. Perëndia krijon zemra të tilla. Ai është sovran: Ai mund ta krijojë një zemër të tillë në një

² Elisabeth Elliot, *Shadow of the Almighty: The Life and Testament of Jim Elliot* (New York: Harper & Brothers Publishers, 1958), 132. (Ky është një citim nga himni i titulluar “Oh, Zion Haste.”

familje të prishur dhe në një kishë të dobët. Por kjo nuk është mënyra e tij e zakonshme, nuk është as mënyra që Ai urdhëron. Mënyra e Tij e zakonshme është t'i kultivojë zemrat si kjo në familje që lartësojnë Perëndinë dhe në kisha ku "Një brez do t'i shpallë lëvdimet e veprave të tua tjetrit".

Vini re një fjalë kyçe në shpjegimin që Jim Elliot-i u jep prindërve të tij. Ai tha: "[Jezusi] u tha dishepujeve që ata duhej të binin në dashuri me mbretërinë dhe ta ndiqnin Atë deri në pikën ku të gjitha besnikëritë e tjera të mos ekzistonin më." Pse përdori fjalën "në dashuri"? Për shkak se krishterimi është shumë më tepër se mendimi i duhur rreth mbretërisë. Është edhe ndjenja e duhur për mbretërinë. Është edhe besnikëria e duhur ndaj mbretërisë. Nuk është vetëm edukimi për ta ndjekur Jezusin; është ngazëllimi në ndjekjen e Jezusit.

Kjo është lidhja me Psalmin 145:4: "Një brez do t'i shpallë lëvdimet e veprave të tua tjetrit dhe do t'i njoftojë mrekullitë e tua." Nga brezi i ardhshëm nuk dëshirojmë thjesht mendje të mbushura plot me faktet e duhura rreth veprave të Perëndisë; ne dëshirojmë mendje plot me faktet e duhura dhe zemra që digjen me zjarrin e dashurisë për Perëndinë e atyre fakteve—zemra që do të shesin gjithçka për ta ndjekur Jezusin në vendet më të vështira të botës.

BINDJE TË CILAT I JAPIN FORMË MËNYRËS SI EDUKOJMË

Prandaj, si ta bëjmë këtë gjë? Si ta bëjmë edukimin dhe ngazëllimin për brezin e ardhshëm në kishën Betlehem? Do të përmend tri bindje apo parime që do t'i japin formë mënyrës se si synojmë t'i rritim fëmijët dhe të rinjtë. Do të përpiqem të tregoj tekste biblike që i mbështetin këto tri parime. Psalmi 145:4 na jep synimin e madh: "Një brez do t'i shpallë lëvdimet e veprave të tua tjetrit." Këto tekste të tjera na tregojnë mënyrën si ta bëjmë.

1. PRINDËRIT EDUKOJNË FËMIJËT E TYRE

Themelore për gjithë shërbesën tonë me fëmijët dhe të rinjtë është që mënyra e zakonshme e Perëndisë për t'i bërë fëmijët të krishterë plotësisht të përkushtuar, rrezikmarrës, kundërkulturore, të mençur, mendimtarë, të dashur dhe të pjekur, të krishterë që kanë një zemër

për botën, mundësohet përmes prindërve që mësojnë dhe modelojnë para fëmijëve të tyre një botëkuptim me Perëndinë në qendër dhe të zhytur në Bibël. Pse fillojmë me këtë bindje? Për shkak se Ligji i Përtërirë 6:4-7 thotë:

Dëgjo, Izrael, Zoti, Perëndia ynë, është Zoti i vetëm. Ti do ta duash, pra, Zotin, Perëndinë tënd, me gjithë zemër, me gjithë shpirt dhe me tërë forcën tënde. Dhe këto fjalë që sot po të urdhëroj, do të mbeten në zemrën tënde; do t'ua ngulitësh bijve të tu, do të flasësh për to kur rri ulur në shtëpinë tënde, kur ecën rrugës, kur ke rënë në shtrat dhe kur çohesh. (Shih gjithashtu Ligji i Përtërirë 11:19).

Disa shekuj më vonë, Asafi thotë në Psalmin 78:5-7:

[Perëndia] Ai ka vendosur një dëshmi te Jakobi

Dhe ka vënë një ligj në Izrael

Dhe ka urdhëruar etërit tanë

Që t'ua bëjnë të njohur bijve të tyre,

Me qëllim që brezi i ardhshëm t'i njohë

Së bashku me bijtë që do të lindin;

Dhe këta nga ana e tyre t'ua tregojnë bijve të tyre

Dhe të vendosin te Perëndia besimin e tyre

Dhe të mos harrojnë veprat e Perëndisë,

Por të respektojnë urdhërimet e tij.

Dhe në Dhiatën e Re, Efesianëve 6:1-4 thotë: “Fëmijë, bindjuni prindërve tuaj në Zotin, sepse kjo është e drejtë. “NDERO BABANË TËND DHE NËNËN TËNDE,” ky është urdhërimi i parë me premtim, QË TI TË JESH MIRË DHE TË JETOSH GJATË MBI DHE. Dhe ju, etër, mos provokoni për zemërim fëmijët tuaj, por i edukoni në disiplinë dhe në këshillë të Zotit.”

Modeli biblik është që prindërit, në mënyrë të veçantë etërit, të mos heqin dorë nga roli i tyre si mësuesit parësorë dhe ata që i japin formë mendjes dhe zemrës së fëmijës—ky rol madje nuk i jepet as kishës. Modeli biblik është që prindërit t'u përcjellin fëmijëve të tyre një vizion me Perëndinë në qendër dhe të zhytur në Bibël për gjithë

jetën e tyre. Edukimi për ngazëllim nuk është më së pari një vizion për mënyrën si prindërit ta zëvendësojnë kishën, por si t'i ripërtërijmë prindërit në rolin e tyre të caktuar prej Perëndisë. Kjo është një nga arsyet pse David dhe Sally Michael janë thirrur pastor dhe mësuese të prindërimit dhe dishepullimit të fëmijëve dhe jo thjesht pastor dhe mësuese për fëmijët.

Ky është parimi #1: Prindërit edukojnë fëmijët e tyre.

2. KISHA ËSHTË PARTNERE ME PRINDËRIT NË EDUKIMIN E FËMIJËVE

Ka shumë arsye pse kjo gjë është e rëndësishme. Arsyet praktike përfshijnë faktin që 1) disa fëmijë nuk kanë prindër besimtarë; 2) disa familje me vetëm një prind janë aq të stresuara dhe të mbingarkuara, sa prindërit kanë nevojë për gjithë ndihmën që mund t'u japim; 3) Ndërsa disa prindër mund të jenë shumë të talentuar, të tjerët mund të mos jenë si ata, prandaj kisha duhet t'i mbështesë këta të fundit; 4) edhe mësimi më i mirë në familje përfiton nga përforcimi në përforcimi në kishë; dhe 5) disa aspekte të karakterit të Perëndisë mund të kuptohen më mirë në kishë sesa në familje.

Për këtë pikë të fundit merr në shqyrtim Ligjin e Përtërirë 31:10-13: Pastaj Moisiu i urdhëroi ata, duke thënë: “Në fund të çdo shtatë vjetëve, në kohën e caktuar si vit i faljes, në Festën e Kasolleve, kur tërë Izraeli të vijë të paraqitet përpara Zotit, Perëndisë tënd, në vendin që ai ka zgjedhur, do të lexosh këtë ligj para tërë Izraelit, në veshët e tërë izraelitëve. Do të mbledhësh popullin, burra, gra, fëmijë dhe të huajin që ndodhet brenda portave të tua, që të dëgjojnë dhe të mësojnë të kenë frikë nga Zoti, Perëndia juaj, dhe të kenë kujdes të zbatojnë tërë fjalët e këtij ligji, kështu që bijtë e tyre që ende nuk e njohin, të dëgjojnë Zotin, Perëndinë tuaj, dhe të kenë frikë prej tij, për të gjithë kohën që do të jetoni në vendin që ju po hyni ta pushtoni, duke kaluar Jordanin.”

Vini re fjalët në vargun 13: “kështu që bijtë e tyre që ende nuk e njohin, ...” A do të thotë kjo që Moisiu hamendëson që etërit nuk do të përmbushin rolin e tyre dhe një mbledhje e përbashkët çdo shtatë vjet do të sjellë ndryshimin? Ndoshta jo. Përkundrazi, ka të ngjarë që do të thotë se ka disa gjëra të cilat do të kapen, shihen dhe ndihen në

këtë lloj mbledhjeje, të cilat normalisht nuk do të kapen në familje. Peter Craigie thotë se kuptimi është ky:

“Funksioni i ceremonisë do të jetë edukues... Megjithatë, brezi më i ri, do të mësojë për herë të parë kuptimin e plotë të besëlidhjes (vargu 13). Edhe pse do të kenë njohuri që më parë mbi besëlidhjen, domethënia e saj do të bëhet e qartë për ta, në mënyrë më të plotë, vetëm kur të largohen nga shtëpitë dhe fshatrat e tyre dhe ta dëgjojnë leximin publik të ligjit në prani të të gjithë Izraelit (krahaso me vargun 11).”³

Një mësim që duhet nxjerrë, është që edukimi në kishë mund të jetë një mbështetje dhe përforcim i rëndësishëm i asaj që prindërit bëjnë në familje. Prandaj partneriteti mes prindërve dhe kishës është imazhi që shohim për kishën Betlehem.

Është një tregues në Dhiatën e Re që populli jude nuk i kuptoi pjesët rreth mësimin në familje si diçka që e përjashtonte edukimin shtesë nga të tjerë që kanë një ekspertizë të veçantë. Te Veprave 22:3 Pali po mbronte veten para judenjve dhe thotë: “Unë një njeri jude, lindur në Tars të Kilikisë dhe rritur në këtë qytet të këmbët e Gamalielit, edukuar me përpikërinë e ligjit të etërve tanë, plot me zell për Perëndinë, sikurse jeni ju të gjithë sot.” Vini re referencën “edukuar të këmbët e Gamalielit” – shprehjen fjalë për fjalë “te këmbët e Gamalielit”. Ky ishte vendi i zakonshëm ku uleshin studentët e rinj të një mësuesi të zotë, teksa merrnin mësim. Kjo nuk do të thotë që prindërit nuk e bënë detyrën e tyre. Do të thotë që, kur themi se prindërit kanë përgjegjësinë parësore për t’i dhënë formë mendjes dhe zemrës së fëmijës, nuk po themi që ata nuk munden dhe nuk duhet të mbështeten te mësuesit me dhunti për t’i përforcuar përpjekjet e tyre.

3. KISHA NDIHMON NË PAJISJEN E PRINDËRVE PËR T’I EDUKUAR FËMIJËT E TYRE

Kur fëmijët rriten dhe arrijnë moshë madhore, nuk pushojnë së mësuari apo së rrituri – të paktën nuk duhet të ndodhë kështu (shih 2 e Pjetrit 3:18; 1 e Korintasve 14:20). Dhe ndërsa disa prej tyre shkojnë drejt prindërimit dhe mësimin të fëmijëve, ata duhet të vazhdojnë

³ Peter C. Craigie, *The Book of Deuteronomy* (Grand Rapids, Mich.: William B. Eerdmans Publishing Co., 1976), 371.

të mësohen dhe të formohen nga ana biblike dhe kisha ka një thirrje të lartë për ta parë këtë gjë të ndodhë.

Moisiu i thotë popullit (te Ligji i Përtërirë 4:9): “Vetëm kini kujdes për veten tuaj dhe tregohuni të zellshëm për shpirtin tuaj, në mënyrë që të mos harroni gjërat që sytë tuaj kanë parë dhe këto të mos largohen nga zemra juaj për të gjitha ditët e jetës suaj. Por ua mësoni bijve tuaj dhe bijve të bijve tuaj.” Së pari, Moisiu duhet t’u shërbejë njerëzve dhe ata duhet të dëgjojnë për hir të vetes dhe të shpirtit të tyre. Pastaj do të jenë në gjendje të mësojnë fëmijët e tyre.

Prandaj, në Dhiatën e Re Pali thotë tek Efesianëve 4:11-12: “Dhe ai vetë [Krishti] i dha disa si apostuj, të tjerë si profetë, të tjerë si ungjilltarë, të tjerë si barinj e mësues, për përsosjen e shenjtoreve, për veprën e shërbimit dhe për ndërtimin e trupit të Krishtit.” Pastorët dhe mësuesit i pajisin shenjtoret për veprën e shërbimit—për shërbesën e prindërimit dhe të mësimit në shkollën e së dielës dhe shërbesën e fëmijëve, si dhe për njëqind mënyra të tjera si t’i ushqejnë të tjerët, të rinjtë dhe të moshuarit.

E përmbledhur, kjo do të thotë se edukimi për ngazëllim—në brezin e ardhshëm është tri gjëra: 1) prindërit edukojnë fëmijët; 2) kisha është partnere me prindërit në edukimin e fëmijëve; dhe 3) kisha ndihmon në pajisjen e prindërve dhe të të tjerëve për t’i edukuar fëmijët.

Dhe nëse keni sy për të parë, do ta dini që në këtë pikë të fundit përfshihen të gjithë. Kisha që edukon vetëm fëmijët me të vërtetën biblike, do të bëhet gjithnjë e më e cekët, derisa rezervuari i doktrinës biblike të jetë aq i vogël sa askush nuk do të mund të pijë në të dhe të gjejë fjalët e jetës. Dhe, atje ku dikur ndoshta kishte një kishë me mësim të fuqishëm biblik, që lartësonte Krishtin dhe kishte në mendje misionin, tani gjen vetëm një krishterim social që e shpërfill Biblën dhe nëpërkëmb Perëndinë.

Synimi i edukimit për ngazëllim është të ruhem i nga kjo gjë dhe ta mbajmë rezervuarin e të vërtetës dhe të doktrinës plot, të thellë dhe mjaft të pastër, me qëllim që të gjitha moshat të pinë prej tij në brezin e ardhshëm. Shpresoj dhe lutem që ju do të jeni pjesë e kësaj.

TRUTH78

TRUTH78 është një shërbesë e orientuar drejt vizionit për brez-at e ardhshëm—që ata të mund të njohin, të nderojnë dhe të çmojnë Perëndinë, ta vendosin shpresën e tyre vetëm në Krishtin, në mënyrë që të jetojnë si dishepuj besnikë për lavdinë e Perëndisë.

Misioni ynë është të ushqejmë besimin e brezave të ardhshëm, duke pajisur kishën dhe familjen me burime dhe trajnime që udhëzojnë mendjen, përfshin zemrën dhe ndikon vullnetin përmes shpalljes së gjithë këshillës së Perëndisë.

PAJIS KISHËN DHE FAMILJEN TËNDE

Truth78 ofron kategoritë e mëposhtme të burimeve dhe materialeve të trajnimit për kishën dhe familjen:

SHPALOSJE VIZIONI DHE TRAJNIM

Ne ofrojmë mundësi për t'u rritur në vizion biblik, inkurajim dhe zbatim praktikë për shërbesë ndaj brezave të ardhshëm përmes një larmie të madhe broshurash, seminaresh video dhe audio, artikujsh dhe burimesh të tjera trajnimi praktik, të cilat theksojnë dhe zgjerojnë vizionin, misionin dhe vlerat tona, si dhe filozofinë dhe metodologjinë tonë të edukimit. Shumë prej këtyre burimeve shpërndahen falas përmes faqes sonë në internet për të ndihmuar udhëheqësit e shërbesave, vullnetarët dhe prindërit ta zbatojnë vizionin dhe misionin e Truth78 në kishat dhe familjet e tyre. Duke u regjistruar për letrën elektronike të lajmërimeve të Truth78 (**Truth78.org/enewsletter**), ju do të merrni përditësime të përjavshme për artikujt dhe burimet e reja.

KURRIKULA

Ne botojmë materiale të krijuara për udhëzimin formal të Biblës. Shtrirja dhe radha e këtyre materialeve reflekton përkushtimin tonë për t'u mësuar fëmijëve dhe të rinjve gjithë këshillën e Perëndisë përgjatë edukimit të tyre. Materialet përfshijnë kurrikulën për shkollat e së dielës, programet e studimit të Biblës në mes të javës, klubet e Biblës ose shkollat sezonale të Biblës dhe studime ndërbreznore. Shumica e këtyre materialeve mund të përshtatet dhe të përdoret në shkollat e krishtera dhe në edukimin në familje. Mëso më tepër në **Truth78.org/curriculum-introduction**.

PRINDËRIM DHE DISHEPULLIM NË FAMILJE

Ne kemi prodhuar një larmi materialesh dhe burimesh trajnuese të projektuara për t'i ndihmuar prindërit në dishepullbërjen e fëmijëve të tyre, ku përfshihen broshura, prezantime video, lexime devocionale familjare, libra për fëmijë dhe artikuj. Kurrikula jonë përfshin edhe faqe për prindërit për t'i ndihmuar ata të zbatojnë atë që jepet mësim në klasë në përjetimin e përditshëm të fëmijëve të tyre me qëllim që të ushqejnë besim. Mëso më tepër në **Truth78.org/family-overview**.

MËSIMI PËRMENDSH I BIBLËS

Programi ynë i mësimit përmendsh të Biblës [*Vargjet e luftëtarit*] është projektuar për të inkurajuar kishat, familjet dhe individët në praktikën dhe dashurinë për gjithë jetën të të mësuarit përmendsh të Biblës. Programi ofron një sistem të lehtë për mësimin përmendsh të vargjeve biblike dhe përfshin vargje të zgjedhura me kujdes, të cilat ndihmojnë që ta luftoni luftën e besimit. Ky program është i disponueshëm edhe i shtypur në **FighterVerses.com** dhe si aplikacion për telefona “smart” (IOS dhe Android në anglisht, spanjisht, frëngjisht dhe gjermanisht). Aplikacioni Fighter Verses përfshin sisteme rishikimi, kuize, këngë, një lexim devocional dhe ndihma të tjera për të mësuar përmendsh. Për fëmijët që ende nuk kanë mësuar të lexojnë, aplikacioni [*Vargjet themelore*] përdor imazhe të thjeshta për t'i ndihmuar fëmijët të mësojnë përmendsh 76 vargje kyçe. Ne gjithashtu ofrojmë një studim që korrespondon me Setin Një të Vargjeve të luftëtarit. Vizitoni **FighterVerses.com** për më shumë rreth studimit të Vargjeve të luftëtarit, si

dhe për një blog javor devocional dhe për ndihma falas për mësimin përmendsh.

Shih Truth78.org/products për më tepër hollësi rreth gjithë buri-meve të Truth78.

BËHU PARTNER ME TRUTH78

Ekziston një nevojë globale për mësim të shëndoshë biblik, i cili e drejton brezin e ri te karakteri dhe veprat e lavdishme të Perëndisë me qëllim që ata të mund “ta vendosin besimin e tyre në Perëndinë” dhe të ecin në udhët e Tij. Përkushtimi ynë është që të sigurojmë burime të shëndosha biblike për fëmijët dhe të rinjtë, si dhe materiale trajnuese që nuk do t’i shërbejnë vetëm Amerikës së Veriut, por edhe të krishterëve përreth botës.

A do të ndihmosh në përhapjen e dëshmisë dhe “veprave të lavdishme” të Perëndisë për brezin e ardhshëm, me qëllim që ata të mund “ta vendosin besimin e tyre në Perëndinë”?

LUTU

A do të bashkohesh me ne për t’i ofruar kërkesa të guximshme Zotit?

- Lutu që një brez do t’i shpallë Fjalën e Perëndisë brezit të ardhshëm dhe që Perëndia të na japë ne si pjesë e këtij brezi hirin për ta përmbushur me besnikëri përgjegjësinë dhe thirrjen tonë ndaj brezit të ardhshëm.
- Lut u që Zoti i të korrave do të dërgojë punëtorë në të korrat e Tij dhe do të na pajisë me gjithçka që kemi nevojë për të bërë vullnetin e Tij, duke mos e hequr dorën nga parmenda, derisa puna e Tij përmes nesh të jetë përfunduar.
- Lut u që brezi i ardhshëm do ta njohë dhe do ta nderojë Jezusin si thesarin e vet të përjetshëm.
- Lut u që të rritet numri i individëve, kishave dhe shkollave që kanë mundësi të përfitojnë nga burimet tona.
- Lut u për përpjekjet e vazhdueshme të ekipeve të përkthimit dhe për themelimin e partnerëve të rinj të përkthimit, në mënyrë që fëmijët përreth botës të kenë burime në gjuhën e tyre amtare.

- Lutu që Zoti të shumëfishojë partnerët që luten dhe dhurojnë për të parë një të korrë të bollshme nga miliona njerëz përrreth botës.
- Lutu për një rrjet gjithnjë në rritje individësh, kishash dhe mësuesish të krishterë, të cilët janë të zellshëm për dishepullimin e brezit të ardhshëm.

D H U R O

Afërsisht 70% e buxhetit tonë financohet përmes shitjeve të materialeve tona. Pjesa tjetër prej 30% sigurohet teksa Perëndia nxit njerëz të ndryshëm të jenë partnerët tanë nga ana financiare. Kjo strategji na mundëson të përmbushim përkushtimin tonë për t'i shërbyer kishës, ndërsa u japim partnerëve tanë në këtë mision mundësinë për ta shtuar ndikimin e shërbesës sonë. Dhuratat financiare na japin mundësi më të mëdha për ta përhapur edhe më gjerë vizionin, për të prodhuar materiale dishepullimi me çmim të përballueshëm për kishën dhe familjen, për të siguruar trajnim dhe për të pajisur udhëheqësit e shërbesave dhe prindërit, si dhe për të shpërndarë materiale për vëllëzërit dhe motrat me burime të kufizuara në Amerikën e Veriut dhe përrreth botës.

Ne të ftojmë të bëhesh partner me ne në këtë përpjekje. Truth78 është një shërbesë jofitimprurëse 501(c)(3) dhe dhurata jote mund të zbritet nga deklarimi i taksave. Më tepër informacion rreth dhurimit mund t'i gjesh në [Truth78.org/donate](https://truth78.org/donate).

***Për më tepër informacion rreth burimeve
dhe materialeve trajnuese kontakto:***

Truth78.org
info@Truth78.org
877.400.1414
@Truth78org

A ndien një **barrë** që fëmijët që po rriten në familjet dhe kishat tuaja të besojnë në Krishtin?

A e **vret mendjen**, nëse po bën gjërat e duhura për t'i udhëhequr ata te besimi shpëtues?

A të ka **lëshuar zemra** në përpjekjet e tua për të mësuar dhe drejtuar brezin e ardhshëm?

Apostulli Pal na nxit: “Mos u tregoni të përtuar në zell; jini të zjarrtë në frymë, duke i shërbyer Perëndisë.” Brezi i ardhshëm ka nevojë për prindër, mësues dhe udhëheqës kisha që janë të zellshëm për dishepullimin e tyre. Por, prej nga vjen zelli? Dhe si duket dishepullimi i zellshëm ditë pas dite?

Në librin *Zellplotë*, David Michael, i cili ka qenë pastor për shumë vite dhe tani është drejtor ekzekutiv i Truth78 përshkruan një entuziazëm dhe zell të lindur prej pasionit për Perëndinë dhe për lavdinë e Tij dhe prezanton shtatë përkushtime, të cilat sigurojnë vizionin dhe strukturën për dishepullimin e brezit të ardhshëm... me qëllim që ata të mund të vendosin besimin e tyre në Perëndinë (Psalmi 78:1-8).

Truth:78
Truth78.org/zealous

ISBN 978-1-952783-07-4

9 781952 783074 >